

**ព្រះ
ក្រិក្ខិយបិដកប្បាឡិ
និង
សេចក្តីប្រធានាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
កក្កុនីវកទ្ធ បច្ចេកកាត
៥**

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុកត្តាមហាសង្ឃរាជាធិបតី ឬរ ក្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកកិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

Vinayapiṭaka

Bhikkhunīvibhaṅga Paccekabhāga

5

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជានិមិត្ត ប្អូន ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ នៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំម្ខាង ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្តាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បី ធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ននេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេសម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើបយើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុបមិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសង្វាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាភិយ្យោភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធរ. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

ប្អូន-ត្រី

Printed and donated for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>
This book is strictly for free distribution, it is not for sale.
សំរាប់ចែកចាយឥតថ្លៃប៉ុណ្ណោះ

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១ ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ៖ សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី៖ តសុស គឺ តស្ស ។

២ ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជោតញ្ញាណោ (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣ ចំពោះ សន្លឹកច្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុជីវិត

បច្ចេកកាត

៥

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

នមោ តស្ស ភក្កវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបារាជិកំ^(១)

[១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន សាឡោ មិការនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហារំ កត្តកាមោ ហោតិ ។ អថខោ សាឡោ មិការនត្តា
ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទរោច ឥច្ឆាមហំ អយ្យេ
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហារំ កាតុំ ទេថ មេ នវកម្មិតំ ភិក្ខុ-
និច្ឆិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចតស្សោ ភក្កិនិយោ
ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោន្តិ នន្ទា នន្ទវតី សុន្ទវីនន្ទា

១ អយំ សិក្ខាបទគណនា ភិក្ខុហិ អសាធារណាបត្តិវសេន វេទិតព្វា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ខ្ញុំសូមនមស្ការ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។

បារាជិកទី ១

[១] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្រេចឥរិយា-
បថ នៅក្នុងជេតវនាមរមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។
សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសាឡូ ជាចៅនៃមិគារមាតា^(១) មាន
សេចក្តីប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ទើបសាឡូ
ជាចៅមិគារមាតា (នោះ) ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយនិយាយ
ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគេន)
ភិក្ខុនីសង្ឃ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចាត់ភិក្ខុនីដែលជាអ្នកចេះត្រួត
ត្រា នវកម្មឲ្យខ្ញុំ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីជាបងប្អូនគ្នា ៤ នាក់ ឈ្មោះ
នន្ទា ១ នន្ទវតី ១ សុន្ទរីនន្ទា ១ បុល្លនន្ទា ១ បានមកបួសក្នុង

១ ជាឈ្មោះនាងវិសាខា ។ ក្នុងអដ្ឋកថា ធម្មបទថា ឪពុកកេតុកនាងវិសាខា ឈ្មោះមិគារ-
សេដ្ឋី ។ កាលដំបូងឡើយជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ដល់មកថ្ងៃក្រោយ បានស្តាប់ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏មាន
សេចក្តីជ្រះថ្លាបានសុំនាងវិសាខាធ្វើជាម្តាយ ហេតុនេះ ទើបគេហៅនាងវិសាខានោះថា មិគារ-
មាតា ។ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

មុល្លនន្ទាតិ ។ តាសុ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី តរុណាប្បព្វជិតា
 អភិរូចា ហោតិ ទស្សនីយា ចាសាទិកា បណ្ឌិតា ព្យត្តា
 មេធាវីនី ទក្ខា អនលសា តត្រចាយាយ វីមសាយ
 សមន្ទាតតា អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។ អថខោ
 ភិក្ខុនីសង្ឃោ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី សម្មន្ទិក្ខា សាឡ្យស្ស
 មិការនត្តនោ នរកម្មិតំ អនាសិ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡ្យស្ស មិការនត្តនោ
 និវេសនំ អភិក្ខុណំ កច្ឆតិ វាសី ទេថ ផរសុំ ទេថ កុហារី
 ទេថ កុដ្ឋាលំ ទេថ និខាទនំ ទេថាតិ ។ សាឡ្យបិ
 មិការនត្តា ភិក្ខុនូបស្សយំ អភិក្ខុណំ កច្ឆតិ កតាកតំ
 ជាទិតុំ ។ តេ អភិក្ខុណំ ទស្សនេន បដិពទ្ធចិត្តា
 អហោសុំ ។ អថខោ សាឡ្យ មិការនត្តា សុន្ទរីនន្ទំ
 ភិក្ខុនី ទូសេតុំ ឱកាសំ អលកមាដោ ឯតទេវ អត្ថាយ
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កត្តំ អកាសិ ។ អថខោ សាឡ្យ
 មិការនត្តា កត្តក្កេ អាសនំ បញ្ញាបេន្តោ ឯត្តកា ភិក្ខុ-
 និយោ អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ វុឡ្យតភាតិ ឯកមន្តំ
 អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឯត្តកា នរកតភាតិ ឯកមន្តំ

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សំណាក់ពួកភិក្ខុនី ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងនោះ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី បួសតាំង
អំពីក្មេង ជាភិក្ខុនីមានរូបល្អល្អៈ គួរគយគន់មើល គួរជាទីជ្រះថ្លា ជាអ្នក
ប្រាជ្ញ ជាអ្នកវាងវៃ មានប្រាជ្ញា ធ្វើវិជ្ជាស ឥតមានសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស
ប្រកបដោយយោបល់ ជាគ្រឿងយល់ក្នុងកិច្ចនោះ ។ អាចធ្វើ និងអាចចាត់
ចែង (នូវនវកម្ម) បាន ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃ សន្មតសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យជាអ្នកត្រួត
ត្រា នវកម្ម ដល់សាឡាជាចោមិការមាតា ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទា
ភិក្ខុនី តែងដើរទៅកាន់លំនៅរបស់សាឡាជាចោមិការមាតាញយ ។ តែង
និយាយថា ចូរអ្នកឲ្យកាំបិត ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក (ដល់
អាត្មា) ។ ឯសាឡា ជាចោមិការមាតា ក៏តែងទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី
ជាញឹកញយ ដើម្បីដឹងការងារដែលធ្វើរួចហើយនិងមិនទាន់ធ្វើ ។ ជន
ទាំងពីរនោះ ជាមនុស្សមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ (នឹងគ្នា) ដោយសារឃើញ
គ្នារឿយ ។ ។ ឯសាឡាជាចោមិការមាតា មិនមានឱកាសដើម្បីធ្វើសេវន-
កិច្ចនឹងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីបាន ហើយក៏ធ្វើភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ដើម្បី
ត្រូវការសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីនុំឯង ។ ក្នុងវេលាដែលសាឡាជាចោមិការមាតា
រៀបនឹងក្រាលអាសនៈក្នុងរោងធាន់ ក៏ក្រាលអាសនៈខាងម្ខាង (ដើម្បីភិក្ខុនី
ចាស់ ។) ដោយគិតថា ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណេះរូបចាស់ជាងសុន្ទរិនន្ទាជាម្ចាស់
ហើយក៏ក្រាលអាសនៈខាងម្ខាង (ទៀតដើម្បីភិក្ខុនីក្មេង ។) ដោយគិតថា

បឋមបារាណសិកា សុន្ទរិន្ទ្រភិក្ខុនីវត្ថុ

អាសនំ បញ្ញាបេសិ បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ និកុខេ សុន្ទ-
 រីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាសនំ បញ្ញាបេសិ យថា ថេរា
 ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យំ នវកានំ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ
 និសិដ្ឋាតិ នវកាមិ ភិក្ខុនិយោ ជានេយ្យំ ថេរានំ
 ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ និសិដ្ឋាតិ ។ អថខោ សាឡោ មិការ-
 នត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កាលំ អាហាចាបេសិ កាលា
 អយ្យេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សលូកេត្វា
 ន ពហុកតោ សាឡោ មិការនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ
 អកាសិ មំ សោ ទូសេតុកាមោ សចាហំ ភមិស្សាមិ
 វស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ អន្តោវាសិនី ភិក្ខុនី^(១)
 អាណាបេសិ ភច្ច មេ បិណ្ឌាចាតំ នីហរ យោ ច មំ
 បុច្ឆតិ តិលាធាតិ បដិវេទេហីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សា
 ភិក្ខុនី សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បច្ចុស្សោសិ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន សាឡោ មិការនត្តា ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ
 បិតោ ហោតិ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី បរិបុច្ឆន្តោ កហំ អយ្យេ
 អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា កហំ អយ្យេ អយ្យា សុន្ទរីនន្ទាតិ ។

១ ឱ. អន្តោវាសិភិក្ខុនី ។ ម. អន្តោវាសី ភិក្ខុនី ។

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី

ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណេះរូប ក្មេងជាងសុន្ទរិនន្ទាជាម្ចាស់ទើបក្រាលអាសនៈ សម្រាប់
សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងឱកាសកំបាំងភ្នែក ត្រង់កៀនជញ្ជាំង ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុនី
ចាស់ ។ ដឹងថា សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីអង្គុយជិតពួកភិក្ខុនីក្មេង ។ ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុនី
ក្មេង ។ ដឹងថាសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីអង្គុយជិតភិក្ខុនីចាស់ ។ ។ ទើបសាឡ្យជា
ចៅមិត្តារមាតា ប្រើមនុស្សឲ្យទៅទូលភត្តកាលដល់ភិក្ខុនីសង្ឃថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ កាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី
កំណត់ (ក្នុងចិត្ត) ថា សាឡ្យជាចៅមិត្តារមាតាធ្វើភត្តដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ មិន
មែនធ្វើដោយការរាប់អានច្រើនប៉ុន្មានទេ គាត់ប្រាថ្នាតែនឹងប្រទូស្តដល់
អញ បើប្រសិនជាអញទៅ សំឡេងឆោឡោ (រីករ) មុខជានឹងមាន
ដល់អញ (មិនខាន) គិតហើយក៏បង្គាប់ភិក្ខុនីជាសិស្សថា លោកចូរ
ទៅចុះ ចូរនាំយកចង្កាន់ (មកឲ្យ) ខ្ញុំផង ម្យ៉ាងទៀត បើមានអ្នកណា
សួររកខ្ញុំ ចូរប្រាប់គេថាខ្ញុំឈឺ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ បានស្តាប់ពាក្យសុន្ទរិនន្ទា
ភិក្ខុនីហើយ ក៏ទទួលពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ ។ សម័យនោះឯង
សាឡ្យជាចៅមិត្តារមាតា ឈរនៅខាងក្រៅក្លោងទ្វារ ហើយសួររកសុន្ទរិ-
នន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរិនន្ទាទៅឯ
ណា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរិនន្ទា ទៅឯណា ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ឯវំ វុត្តេ សុន្ទរីនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា អន្តោវាសិនី ភិក្ខុនី
 សាឡំ មិការនត្តារំ ឯតទរោច កិលាជារុសោ បិណ្ឌាចាតំ
 ដីហរិស្សាមីតិ ។ អថខោ សាឡោ មិការនត្តា យំចាហំ^(១)
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសី អយ្យាយ សុន្ទរីនដ្ឋាយ
 ការណាតិ មនុស្ស អាណាបេត្វា ភិក្ខុនីសង្ឃំ ភត្តេន
 បរិសថាតិ វត្វា យេន ភិក្ខុនុបស្សយោ តេនុបសង្កមិ ។
 តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី ពហារា-
 មកោដ្ឋកេ បិតា ហោតិ សាឡំ មិការនត្តារំ បដិមា-
 នេន្តី ។ អទ្ធសា ខោ សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី សាឡំ មិកា-
 រនត្តារំ ទូរតោ វ អាតច្ចន្តំ ទិស្វាន ឧបស្សយំ បរិសិទ្ធា
 សសីសំ ចារុបិទ្វា មព្វាកេ និបទ្ធិ ។ អថខោ សាឡោ
 មិការនត្តា យេន សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧប-
 សង្កមិត្វា សុន្ទរីនដ្ឋំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច កិណ្ឌេ អយ្យេ
 អដាសុ កិស្ស និបដ្ឋាសីតិ ។ ឯវំ ហេតំ អារុសោ ហោតិ
 យា អនិច្ចន្តំ ឥច្ចតីតិ ។ ក្សាហន្តំ អយ្យេ ន ឥច្ចិស្សាមិ

១ ឥតោ បរំ អត្ថាយាតិ តេសុ បោត្តកេសុ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

កាលសាឡ្យជាចៅមិគារមាតានិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់
សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងសាឡ្យជាចៅមិគារមាតាថា ម្ចាស់
អ្នកដ៏មានអាយុ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឈឺ អាត្មាឯងនឹងនាំយកចង្កាន់ទៅ (ប្រ-
គេនលោក) ។ លំដាប់នោះ សាឡ្យជាចៅមិគារមាតាគិតថា អញបានធ្វើភត្ត
ណា (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ភត្តនោះ អញធ្វើព្រោះហេតុតែ សុន្ទរីនន្ទាជា
ម្ចាស់ (ទេតី) គិតហើយក៏បង្គាប់ពួកមនុស្សថា អ្នកទាំងឡាយចូរអង្គាស
ភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ថាហើយក៏ដើរទៅកាន់លំនៅ របស់ភិក្ខុនី ។
លំដាប់នោះឯង សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីឈរខាងក្រៅខ្វែងទ្វារអារាម គយគន់
មើលសាឡ្យជាចៅមិគារមាតា ។ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីបានឃើញសាឡ្យជាចៅ
មិគារមាតា ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ស្ទុះចូលទៅកាន់លំនៅ
ហើយដេកលើគ្រែទទួរសំពត់រហូតដល់ក្បាល ។ លំដាប់នោះ សាឡ្យជាចៅ
មិគារមាតា ក៏ចូលសំដៅទៅរកសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅដល់ហើយ
បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោក
ម្ចាស់មិនសូវសប្បាយឬ ហេតុដូចម្តេចបានជាសឹង ។ ឯសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី
ឆ្លើយតបថា ម្ចាស់អ្នកដ៏មានអាយុ ស្រីណាប្រាថ្នាគេ ។ មិនប្រាថ្នាវិញ
ហេតុនេះបានយ៉ាងនុ៎ះឯង ។ សាឡ្យជាចៅមិគារមាតា ជាបុរសមាន
តម្រេកក៏និយាយតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមែនមិនប្រាថ្នាលោក

បឋមបារាជិកេ សុន្ទរិន្ទ្រភិក្ខុនីវត្ត

អបិចាហំ ឱកាសំ ន លកាមិ តំ ទូសេតុន្តិ អវស្សតោ
 អវស្សតាយ សុន្ទរីន្ទ្រាយ ភិក្ខុនិយា កាយសំសក្កំ
 សមាបន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី
 ជរាទុពុលា ចរណាត្តិលាដា សុន្ទរីន្ទ្រាយ ភិក្ខុនិយា
 អវិទូរេ និបន្នា ហោតិ ។ អន្ទសា ខោ សា ភិក្ខុនី
 សាឡំ មិការនត្តារំ អវស្សតំ អវស្សតាយ សុន្ទរីន្ទ្រាយ
 ភិក្ខុនិយា កាយសំសក្កំ សមាបន្តំ ទិស្វាន ឧដ្ឋាយតិ
 ទីយតិ វិចាចេតិ កងំ ហិ ឆាម អយ្យា សុន្ទរីន្ទ្រា
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ
 សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
 អាហេចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា សន្តដ្ឋា
 លន្តិទិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តា ឧដ្ឋាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ ឆាម អយ្យា សុន្ទរីន្ទ្រា
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ
 សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ
 អាហេចេសុំ ។ តេ^(១) ភិក្ខុ ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ

១ យេ តេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆាតិបិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី

ម្ចាស់ទេ តែថាខ្ញុំមិនបានឱកាសនឹងធ្វើសេវនកិច្ចនឹងលោកម្ចាស់ (ទេតី)
ថាហើយក៏លូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី ដែលជាស្រីមានតម្រេក
ដែរ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនីមួយរូបជាភិក្ខុនីមានកម្លាំងថយព្រោះ
ជរា ឈឺជើងសឹងជិតសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី ។ ឯភិក្ខុនីចាស់នោះ បានឃើញ
ពិតនូវសាឡាជាចៅមិគារមាតាដែលមានតម្រេក កំពុងតែលូកចាប់ពាល់
កាយសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីដែលមានតម្រេកដែរ លុះឃើញហើយក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា សុន្ទរិនន្ទាជាម្ចាស់មានតម្រេក មិនគួរនឹង
ត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេកមកចាប់ពាល់កាយខ្លួនសោះ ។
ទើបភិក្ខុនីចាស់នោះដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនី
ណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តី
អៀនឱស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពួកភិក្ខុនីអម្បាល
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា សុន្ទរិនន្ទាជាម្ចាស់មាន
តម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេក មកស្លាប់
អង្អែលកាយខ្លួនទេ ។ ទើបភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ដំណាលរឿងនុ៎ះ
ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កង់ ហិ នាម សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស
 បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ
 តេ ភិក្ខុ ភក្កវតោ ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ អថខោ ភក្កវា
 ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បក្កវណោ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និចា-
 តាបេត្វា ភិក្ខុ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា
 ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយ-
 សំសក្កំ សាទិយតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា អននុច្ឆរិកំ^(២) ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
 អនុលោមិកំ អប្បដិវ្ចបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ
 អករណីយំ កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ
 សាទិយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 បសន្នានំ វា កិយ្យោភាវាយ អថខេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានញោ អប្បសាទាយ បសន្នានញោ ឯកច្ចានំ អញ្ញ-
 ថត្តាយាតិ ។ អថខោ ភក្កវា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី

១ ឱ. ម. សាទិយីតិ ។ ២ ឱ. ម. អននុច្ឆរិយំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បន្តុះបង្ហាបថា សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងឲ្យបុរស
 បុគ្គលដែលមានតម្រេក ស្លាបអង្អែលកាយខ្លួនសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ
 ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរ
 នេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយ ទ្រង់
 សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី
 មានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក មកស្លាប
 អង្អែលកាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
 ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ អំពើនៃសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីនេះ មិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រូវបែប មិន
 មែនជាបរិសុទ្ធសមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរី-
 នន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេក
 ស្លាបអង្អែលកាយ (ដូច្នេះ) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
 មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លា
 ហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់
 ជានាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សសព្វគ្នាខ្លះ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យខានជ្រះថ្លា និងនាំ
 បណ្តាលមនុស្សសព្វគ្នាខ្លះ ដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យត្រឡប់ជាអាយុមាយាចិត្ត
 បាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀល

បឋមបារាណិកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ពរតាយ ទុប្បោសតាយ
 មហិត្វតាយ អសន្តដ្ឋតាយ សង្កណិកាយ កោសដ្ឋស្ស
 អវណ្ណំ កាសិត្វា អនេកបរិយាយេន សុភរតាយ
 សុចោសតាយ អប្បិច្ឆស្ស សន្តដ្ឋស្ស សលោខស្ស
 ជូតស្ស ចាសាទិកស្ស អបចយស្ស វិរិយាម្ពស្ស វណ្ណំ
 កាសិត្វា ភិក្ខុនំ តទនុច្ឆរិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មំ កថំ
 កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីនំ សិក្ខា-
 បទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្តវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋ-
 តាយ សង្ឃជាសុតាយ ទុម្ពជ្ជនំ ភិក្ខុនីនំ និក្ខហាយ
 បេសលានំ ភិក្ខុនីនំ ជាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ
 អាសវានំ សំរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃា-
 តាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោកាវាយ
 សទ្ធម្មជ្ជិតិយា វិនយានុក្កហាយ វេរញ្ច បន ភិក្ខុវេ

បារាជិកទី ១ និទានសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី

សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងទោសនៃបុគ្គល
 មានសភាពដែលគេចិញ្ចឹមបានដោយកម្រ រក្សាដោយកម្រ មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាច្រើន មិនសន្តោស ច្រឡំច្រឡំដោយពួកគណៈ និងសេចក្តី
 ខ្ជិលច្រអូស ហើយទ្រង់សំដែងសរសើរគុណនៃបុគ្គលមានសភាព ដែល
 គេចិញ្ចឹមងាយ រក្សាងាយ មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស តែង
 ដុសខាត់ចិត្ត កំចាត់បង់នូវកិលេស មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំនូវកិលេស-
 វដ្ត និងមានសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់
 សំដែង ធម្មិកថាដ៏ល្មមសមគួរ ដល់ការបញ្ញត្តិសិក្ខាបទនោះ ។ ចំពោះ
 ពួកភិក្ខុ ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ញត្តិសិក្ខាបទដល់ពួកភិក្ខុនី ព្រោះអាស្រ័យ
 អំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បី
 ការស្រួលដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីញាំញីពួកភិក្ខុនីដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បី
 នៅជាសុខដល់ពួកភិក្ខុនីដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីឃាត់នូវ
 អាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយ
 ក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញាំញីពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លា ១
 ដើម្បីញាំញីពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បី
 ញាំញីព្រះសទ្ធម្មឲ្យស្ថិតស្ថេរ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ (បួនយ៉ាង

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធិក្ខតំ ឧត្ត-
 ជានុមណ្ឌាលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា កហាលំ វា
 ធុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យ អយម្យិ ចារា-
 ជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧត្តជានុមណ្ឌាលិកាតិ ។

[២] យា បនាតិ យា យាទិសា យថាយុត្តា
 យថាជទ្វា យថាជាមា យថាកោត្តា យថាសីលា
 យថាវិហារិដី យថាកោចរា ថេរា វា នវា វា មជ្ឈិមា វា
 ឯសា រុច្ចតិ យា បនាតិ ។ ភិក្ខុនីតិ ភិក្ខុកាតិ ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុចរិយំ អជ្ឈបកតាតិ ភិក្ខុនី ភិក្ខុបដេជរាតិ ភិក្ខុនី
 សមញ្ញាយ ភិក្ខុនី បដិញ្ញាយ ភិក្ខុនី ឯហិ ភិក្ខុនីតិ
 ភិក្ខុនី តីហិ សវណាគមនេហិ ឧបសម្មន្នាតិ ភិក្ខុនី

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មានសំរវរីនីយជាដើម) ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវសំដែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកហើយត្រេកអរនឹងការ
 ស្លាបក្តី អង្អែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
 ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមាន
 តម្រេក ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះឧត្តជានុមណ្ឌលិក (ព្រោះ
 ឲ្យបុរសស្លាបសរីរប្រទេសខាងលើ តាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ) ជាស្រី
 មិនមានសំវាស ។

[២] ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា (ភិក្ខុនី) ណាមួយ
 ទោះចាស់ក្តី ក្មេងក្តី កណ្តាលក្តី ដែលប្រកបកម្មយ៉ាងណា មានជាតិយ៉ាង
 ណា មានឈ្មោះយ៉ាងណា មានគោត្រយ៉ាងណា មានសីលយ៉ាង
 ណា មានធម៌ជាគ្រឿងនៅយ៉ាងណា មានគោចរយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះ
 ហៅថា ណាមួយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី សេចក្តីថា ដែលហៅថា
 ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកចូលទៅអាស្រ័យ
 នឹងការត្រេចទៅដើម្បីសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះទ្រទ្រង់នូវសំពត់ដែល
 កាត់ដាច់ ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានសភាពជាសមណី ហៅថា ភិក្ខុនី
 ព្រោះបានប្តេជ្ញាខ្លួន (ថាជាអ្នកបួស) ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះសម្រេចជា
 ឯហិភិក្ខុនី ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧបសម្បទា ដោយត្រៃសរណគមន៍

បឋមបារាណសីកេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

ភព្រាតិ ភិក្ខុនី^(១) សារាតិ ភិក្ខុនី^(២) សេក្ខាតិ ភិក្ខុនី^(៣)
 អសេក្ខាតិ ភិក្ខុនី^(៤) សមក្កេន ឧកតោសង្ឃេន ញត្តិ-
 ចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ហោរាហោន ឧបសម្បជ្ជាតិ
 ភិក្ខុនី តត្រិ យាយំ ភិក្ខុនី សមក្កេន ឧកតោសង្ឃេន
 ញត្តិចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ហោរាហោន ឧប-
 សម្បជ្ជា អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អវស្សតា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី^(៥) បដិពទ្ធចិត្តា ។
 អវស្សតោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។
 បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ
 ន តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញូ បដិពលោ កាយសំសក្កំ
 សមាបដ្ឋិតំ ។ អធិក្ខកន្តិ ហេដ្ឋក្ខកំ ។ ឧត្តជានុ-
 មណ្ឌលន្តិ ឧបវិជានុមណ្ឌលំ ។ អាមសនំ នាម
 អាមជ្ឈមត្តំ ។ បរាមសនំ នាម ឥតោ ចិតោ ច សញ្ចោ-
 បនំ ។ កហាលំ នាម កហិតមត្តំ ។ ធុបនំ នាម

១ ឱ. ម. ភព្រា ភិក្ខុនី ។ ២ ឱ. ម. សារា ភិក្ខុនី ។ ៣ សេក្ខា ភិក្ខុនី ។ ៤ អសេក្ខា
 ភិក្ខុនី ។ ៥ ឱ. ម. អបេក្ខវា ។

បារាជិកទី ១ សិក្ខាបទវិភង្គ

ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាស្រីចម្រើន ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានធម៌
ជាខ្លីម ហៅថាភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះ
មិនបាច់សិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧកតោសង្ឃ^១ ដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា
ឲ្យឧបសម្បទា ដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចា ដ៏សមគួរដល់ហេតុឥតមានកម្រើក
(អន្តរាយ) បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីណាដែលឧកតោសង្ឃព្រម
ព្រៀងគ្នាឲ្យឧបសម្បទា ដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចា សមគួរដល់ហេតុឥតមាន
កម្រើក (អន្តរាយ) ភិក្ខុនីនេះ តថាគតហៅថា ភិក្ខុនីក្នុងសេចក្តីនេះ ។
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រេកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា
មានតម្រេក ។ បុរសមានសេចក្តីត្រេកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មាន
ចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា បុរសមានតម្រេក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាច
ដើម្បីលូកស្ទាបអង្អែលកាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែន
តិរច្ឆាន ហៅថា បុរសបុគ្គល ។ ពាក្យថាខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក
គឺអវយវៈជាខាងក្រោមនៃដងកាំបិត ។ ពាក្យថា ខាងលើតាំងពីមណ្ឌល
ដង្កង់ឡើងទៅ គឺអវយវៈជាខាងលើមណ្ឌលនៃដង្កង់ ។ ដែលហៅថា ស្ទាប
គឺគ្រាន់តែប៉ះពាល់ ។ ដែលហៅថា អង្អែល គឺបបោសអង្អែលខាងនេះផង
ខាងនោះផង ។ ដែលហៅថា កាន់គឺគ្រាន់តែចាប់ ។ ដែលហៅថា ពាល់

១ សង្ឃទាំងពីរពួក គឺភិក្ខុសង្ឃ និងភិក្ខុនីសង្ឃ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ធុដ្ឋមត្ថំ ។ បដិបីឡនំ វា សាទិយេយ្យាតិ អង្គំ កហេត្វា
 ជិបីឡនំ សាទិយតិ ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧចាទាយ
 វុច្ចតិ ។ ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម
 បុរិសោ សីសច្ឆិន្នោ អភព្វោ តេន សរីរពន្ធនេន ដីវិតុំ
 ឯវមេវ ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
 អធិក្ខតំ ឧត្តជានុមណ្ឌលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា
 កហាលំ វា ធុបនំ វា បដិបីឡនំ វា សាទិយន្តិ
 អស្សមណី ហោតិ អសក្សជីតា តេន វុច្ចតិ ចារាជិកា
 ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ
 ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម
 សោ តាយ សទ្ធិ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

គឺគ្រាន់តែប៉ះត្រូវ ។ ពាក្យថាត្រេកអរនឹងការឱបរឹត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនឹង
 ការចាប់ខ្លួនឱបរឹត ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតប្រៀបធៀបផ្ទឹមគ្នានឹង
 ពួកភិក្ខុនីមានហើយក្នុងកាលមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិ-
 ប្បាយថា បុរសដែលដាច់ក្បាលមិនអាចដើម្បីរស់នៅ ដោយការតភ្ជាប់
 សរីរនោះវិញយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលមានតម្រេក កាលបើចូលចិត្តនឹង
 ស្លាបក្តី អង្កែលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឱបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
 ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមាន
 តម្រេកដែរ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាសក្យជីតាឡើយ ភិក្ខុនី
 នោះ តថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ដោយហេតុនោះឯង ។
 ពាក្យថា ជាស្រីមិនមានសំវាស សេចក្តីថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ)
 គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា
 នេះហៅថា សំវាស សំវាសនោះ មិនមានមួយអង្វើដោយភិក្ខុនីនោះទេ
 ព្រោះហេតុដូច្នេះ ទើបតថាគតហៅថា ជាស្រីមិនមានសំវាស (គឺមិន
 មានកិរិយារូបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ) ។

បឋមបារាជិកេ បទភាជនីយំ

[៣] ឧភតោ អវស្សុតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជានុមណ្ឌលំ
 កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ចារាជិតស្ស ។
 កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ មុល្លច្ច-
 យស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
 មុល្លច្ចយស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយ-
 ប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
 និស្សត្តិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤] ឧត្តក្ខតំ អនោជានុមណ្ឌលំ កាយេន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

បារាជិកទី ១ បទភាជនីយ

[៣] កាលបើជនទាំងពីរ^(១) (គឺភិក្ខុនីនិងបុរស) មានតម្រេក ដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំង ពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវ អាបត្តិបារាជិក ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិចុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបកាយដោយវត្ថុដែលជាប់ នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិចុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹង កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាប កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុ ដែលសម្រាប់បោះឬ សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុ ដែលសម្រាប់ បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤] ភិក្ខុនី ឬបុរសស្លាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិត ឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិ ចុល្លច្ច័យ^(២) ។ ភិក្ខុនី ឬបុរស ស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

១ តាំងពីបញ្ចលេខ ៣ ដល់លេខ ៤ និយាយអំពីជនទាំងពីរ គឺភិក្ខុនី និងបុរសត្រេកអរដូចគ្នា ។
 ២ បានជាត្រូវអាបត្តិចុល្លច្ច័យ ព្រោះត្រេកអរទាំងពីរខាង គឺទាំងភិក្ខុនី ទាំងបុរស ។

វិន័យបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ

អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៥] ឯកតោ អវស្សុតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជានុមណ្ឌលំ

កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ចុល្លច្ចយស្ស ។

កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី ឬបុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬ
 សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹង
 កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីឬបុរស ស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែល
 សម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៥] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង^(១) (គឺតែភិក្ខុនីម្ខាង) ហើយភិក្ខុនី
 ឬបុរសស្លាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះទៅ ខាងលើ
 តាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុនី
 ឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ឬបុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ឬបុរសស្លាបវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុ ដែលជាប់នឹងកាយត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់
 ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយ

១ តាំងពីបព្វលេខ ៥ ដល់បព្វលេខ ៦ និយាយអំពីការត្រេកអរតែម្ខាង គឺតែខាងភិក្ខុនី ។

បឋមបារាជិកេ បទភាជនីយំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៦] ឧត្តក្ខតំ អនោជានុមណ្ហាលំ កាយេន កាយំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិ-
 ពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយប្បដិ-
 ពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៧] ឧភតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស
 វា បណ្ហាកស្ស វា តិវច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហស្ស វា
 អធិក្ខតំ ឧត្តជានុមណ្ហាលំ កាយេន កាយំ អាមសតិ

បារាជិកទី ១ បទភាជនីយ

វត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរស
ស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ
ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៦] ភិក្ខុនី ឬបុរសស្លាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដង
កាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ^(១) ។ ភិក្ខុនី ឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹង
កាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់
បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី ឬបុរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់
នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនីឬបុរសស្លាបវត្ថុ ដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែល
សម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៧] កាលបើជនទាំងពីរខាង (គឺភិក្ខុនីនិងយក្សជាដើម) មានតម្រេក
ដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីស្លាបកាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ របស់យក្សក្តី ប្រេតក្តី

១ បានជាត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ព្រោះត្រេកអរតែម្ខាងគឺតែខាងភិក្ខុនី ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយ-
 ប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្ស-
 ត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៨] ឧព្ពក្ខតំ អនោជានុមណ្ឌលំ កាយេន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយ-
 ប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាម-
 សតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ខ្មើយក្តី តិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិបុណ្យច្នៃយ ។
 ភិក្ខុនី ស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុ
 ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬ
 សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់
 ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៨] ភិក្ខុនីស្លាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ
 ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្លាប
 កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុ
 ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ស្លាបកាយដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់
 ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់
 ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បឋមបារាណិកេ បទភាជនីយំ

[៩] ឯកតោ អវស្សុតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជានុមណ្ហាលំ
 កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាម-
 សតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១០] ឧត្តក្ខតំ អនោជានុមណ្ហាលំ កាយេន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ

បារាជិកទី ១ បទភាជនីយ

[៩] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង (គឺខាងភិក្ខុនីតែម្ខាង) ហើយ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ (របស់យក្សជាដើម) ដោយកាយរបស់ខ្លួន ខាងក្រោម តាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬ សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី ស្ថាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១០] ភិក្ខុនីស្ថាបកាយដោយកាយខាងលើ តាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាប វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់ នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាប

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សក្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ

អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សក្តិយេន និស្សក្តិយំ

អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១១] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អដានន្តិយា

អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ទិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បឋមបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់
 ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ទាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់
 ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ ឬសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ មិនមានស្មារតី ១ មិនដឹងខ្លួន ១ មិនត្រេកអរ ១ ឆ្គួត ១
 មានចិត្តរវើរវាយ ១ វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ១ ចប់ ។

ទុតិយបារាជិកំ

[១២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី សាឡេន
មិគារនត្ថនា^(១) កត្តិនី ហោតិ ។ យាវ កញ្ចោ តុរុណោ
អហោសិ តាវ នាទេសិ ។ បរិបក្កេ កញ្ចេ វិព្ពមិត្វា
វិជាយិ ។ ភិក្ខុនិយោ ធុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី ឯតទរោចំ
សុន្ទរីនដ្ឋា ខោ អយ្យេ អចិរិព្ពន្តា វិជាតា កច្ចិ នោ
សា ភិក្ខុនីយេវ សមាជា កត្តិនីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ។
កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈា-
បដ្ឋំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា បដិចោទេសិ ន កណាស្ស
អាហោចេសីតិ ។ យោ ឯតិស្សា អវុណ្ណា មយ្ហេសោ
អវុណ្ណា យា ឯតិស្សា អកិត្តិ មយ្ហេសា អកិត្តិ
យោ ឯតិស្សា អយសោ មយ្ហេសោ អយសោ យោ

១ មិគារនត្ថនា សទ្ធិន្តិបិ កត្តិចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បារាជិកទី ២

[១២] សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញពុទ្ធដ៏មានជោគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទា- ភិក្ខុនី មានគភ៌ដោយសាឡជាចៅមិគារមាតា ។ កាលគភ៌ខ្ចីនៅឡើយ ក៏អាច បិទបាំងទុកបាន ។ លុះគភ៌ (នោះ) ចាស់ (ជិតគ្រប់ខែ) ភិក្ខុនីនោះ ក៏សឹក ទៅហើយសម្រាលកូន ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្ល- នន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សុន្ទរិនន្ទា សឹកទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន ក៏សម្រាល (កូនភ្លាម) សុន្ទរិនន្ទានោះ មានគភ៌តាំងអំពីនៅជាភិក្ខុនីនៅ ឡើយទេឬ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយតបថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ លោកម្ចាស់ ។ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ក៏និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើ) លោក ម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាលោក ម្ចាស់មិនចោទដោយខ្លួនឯង និងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ។ ឯបុល្លនន្ទា- ភិក្ខុនី ក៏និយាយថា ទោសណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ ទោសនោះ នឹងមានដល់ខ្ញុំ កេរ្តិ៍អាក្រក់ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ កេរ្តិ៍ អាក្រក់នោះ នឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីអាប់យស^(១) ណាដែលកើតឡើងដល់ សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ សេចក្តីអាប់យសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីសូន្យលាភ

១ អដ្ឋកថា ថា សេចក្តីវិបត្តិចាកបរិវារ ឬជំនឿលក្នុងទីកំបាំងមុខ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ឯតិស្សា អលាភោ មយ្ហេសោ អលាភោ ក្យាហំ អយ្យេ
 អត្តនោ អវណ្ណំ អត្តនោ អតិក្ខី អត្តនោ អយសំ អត្តនោ
 អលាភំ បរេសំ អាហោចេស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារ-
 ចេន្តិ កងំ ហិ ឆាម អយ្យា ធុល្លនន្ទា ជានំ ចារា-
 ជិតំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ
 ន កណាស្ស អាហោចេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុ-
 និយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ
 ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ អថខោ ភកវា ឯតស្មី និទានេ
 ឯតស្មី បកវណោ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និចាតាបេត្វា ធម្មិ
 កងំ កត្វា ភិក្ខុ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី ជានំ ចារាជិតំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនី នេវ
 អត្តនា បដិចោទេតិ^(១) ន កណាស្ស អាហោចេតីតិ^(២) ។
 សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ជានំ ចារាជិតំ ធម្មំ
 អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ ន

១ ឱ. ម. បដិចោទេសិ ។ ២ ឱ. ម. អាហោចេសីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទានុ៎ះ សេចក្តីសូន្យលាភនោះ នឹងមាន
 ដល់ខ្ញុំ (មិនខាន) បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើដូច្នេះ) ខ្ញុំនឹងប្រាប់ទោសរបស់ខ្លួន
 កេរ្តិ៍អាក្រក់របស់ខ្លួន សេចក្តីអាប់យសរបស់ខ្លួន សេចក្តីសូន្យលាភរបស់ខ្លួន
 ដល់ពួកជនដទៃដូចម្តេចបាន ។ ពួកភិក្ខុនីណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នា
 តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
 ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនគួរនឹងមិន
 ចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈសោះ ។ លំដាប់នោះ
 ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនោះ ដំណាលរឿងនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ
 ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ទ្រង់សម្តែង
 ធម្មិកថា ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង
 នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដឹងថា ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិបារាជិក
 ហើយ មិនគួរនឹងមិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ

ទុតិយបារាជិកេ បញ្ញត្តិ

កណ្តាស្ស អាហោចេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្កានំ វា
 បសាទាយ បសង្កានំ វា ភិយ្យោកាវាយ អថខេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសង្កានញោវ អប្បសាទាយ បសង្កានញ ឯ-
 កច្ចានំ អញ្ញាចត្តាយាតិ ។ បេ ។ ឯវញ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ យា បន ភិក្ខុនី
 ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ អដ្ឋាបន្នំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា
 បដិចោទេយ្យ ន កណ្តាស្ស អាហោចេយ្យ យទា ច សា
 បិតា វា អស្ស ចុតា វា នាសិតា វា អវសជា វា សា
 បច្ឆា ឯវំ វេយ្យ បុព្វេ វាហំ អយ្យេ អញ្ញាសី ឯតំ
 ភិក្ខុនី ឯវុចា ច ឯវុចា ច សា ភតិជីតិ នោ ច ខោ អត្ត-
 នា បដិចោទេស្សំ ន កណ្តាស្ស អាហោចេស្សន្តិ អយម្យិ
 ចារាជិកា ហោតិ អសំវាសា វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកាតិ ។

[១៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ

បារាជិកទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នៃភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លានិងមិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយនោះទេ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជានាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះ ដែល
 មិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លា និងនាំបណ្តាលពួកមនុស្សខ្លះ ដែលជ្រះថ្លា
 ហើយឲ្យត្រឡប់ជាទាស់ចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
 មួយដឹងថា ភិក្ខុនីផងគ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិក ហើយមិនចោទដោយខ្លួនឯង
 និងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ កាលណាបើភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅក្តី ច្យុតហើយក្តី
 វិនាសហើយក្តី ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃហើយក្តី ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿង
 នោះ និយាយយ៉ាងនេះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំ
 បានដឹង (រឿង) ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះ
 មួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង និងមិនបាន
 ប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ ដូច្នេះភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ឈ្មោះ
 វជ្ជបដិច្ឆាទិក (ព្រោះជួយបិទបាំងទោសគេ) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[១៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នា នឹងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តៈនេះ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុនីដឹងខ្លួនឯងក្តី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អញ្ញោ វា តស្សា អាហោចេន្តិ សា វា អាហោចេតិ ។
 ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នន្តិ អជ្ឈន្នំ ចារាជិកានំ អញ្ញាតំ
 ចារាជិកំ អជ្ឈាបន្នំ ។ នេវ អត្តនា បដិចោទេយ្យាតិ
 ន សយំ ចោទេយ្យ ។ ន កណាស្ស អាហោចេយ្យាតិ
 ន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ អាហោចេយ្យ ។

[១៤] យទា ច សា បិសា វា អស្សាតិ បិសា
 នាម សសិទ្ធំ បិសា វុច្ចតិ ។ ចុតា នាម កាលក-
 តា^(១) វុច្ចតិ ។ នាសិសា នាម សយំ វា វិព្ពន្តា ហោតិ
 អញ្ញាហិ^(២) វា នាសិសា ។ អវសជា នាម តិគ្គាយតនំ
 សង្កត្តា វុច្ចតិ ។

[១៥] សា បច្ឆា ឯវំ វទេយ្យ បុព្វេ វាហំ អយ្យេ
 អញ្ញាសី ឯតំ ភិក្ខុនី ឯវុចា ច ឯវុចា ច សា ភតិ-
 នីតិ នោ ច ខោ អត្តនា បដិចោទេស្សន្តិ ន សយំ
 ចោទេស្សំ ។ ន កណាស្ស អាហោចេស្សន្តិ ន អញ្ញាសំ
 ភិក្ខុនីនំ អាហោចេស្សំ ។

១ ឱ.ម. កាលំ កតា ។ ២ អញ្ញាហីតិ អម្ពាតំ ខន្តិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មានពួកអ្នកដទៃមកប្រាប់ ដល់ភិក្ខុនីនោះក្តី ភិក្ខុនីដែលត្រូវបារាជិកនោះ ប្រាប់ក្តី ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា បណ្តាបារាជិក ទាំង ៨ (ដឹងថា) ត្រូវបារាជិកណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនចោទដោយ ខ្លួនឯង គឺមិនប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ ដល់ពួកគណៈ គឺមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនីឯទៀត ។

[១២] ត្រង់ពាក្យថា កាលណាបើភិក្ខុនីនោះស្ថិតនៅក្តី គឺដែល ហៅថា ស្ថិតនៅ បានដល់ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងភេទនៃខ្លួនដែល ។ ដែល ហៅថា ច្បុត គឺធ្វើកាលកិរិយាស្លាប់ទៅហើយ ។ សឹកខ្លួនឯងក្តី ពួក ភិក្ខុនីឯទៀតឲ្យវិនាសក្តី ហៅថា វិនាសហើយ ។ ចៀសទៅកាន់ លទ្ធិតិរិយ ហៅថា ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃ ។

[១៥] ត្រង់ពាក្យថា ទោះភិក្ខុនីដែលដឹងរឿងនោះ និយាយយ៉ាង នេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង) ភិក្ខុនីនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាល មុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង សេចក្តីថា ខ្ញុំមិនបានប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈ អធិប្បាយថា ខ្ញុំមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនីដទៃឡើយ ។

ទុតិយបារាជិកេ អនាបត្តិវារោ

[១៦] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បណ្ណបលាសោ
 ពន្ធនា បុត្តោ^(១) អភព្វោ ហរិតត្ថាយ វេរមេវ ភិក្ខុនី
 ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា
 បដិចោទេស្សាមិ ន កណាស្ស អាហោចេស្សាមីតិ ធុរំ
 ជិត្តិត្តមត្តេន អស្សមណី ហោតិ អសក្យដីតា តេន
 វុច្ចតិ ចារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
 នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
 សំវាសោ នាម សោ តាយ សង្ខី ធនតិ តេន វុច្ចតិ
 អសំវាសាតិ ។

[១៧] អនាបត្តិ សង្ឃស្ស កណ្ណានំ វា កលហោ
 វា វិក្កហោ វា វិវាទោ វា ភវិស្សតីតិ នាហោចេតិ
 សង្ឃភេទោ វា សង្ឃរាជិ វា ភវិស្សតីតិ នាហោចេតិ

១ បុត្តោតិបិ បាលោ ។

បារាជិកទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹង ពួកភិក្ខុនី ដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ។ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អធិប្បាយថា ធម្មតាស្លឹកឈើទុំដែលជ្រុះផុតអំពីទងហើយ មិនគួរលូត លាស់ឡើងវិញបាន មានគួរនាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលដឹងថា ភិក្ខុនីផង គ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនចោទចំពោះខ្លួន ឯង អញមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈដូច្នេះ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែន ជាជីតារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូលឡើយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុនីនោះ បានជាតថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ ពាក្យថា មិនមាន សំវាស អធិប្បាយថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា នេះហៅថា សំវាស សំវាសនុ៎ះ មិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះ ព្រោះហេតុដូច្នេះ បានជា តថាគត ហៅថា ជាភិក្ខុនីមិនមានសំវាស ។

[១៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា សេចក្តីកហេតុក្តី សេចក្តីឈ្មោះប្រកែកក្តី សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងគ្នាក្តី សេចក្តីវិវាទក្តី នឹងកើតមានដល់សង្ឃ ១ មិនប្រាប់ ព្រោះគិតថា សង្ឃបែកបាក់គ្នា ឬសេចក្តីប្រេះឆា នៃសង្ឃនឹងកើតមាន ១

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អយំ កក្កុលា ធរុសា ដីវិតន្តរាយំ វា ព្រហ្មចរិយន្ត-
 រាយំ វា កកិស្សតីតិ នាហេចេតិ អញ្ញា បដិរូចា ភិក្ខុនិ-
 យោ អបស្សន្តី នាហេចេតិ ន នាទេតុកាមា នាហេចេតិ
 បញ្ញាយិស្សតិ សកេន កម្មេនាតិ នាហេចេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនីនេះកោងកាចអាក្រក់ក្រែងនឹងធ្វើអន្តរាយដល់
 ជីវិត ឬអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ភិក្ខុនីនោះមិនទាន់ឃើញពួកភិក្ខុនី
 ឯទៀតដ៏សមគួរទើបមិនប្រាប់ ១ ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងបិទ
 បាំងមិនប្រាប់ ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា ភិក្ខុនីនោះ នឹងប្រាកដដោយ
 កម្មជារបស់ខ្លួន (មិនខាន) ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិកទី ២ ចប់ ។

តតិយបារាជិកំ

[១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ វិហា-
រតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខេ
បន សមយេន ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមក្កេន សង្ឃេន
ឧក្ខិត្តំ អវិជ្ជំ ភិក្ខុំ កន្ធពាជិបុព្វំ អនុវត្តតិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិ-
ចាចេន្តិ កកមំ ហិ នាម អយ្យា ធុល្លនន្ទា សមក្កេន
សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អវិជ្ជំ ភិក្ខុំ កន្ធពាជិបុព្វំ អនុវត្តិស្សតីតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមក្កេន
សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អវិជ្ជំ កន្ធពាជិបុព្វំ អនុវត្តតីតិ ។ សច្ចំ
ភក្កាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា កកមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមក្កេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ អវិជ្ជំ
កន្ធពាជិបុព្វំ អនុវត្តិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

បារាជិកទី ៣

[១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រ-
ព្រឹត្តតាមភិក្ខុឈ្មោះអវិជ្ជ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃ
ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-
ថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជភិក្ខុ ជាអ្នកកើត
ក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នា ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត ហើយសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជភិក្ខុជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នា ដែលសង្ឃព្រម
ព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជភិក្ខុ
ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នា ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត
ហើយទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយ

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សមត្ថេន សង្ឃេន
 ឧក្ខិតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្តសាសនេន អនាទរំ
 អប្បជិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តេយ្យ សា ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស រចនីយា ឯសោ ខោ អយេ ភិក្ខុ
 សមត្ថេន សង្ឃេន ឧក្ខិតោ ធម្មេន វិនយេន សត្តសា-
 សនេន អនាទរោ អប្បជិការោ អកតសហាយោ
 មាយេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តិតិ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ
 វុច្ចមានា តថេវ បត្តល្ខោយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវ-
 តតិយំ សមនុកាសិតញ្ច តស្ស បដិទិស្សក្កាយ យាវ-
 តតិយញ្ចេ សមនុកាសិយមានា តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យ
 ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្ទេយ្យ អយម្បិ
 ចារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧក្ខិត្តានុវត្តិកាតិ ។

[១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ ថេ ។

អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ សមក្កោ នាម

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រព្រឹត្តតាម
 ភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
 ប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយ
 ជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួម ជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះ
 ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែល
 សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ
 របស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិន
 បាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំ
 ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយឲ្យ
 យ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 សូត្រសមនុភាសនកម្មជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ បើភិក្ខុនីនោះ
 កាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ជាគម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុ
 នោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះ
 ក៏ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះឧក្ខិតានុវត្តិក (ព្រោះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃ
 លើកវត្ថុ) ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[១៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តានេះរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នា

តតិយបារាជិកេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

សង្ឃោ សមាណសំវាសកោ សមាណសីមាយំ បិតោ ។
 ឧត្តិតោ នាម អាបត្តិយា អនស្សនេ^(១) វា អប្ប-
 ជិកម្មេ^(២) វា អប្បជិនិស្សក្កេ^(៣) វា ឧត្តិតោ ។ ធម្មេន
 វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។ សត្ត-
 សាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។ អនា-
 ទរោ នាម សង្ឃំ វា កលំ វា បុគ្គលំ វា កម្មំ វា
 នាទិយតិ ។ អប្បជិកាវោ នាម ឧត្តិតោ អនោ-
 សាវិតោ ។ អកតសហាយោ នាម សមាណសំវាសកា
 ភិក្ខុ វុច្ចន្តិ កតសហាយា សោ តេហិ សទ្ធិ នត្តិ
 តេន វុច្ចតិ អកតសហាយោតិ ។ តមនុវត្តេយ្យាតិ
 យំទិដ្ឋិកោ សោ^(៤) ហោតិ យំខន្តិកោ យំរុចិកោ
 សាមិ តំទិដ្ឋិកា ហោតិ តំខន្តិកា តំរុចិកា ។

១-២-៣ ឱរោបិយមរម្មបោត្តកេសុ ឥមេ បាវា តតិយាវិភង្គិវសេន កតា ។ ៤ សោ
 យំ ទិដ្ឋិកោតិ ឯវំ កមេន ភវិតព្វំ ។

បារាជិកទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

ស្ថិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុដែលឈ្មោះថា
 សង្ឃលើកវត្ថុហើយ គឺភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ថុ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី
 ព្រោះមិនធ្វើតបអាបត្តិក្តី^១ ព្រោះមិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាក្រក់) ក្តី ។ ពាក្យថា
 តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌ឯណា តាមវិន័យឯណា ។ ពាក្យថា
 តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់
 ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ដែលហៅថា មិនអើពើ គឺភិក្ខុមិន
 អើពើនឹងសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី កម្មក្តី ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ថុហើយ
 មិនហៅចូលពួក ឈ្មោះថា ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ។
 ដែលហៅថា មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ គឺភិក្ខុទាំងឡាយដែលមាន
 សំវាសស្មើគ្នា តថាគតហៅថាមានការរួបរួមជាមួយគ្នា ការរួបរួមជាមួយ
 គ្នានោះ មិនមានមួយអង្វើដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះទេ ហេតុនោះ ភិក្ខុនោះ
 ទើបតថាគតហៅថា ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ពាក្យថា
 ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុនោះមានទិដ្ឋិយ៉ាងណា មានសេចក្តីចូលចិត្ត
 យ៉ាងណា មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះ ក៏មានទិដ្ឋិយ៉ាងនោះ
 មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងនោះដែរ ។

១ ដឹងថាត្រូវអាបត្តិហើយ ។ មិនសំដែងអាបត្តិនោះ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[២០] សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឧត្តិស្តានុវត្តិកា
 ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហ៍តិ អញ្ញាហ៍ ភិក្ខុនីហ៍ ។ យា បស្សន្តិ
 យា សុណន្តិ តាហ៍ វត្តព្វា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ
 សមក្កេន សង្ឃេន ឧត្តិស្តោ ធម្មេន វិនយេន សត្តសា-
 សនេន អនាទរោ អប្បជីកាវោ អកតសហាយោ
 មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុ អនុវត្តិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា
 តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិទិស្សន្តតិ ឥច្ចេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្តតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 សុត្វា ន វេទន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សា ភិក្ខុនី
 សង្ឃមជ្ឈបិ អាគម្ពិក្ខា វត្តព្វា ឯសោ ខោ អយ្យេ
 ភិក្ខុ សមក្កេន សង្ឃេន ឧត្តិស្តោ ធម្មេន វិនយេន
 សត្តសាសនេន អនាទរោ អប្បជីកាវោ អកតសហា-
 យោ មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុ អនុវត្តិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែល
សង្ឃលើកវត្តហើយនោះ ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំង
ឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ភិក្ខុនីឯណា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃ
ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រ-
ដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោម
ជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែលោកម្ចាស់
លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
និយាយអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។
បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់
មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ (ឯទៀត)
ឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវសង្ឃទាញភិក្ខុនីនោះ
មកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយថា នែនាងភិក្ខុនី ភិក្ខុនេះឯង
ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោម
ជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែនាងភិក្ខុនី
នាងកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ត្រូវសង្ឃនិយាយឲ្យភិក្ខុនីនោះ

តតិយបារាជិកេ សមនុភាសនា

តតិយម្បី វត្តញ្ចា ។ សចេ បដិជិស្សន្ទតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ
នោ ចេ បដិជិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២០] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតញ្ចា ។ ឯវញ្ចា
បន ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញ្ចា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញ្ចោ សុណាតុ មេ
អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី សមក្កេន
សង្ឃេន ឧក្ខិតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្តសា-
សនេន អនាទរំ អប្បជិការំ អកតសហាយំ តមនុ-
វត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិជិស្សន្ទតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស
បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសេយ្យ
តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី
សមក្កេន សង្ឃេន ឧក្ខិតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន
សត្តសាសនេន អនាទរំ អប្បជិការំ អកតសហាយំ
តមនុវត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិជិស្សន្ទតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស

បារាណិកទី ៣ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

អស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បើ ភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២១] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី (ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ នោះ) យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះ ឈ្មោះនេះ ប្រព្រឹត្តតាម ភិក្ខុនោះដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ ព្រះភិក្ខុនីសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះ ឈ្មោះនេះ ប្រព្រឹត្ត តាម ភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ ។ ឥឡូវនេះ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

បដិទិស្សក្តាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ
 ភិក្ខុនិយា សមនុកាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្តាយ
 សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
 ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វេទមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ
 វេទមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី
 តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្តាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស
 តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

[២២] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វិហិ កម្មវាចាហិ មុល្ល-
 ចូយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។

[២៣] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បុមុសិលា
 ទ្វេនា ភិក្ខុ អប្បទិសន្ធិកា ហោតិ ឯវមេវ ភិក្ខុនី
 យាវតតិយំ សមនុកាសិយមាណា អប្បទិទិស្សន្ធិត្ថំ
 អស្សមណី ហោតិ អសក្សដីតា តេន វុច្ចតិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
 បង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវ
 ស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយ
 ឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ អស់វារៈពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ
 អស់វារៈបីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី
 ហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះ គួរ
 ដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
 ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២២] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវទុក្ខដ ក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវបុល្លច្ច័យទាំង
 ឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាទាំងឡាយពីរ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ក្នុងពេល
 ចប់កម្មវាចា ។

[២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបធៀប
 នឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកមុន ។ ។ ពាក្យថា ត្រូវបារាជិក
 សេចក្តីថា ថ្មដ៏ក្រាស់ដែលបែកជាពីរចំណែកហើយ ជាធម្មជាតិ តភ្ជាប់វិញ
 មិនបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនី ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសន-
 វិធីអស់វារៈគម្រប់បីដងហើយ នៅមិនលះបង់ ក៏មិនមែនជាសមណី^(១)
 មិនមែនជាធិតារបស់ព្រះពុទ្ធ ជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ

១ សមណស្រី ហៅថា សមណី ។

តតិយបារាជិកេ អនាបត្តិវារោ

ចារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
 ឆាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
 សំវាសោ ឆាម សោ តាយ សង្ខី ធន្តិ តេន វុច្ចតិ
 អសំវាសាតិ ។

[២៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សន្ទតិ
 អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិ-
 ទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្ម-
 កម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។
 អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អ-
 ធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៥] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិទិស្ស-
 ន្តិយា ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តតិយបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

បារាជកទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា ត្រូវបារាជក ។ ពាក្យថា គ្មានសំវាស ដែលហៅថា សំវាស គឺកម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា ការសិក្សាស្នើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះ មិនមានជាមួយនឹង ភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា មិនមានសំវាស ។

[២៤] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបារាជក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ បារាជក ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ ធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ដែលសង្ស័យ) មិនសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជកទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថបារាជិកំ

[២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សតា
អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហលំបិ សាទិយន្តិ
សង្ឃាជិកណ្ណក្កហលំបិ សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សលូ-
បន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ឆន្តិ បុរិសស្សបិ អញ្ញាគមនំ សាទិ-
យន្តិ ឆន្នំបិ អនុបរិសន្តិ កាយំបិ តទត្តាយ ឧបសំហារន្តិ
ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ ។ យា តា ភិក្ខុនិ-
យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាយន្តិ វិចារេន្តិ
កមំ ហិ នាម ឆព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សតា អវស្ស-
តស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហលំបិ សាទិយិស្សន្តិ
សង្ឃាជិកណ្ណក្កហលំបិ សាទិយិស្សន្តិ សន្តិដ្ឋិស្សន្តិបិ
សលូបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ឆិស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អញ្ញា-
គមនំ សាទិយិស្សន្តិ ឆន្នំបិ អនុបរិសិស្សន្តិ កាយំបិ
តទត្តាយ ឧបសំហារិស្សន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិ-
សេវនត្តាយាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឆព្វក្កិយា

បារាជិកទី ៤

[២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាមរមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីពួក ៦ នាក់) មានសេចក្តីត្រេកអរនឹងការ
ចាប់ដៃខ្លះ នឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសដែលមានតម្រេក
ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹង
ប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីបិទបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយ ដើម្បី
អសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានតម្រេក មិនគួរនឹង
ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីខ្លះ របស់
បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាល ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅ
កាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំង
ខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមាន

ចតុត្ថបារាជិកេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
 ហត្ថក្កហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃាជិកណ្ណក្កហណំបិ
 សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សលូបន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ចន្តិ បុរិ-
 សស្សបិ អញ្ញាគមនំ សាទិយន្តិ ឆន្ទំបិ អនុបរិសន្តិ
 កាយំបិ តទត្តាយ ឧបសំហារន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស
 បដិសេវនត្តាយាតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហណំបិ
 សាទិយិស្សន្តិ សង្ឃាជិកណ្ណក្កហណំបិ សាទិយិស្សន្តិ
 សន្តិដ្ឋិស្សន្តិបិ សលូបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ចិស្សន្តិ
 បុរិសស្សបិ អញ្ញាគមនំ សាទិយិស្សន្តិ ឆន្ទំបិ អនុបរិ-
 សិស្សន្តិ កាយំបិ តទត្តាយ ឧបសំហារិស្សន្តិ ឯតស្ស
 អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សតា
 អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហណំ វា សា-
 ទិយេយ្យ សង្ឃាជិកណ្ណក្កហណំ វា សាទិយេយ្យ

បារាជិកទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តម្រេក ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីខ្លះ
 របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាលឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅ
 កាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំ-
 បាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រេក មិនគួរនឹងត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ
 ត្រេកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក
 ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹង
 ប្រុសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បី
 អសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានតម្រេក ហើយត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃភ្នំ
 ត្រេកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីភ្នំ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេក

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សលូមេយ្យ វា សង្កេតំ វា កច្ឆេយ្យ
 បុរិសស្ស វា អញ្ញាតមនំ សាទិយេយ្យ ឆន្ទំ វា អនុបរិ-
 សេយ្យ កាយំ វា តទត្ថាយ ឧបសំហរេយ្យ ឯតស្ស
 អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ អយម្យិ ចារាជិកា ហោតិ
 អសំវាសា អដ្ឋវត្ថុកាតិ ។

[២៧] យា បធាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អវស្សតា ធាម សារត្តា អបេក្ខវតី^(១) បដិពទ្ធ-
 ចិត្តា ។ អវស្សតោ ធាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធ-
 ចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ ធាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ
 ន បេតោ ន តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញូ បដិពលោ កាយសំសក្កំ
 សមាបទ្ធិតុំ ។ ហត្ថក្កហលំ វា សាទិយេយ្យាតិ ហត្ថោ
 ធាម កប្បុរំ ឧចាទាយ យាវ អក្កនខា ។ ឯតស្ស
 អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ ឧត្តក្ខតំ អដោជានុ-
 មណ្ឌលំ កហលំ សាទិយតិ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។
 សង្ឃាជិកន្ត្រាត្ថហលំ វា សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស

១ ឱ. ម. អបេក្ខវា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឈរជាមួយក្តី ចរចាជាមួយក្តី ទៅកាន់ទីសង្កេតក្តី ត្រេកអរនឹងប្រុស
ដើរចូលមកជិតក្តី ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី ពិចារណា កាយដើម្បីអសទ្ធម្ម
នោះក្តី ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ត្រូវបារាជិក ឈ្មោះអដ្ឋវត្ថុកា
(ព្រោះប្រកបដោយវត្ថុ ៨^(១)) រកសំវាសគ្មាន ។

[២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តានេះរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលត្រេកអរ មានសេចក្តី
គយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថា មានតម្រេក ។ បុរសដែលត្រេក
អរគយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថា មានតម្រេក ។ មនុស្ស
ប្រុសដែលដឹងក្តី អាចស្ទាបអង្អែកកាយបាន ឈ្មោះថា បុរសបុគ្គល មិនមែន
យក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការចាប់
ដៃក្តី សេចក្តីថា ដែលហៅថា ដៃ គឺវាស់តាំងពីដុំដៃរហូតដល់ចុងក្រចក ។
ភិក្ខុនីត្រេកអរនឹងការចាប់ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោម
តាំងពីមណ្ឌលជង្គង់ចុះមក ប្រយោជន៍សេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ ។
ពាក្យថា ត្រេកអរ នឹងការចាប់ជាយសង្ស័យដ៏ក្តី គឺភិក្ខុនី ត្រេកអរ

១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងគ្រប់ទាំង ៨ ខ ទើបត្រូវបារាជិក បើកន្លងតែ ២ ណាមួយ ហើយដាក់ធុរៈ
ថា លែងឲ្យត្រូវទៀតហើយ ក៏សំដែងអាបត្តិចេញ ដល់ថ្ងៃក្រោយត្រូវទៀតដល់ទៅ ៧ ដងក្តី
ក៏មិនជាបារាជិកឡើយ ។

ចតុត្ថបារាជិកេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ និវត្តំ វា ចារុតំ វា កហាណំ
 សាទិយតិ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ
 ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថ-
 ចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ សល្លបេយ្យ
 វាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស
 ហត្ថចាសេ បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។
 សង្កេតំ វា កច្ឆេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេ-
 វនត្ថាយ បុរិសេន ឥត្តន្ទាមំ ឱកាសំ អាកច្ឆាតិ វុត្តា
 កច្ឆតិ បទេ បទេ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស បុរិសស្ស ហត្ថ-
 ចាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ បុរិសស្ស
 វា អញ្ញាគមនំ សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស
 បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស អញ្ញាគមនំ សាទិយតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ហត្ថចាសំ ឱក្កន្តមត្តេ អាបត្តិ មុល្លច្ច-
 យស្ស ។ ឆន្នំ វា អនុបរិសេយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស
 បដិសេវនត្ថាយ យេន កេនចិ បដិច្ចន្នំ ឱកាសំ ប-
 រិដ្ឋមត្តេ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ កាយំ វា តទត្ថាយ

បារាជិកទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

នឹងការចាប់សំពត់ដែលស្ងៀកក្តី ដែលដណ្តប់ក្តី ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្ម
 នុ៎ះត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យ ។ ពាក្យថា ឈរជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនិឈរក្នុងហត្ថ-
 បាសប្រុស ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យ ។ ពាក្យ
 ថា ចរចាជាមួយក្តី គឺភិក្ខុនិឈរក្នុងហត្ថបាសប្រុស ហើយចរចាជាមួយ
 ប្រយោជន៍នឹងសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់
 ទីសង្កេតក្តី គឺភិក្ខុនិដែលប្រុសនិយាយថា លោកចូរមកកាន់ទីឱកាស
 ឈ្មោះនេះដូច្នេះ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ហើយក៏ទៅ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដក្រប់ ។ ជំហាន លុះចូលទៅដល់ហត្ថបាសប្រុសហើយ
 ក៏ត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិតក្តី គឺ
 ភិក្ខុនិត្រេកអរនឹងប្រុសដើរចូលមកជិត ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្ម
 នុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្រប់ លុះដើរចូលមកដល់ហត្ថបាសកាលណា ក៏ត្រូវអាបត្តិ
 បុណ្ណច្ច័យ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី គឺភិក្ខុនិគ្រាន់តែចូល
 ទៅកាន់ទីឱកាសដ៏បិទបាំង ដោយរបស់ណាមួយ ប្រយោជន៍ដល់ការសេព
 អសទ្ធម្មនុ៎ះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យ ។ ពាក្យថា ពិចារណាកាយ ប្រយោជន៍

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ឧបសំហារយ្យាតិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ
 បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ បិតា កាយំ ឧបសំហារតិ
 អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។

[២៨] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម តាលោ មត្ត-
 កច្ឆិដ្ឋោ អភព្វោ បុនវិរុទ្ធិយា ឯវមេវ ភិក្ខុនី អដ្ឋមំ
 វត្ថុំ បរិបូរេន្តី អស្សមណី ហោតិ អសក្យដីតា តេន
 វុច្ចតិ ចារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
 នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
 សំវាសោ នាម សោ តាយ សង្ខី ធន្តិ តេន វុច្ចតិ
 អសំវាសាតិ ។

[២៩] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា
 អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ទិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចតុត្ថបារាជិកំ និដ្ឋិតំ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដល់អសទ្ធម្មនោះក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាសប្រុសហើយពិចារណារាងកាយ
ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសទ្ធម្មនុ៎ះ ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ ។

[២៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោល
ប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបាវជិក សេចក្តីថា ដើម
ឆ្នោតដែលកំបុតបុងមិនគួរដុះឡើងទៀតបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ
ភិក្ខុនីដែលញ៉ាំងវត្ថុជាគម្រប់ ៨ ឲ្យពេញ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាជីតា
របស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ហេតុនោះ
បានជាតថាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាវជិក (ជាអ្នកចាលចាញ់) ។
ពាក្យថា រកសំវាសគ្មាន គឺដែលហៅថា សំវាស បានដល់កម្មជាមួយគ្នា
ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាស
នោះ មិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ បានជាតថាគត ហៅថា
ភិក្ខុនីនោះ ជាស្រីមិនមានសំវាស ។

[២៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមិនក្លែងឲ្យកន្លង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនី
មិនត្រេកអរ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនា
គ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បាវជិកទី ៤ ចប់ ។

បារាជិកកណ្តោ ឧទ្ទេសាវសានំ

[៣០] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ ចារាជិកា ធម្មា
 យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបដ្ឋិត្វា ន លភតិ
 ភិក្ខុនីហិ សទ្ធិ សំវាសំ យថា បុរេ តថា បច្ឆា ចារា-
 ជិកា ហោតិ អសំវាសា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត
 បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។
 តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យា-
 យោ តស្មា តុណ្ហំ ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

បារាជិកកណ្តោ និដ្ឋិតំ ។

បារាជិកកណ្ត ឧទ្ទេសាវសាន

[៣០] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ
 ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ បណ្តាអាបត្តិបារាជិកទាំងឡាយ ៨ នុ៎ះ ភិក្ខុនីណា
 ត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ភិក្ខុនីនោះ មិនបាននៅរួមជាមួយនឹងភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយឡើយ (ព្រោះ) ខ្លួនត្រូវអាបត្តិបារាជិក រកសំវាសគ្មាន កាលអំពីមុន
 គឺកាលដែលខ្លួននៅជាគ្រហស្ថមានសភាពយ៉ាងណា កាលខាងក្រោយ
 ដែលខ្លួនត្រូវបារាជិកហើយ ក៏មានសភាពដូច្នោះដែរ ។ ខ្ញុំសូមសួរ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងរឿងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
 ឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
 ឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
 ឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងរឿងនុ៎ះហើយ ហេតុនោះ
 បានជានៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅ
 យ៉ាងនេះ ។

បារាជិកកណ្ត ចប់ ។

សត្តរសកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃាទិសេសា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

បឋមសង្ឃាទិសេសំ

[៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ភិក្ខុជី-
សង្ឃស្ស ឧទ្ទេសិតំ ទត្វា កាលកតោ ហោតិ ។ តស្ស
ទ្វេ បុត្តា ហោន្តិ ឯកោ អស្សន្ទោ អប្បសន្នោ ឯកោ
សន្ទោ បសន្នោ ។ តេ បេត្តិកំ សាបត្តេយ្យំ វិភជីសុ ។
អថខោ សោ អស្សន្ទោ អប្បសន្នោ តំ សទ្ធិំ បសន្នំ
ឯតទរោច អម្ពាភំ ឧទ្ទេសិតោ តំ ភាជេមាតិ^(១) ។ ឯវំ
វុត្តេ សោ សន្ទោ បសន្នោ តំ អស្សន្ទំ អប្បសន្នំ
ឯតទរោច មាយ្យោ ឯវំ អវច អម្ពាភំ បិតុនា ភិក្ខុជី-
សង្ឃស្ស ទិដ្ឋោតិ ។ ទុតិយម្យិ ខោ អស្សន្ទោ

១ ឱ. ម. ភាជាមាតិ ។

សត្តរសកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ នេះឯង

តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

សង្ឃាទិសេសទី ១

[៣១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកម្នាក់ប្រគេនឃ្លាំង (រោងដាក់របស់) ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយ ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ឧបាសកនោះ មានកូនពីរនាក់ ម្នាក់មិនមាន សទ្ធាមិនជ្រះថ្លា ម្នាក់មានសទ្ធាជ្រះថ្លា ។ កូនទាំងពីរនាក់នោះ យក សម្បត្តិដែលជារបស់បិតាមកចែកគ្នា ។ ឯបុរសដែលគ្មានសទ្ធាគ្មានជ្រះថ្លា នោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះថា ឃ្លាំង របស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ កាលបើបុរសដែលឥត សទ្ធា ឥតជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លា នោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះបិតាយើងប្រគេន ដល់ភិក្ខុនី- សង្ឃទៅហើយ ។ បុរសដែលមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានិយាយពាក្យនេះ

បឋមសង្ឃទិសេសេ និទានំ

អប្បសន្នោ តំ សន្នំ បសន្នំ ឯតទរោច អម្ពាភំ
 ឧទ្ទោសិតោ តំ កាដេមាតិ ។ អថខោ សោ សន្នោ
 បសន្នោ តំ អស្សន្នំ អប្បសន្នំ ឯតទរោច មាយ្យោ
 ឯវំ អវច អម្ពាភំ បិតុណ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិដ្ឋោតិ ។
 តតិយម្បិ ខោ សោ អស្សន្នោ អប្បសន្នោ តំ សន្នំ
 បសន្នំ ឯតទរោច អម្ពាភំ ឧទ្ទោសិតោ តំ កាដេមាតិ ។
 អថខោ សោ សន្នោ បសន្នោ សច មយ្ហំ ភវិស្សតិ
 អហំបិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទស្សាមីតិ តំ អស្សន្នំ អប្ប-
 សន្នំ ឯតទរោច កាដេមាតិ ។ អថខោ សោ ឧទ្ទោសិតោ
 តេហិ កាដិយមាណោ តស្ស អស្សន្នស្ស អប្បសន្នស្ស
 ចាបុណ្ណិ^(១) ។ អថខោ សោ អស្សន្នោ អប្បសន្នោ
 ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កម្ពិត្វា ឯតទរោច និក្ខមថយ្យោ
 អម្ពាភំ ឧទ្ទោសិតោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 តំ បុរិសំ ឯតទរោច មាយ្យោ ឯវំ អវច តុម្ពាភំ បិតុណ
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិដ្ឋោតិ ។ ទិដ្ឋោ ន ទិដ្ឋោតិ វេហារិកេ

 ១ ឱ. ម. បាបុណាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១ និទាន

នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះ អស់វារៈពីរដងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ ទើបបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាន និយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែលគ្មានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំ និយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះ បិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយ ។ បុរសដែលគ្មានសទ្ធា ឥតជ្រះថ្លានោះ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងបុរសដែល មានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះ អស់វារៈគម្រប់បីដងផងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើង នឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ លំដាប់នោះ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លា ក៏គិតថា បើឃ្លាំងនឹងបានមកអញ អញនឹងប្រគេនភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះថា យើងចែក គ្នាចុះ ។ ឯឃ្លាំងនោះ កាលដែលអ្នកទាំងពីរនាក់នោះចែកគ្នា ក៏បានទៅលើ កូនដែលមិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លានោះ ។ ទើបកូនដែលឥតសទ្ធា ឥតជ្រះថ្លា នោះ ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ លោកទាំងឡាយចូរចេញទៅ ឃ្លាំងជារបស់យើងទេ ។ កាល បើបុរសដែលគ្មានសទ្ធា គ្មានជ្រះថ្លានោះ និយាយយ៉ាងនេះហើយ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា នែអ្នកម្ចាស់ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនេះបិតារបស់អ្នកប្រគេនដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយតើ ។ ជនទាំងពីរនោះសួរមហាមាត្យជាចៅក្រមថា ឃ្លាំងនោះគេបានប្រគេនភិក្ខុនី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

មហាមត្តេ បុច្ឆីសុ ។ មហាមត្តា ឯវមាហំសុ កោ
អយ្យេ ជាតាតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទិដ្ឋោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ
ថុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី តេ មហាមត្តេ ឯតទរោច អបិទ្ធកយ្យា^(១)
តុម្ពេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា សក្ខី បបយិត្វា ទានំ
ទីយមាទន្តិ ។ អថខោ តេ មហាមត្តា សច្ចំ ខោ
អយ្យា អាហាតិ តំ ឧទ្ទោសិតំ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកំ-
សុ ។ អថខោ សោ បុរិសោ បរាជិតោ ឧជ្ឈាយតិ
ទីយតិ វិចារេតិ អស្សមណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធ-
កិទិយោ កាមំ ហិ ធាម អម្ពាតំ ឧទ្ទោសិតំ អច្ចិដ្ឋា-
បេស្សន្តីតិ ។ ថុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី មហាមត្តានំ ឯតមត្តំ
អាហារេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ទណ្ឌាបេសុំ ។
អថខោ សោ បុរិសោ ទណ្ឌិតោ^(២) ភិក្ខុនូបស្សយស្ស
អវិទូរេ អាជីវកសេយ្យំ កាវាបេត្វា អាជីវកេ ឧយ្យេ-
ជេសិ ឯតា ភិក្ខុនិយោ អច្ឆារទថាតិ ។ ថុល្លនដ្ឋា
ភិក្ខុនី មហាមត្តានំ ឯតមត្តំ អាហារេសិ ។ មហាមត្តា
តំ បុរិសំ ពន្ធាបេសុំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចារេន្តិ បបមំ^(៣) ហិ ធាម ភិក្ខុនិយោ ឧទ្ទោសិតំ

១ ឱ. ម. អបិនយ្យោ ។ ២ ឱ. ម. ទណ្ឌិតោ ។ ៣ ឱ. ម. កថំ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សង្ឃហើយឬមិនបានប្រគេន (ទេ) ។ មហាមាត្យទាំងឡាយ បាននិយាយ
យ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ មានអ្នកណាដឹងថា ឃ្លាំងនោះគេប្រគេន
ភិក្ខុនីសង្ឃហើយ (ខ្លះដែរ) ។ កាលបើមហាមាត្យទាំងឡាយ និយាយយ៉ាង
នេះហើយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងមហាមាត្យទាំងឡាយ
នោះថា កាលដែលគេឲ្យទាន (នោះ) សឹងមានសម្ភាសសាក្សី អ្នកទាំង
ឡាយក៏បានឃើញ បានឮខ្លះដែរ ។ ទើបមហាមាត្យទាំងឡាយនោះ
និយាយថា លោកម្ចាស់និយាយពាក្យនេះពិតមែន ហើយក៏វិនិច្ឆ័យឲ្យ
ឃ្លាំងនោះដល់ភិក្ខុនីសង្ឃវិញ ។ ឯបុរសនោះ លុះចាញ់គេហើយក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ស្រីផ្កាមាសត្រងោលទាំងនេះ មិនមែនជា
សមណីទេ មិនសមបើនឹងឲ្យគេ ដណ្តើមយកឃ្លាំងរបស់យើងសោះ ។
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យ
ទាំងឡាយ ក៏ពិន័យបុរសនោះ ។ ឯបុរសនោះលុះត្រូវពិន័យហើយ ក៏ឲ្យ
គេសាងលំនៅអាជីវក ក្នុងទីជិតលំនៅភិក្ខុនី ហើយបញ្ជូនពួកអាជីវកទៅ
ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរជេរភិក្ខុនីទាំងឡាយនុ៎ះ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យទាំងឡាយ
ក៏ចាប់ចងបុរសនោះធ្វើទោស (ដាក់គុក) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរនឹង (ប្រព្រឹត្តល្មើសដោយ

អច្ឆិច្ឆាបេសុំ ទុតិយម្បិ ទណ្ឌាបេសុំ តតិយម្បិ ពន្ធា-
 បេសុំ ឥនាទិ យាតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិចារេន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ កាចំ ហិ នាម អយ្យា
 បុល្លនន្ទា ឧសុយ្យវាទិកា វិហារិស្សតីតិ ។ អថខោ
 តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហារេសុំ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧសុយ្យវាទិកា
 វិហារិស្សតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កាចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឧសុយ្យវាទិកា
 វិហារិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧសុយ្យវាទិកា វិហារេយ្យ
 កហាបតិណ វា កហាបតិបុត្តេន វា ទាសេន វា កម្ម-
 ករេន វា^(១) អន្តមសោ សមណាបរិព្វាជកេនាបិ អយំ
 ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ
 សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

១ ឱ. ម. កម្មកាវេន ។

សង្ឃាទិសេសទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ស្ថាន ៣ យ៉ាង) គឺ ១ ឲ្យមហាមាត្យដណ្តើមយកឃ្លាំងរបស់គេ ២ ឲ្យមហាមាត្យពិន័យលក់គេ ៣ ឲ្យមហាមាត្យធ្វើទោសដាក់គុកគេ ឥឡូវនេះ មុខជានឹងឲ្យមហាមាត្យសម្លាប់គេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងពោលពាក្យដោយសេចក្តីច្រណែន (ប្តឹងប្តល់) សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកប្តឹងប្តល់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងជាអ្នកប្តឹងប្តល់គេទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្តឹងប្តល់ពីគហបតី ក្តី កូនគហបតីក្តី ខ្ញុំគេក្តី អ្នកធ្វើការងារក្តី ដោយហោចទៅសូម្បីតែសមណបរិញ្ញាជក ភិក្ខុនីនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តោញចេញចាកសង្ឃ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៣២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ ឧសុយ្យវាទិកា ធាម អដ្ឋការិកា វុច្ចតិ ។
 តហបតិ ធាម យោ កោចិ អការំ អជ្ឈាវសតិ ។
 តហបតិបុត្តោ ធាម យេ កេចិ^(១) បុត្តភាតរោ ។
 ទាសោ ធាម អន្តោជាតោ ធនក្ខីតោ កាមរាជីតោ ។
 កម្មករោ^(២) ធាម ភជកោ អាហជកោ ។ សមណ-
 បរិព្វាជកោ ធាម ភិក្ខុញោ ភិក្ខុនិញោ សិក្ខុមាណញោ
 សាមណោញោ សាមណោវិញោ បបេត្វា យោ កោចិ
 បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ អដ្ឋំ ករិស្សាមីតិ ទុតិយំ វា
 បរិយេសតិ កច្ចតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ឯកស្ស
 អាហចេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ទុតិយស្ស អាហចេតិ
 អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស អដ្ឋបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃា-
 ទិសេសស្ស ។

[៣៣] បបមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ
 អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និ-
 ស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោ វ តស្សា

១ ឱ. ម. យោកោចិ ។ ២ ឱ. ម. កម្មករោ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣២] ត្រង់បទថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
ទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ប្តឹងប្តល់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីជាអ្នកក្តី ។ ជន
ណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គហបតី ។ ដែលហៅថា កូន
គហបតី គឺជនទាំងឡាយណាមួយជាកូននឹងបងប្អូនប្រុស (របស់គហបតី
នោះ) ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំ គឺខ្ញុំដែលកើតខាងក្នុង ឬខ្ញុំដែលលោះដោយទ្រព្យ
ឬមនុស្សឈ្លើយ ដែលគេចាប់បានក្នុងទ័ព ។ ដែលហៅថា អ្នកធ្វើការ
ងារ គឺអ្នកធ្វើការងារស៊ីឈ្នួល អ្នកធ្វើការដឹកនាំគ្រឿងឧបករណ៍ ។
ជនណាមួយដែលបួសក្នុងសំណាក់បរិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុភិក្ខុនី សិក្ខាមា-
នា សាមណេរ និងសាមណេរីចេញ ហៅថា សមណបរិព្វាជក ។ ភិក្ខុនី
គិតថា អញនឹងធ្វើគឺកើតក្តី ហើយស្វែងរក (គ្នា) ជាគម្រប់ពីរក្តី ដើរទៅក្តី
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ប្តឹងចៅក្រមម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ប្តឹងចៅក្រមពីរ
ដង ត្រូវអាបត្តិចុល្លច្ច័យ សម្រេចក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[៣៣] ត្រង់ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវ (អាបត្តិ) មួយ
អន្លើដោយការប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ (ជាដំបូង) មិនមែនដោយសូត្រសមនុភា-
សនកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវ
ភិក្ខុនីឯទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺសង្ឃពិត

ទុតិយសង្ឃាទិសេសេ លិច្ឆវិស្ស បជាបតីអតិចារិនីវត្ថុ

អាបត្តិយា មានត្ថំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ពតិ
ន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ ន ឯកា ភិក្ខុនី តេន
វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ អាបត្តិកាយស្ស
នាមកម្មំ អនិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេ-
សោតិ ។

[៣៤] អនាបត្តិ មនុស្សេហិ អាកខ្សិយមាណា
កច្ចតិ អារក្ខំ យាចតិ អនោទិស្ស អាចិត្តតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយសង្ឃាទិសេសំ

[៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ អញ្ញតវស្ស លិច្ឆវិស្ស
បជាបតី អតិចារិនី ហោតិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី តំ
ឥត្ថី ឯតទរោច សាធុ វិរាហិ អនត្ថំ ខោ តេ ក-
វិស្សាមីតិ^(១) ។ ឯវិបិ សា វុច្ចមាណា ន អាទិយិ ។ តេន

១ ឱ. ម. កវិស្សាមាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២ រឿងភរិយាស្តេចលិច្ឆវីជាស្រីប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្ត

អាចឲ្យមានត្ថ ដើម្បីអាបត្តិនោះ នឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ឲ្យ
អញ្ជូនបាន ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនប្រមាណ (២-៣ រូប) ឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនី ១
រូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅពួកអាបត្តិនោះថា សង្ឃា-
ទិសេស ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេសជានាមកម្មគឺថា ជាឈ្មោះនៃអាបត្តិ
និកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅអាបត្តិនិកាយនោះ
ថា សង្ឃាទិសេស ។

[៣២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីដែលមនុស្សទាំងឡាយកោះនាំទៅ ១ ភិក្ខុនីសូមអារក្ខាគឺ (សូម)
ឲ្យរាជការជួយរក្សាការពារ ១ ភិក្ខុនីប្តឹងមិនចំពោះឈ្មោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១
ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២

[៣៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភរិយា
របស់ស្តេចលិច្ឆវី ១ អង្គប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្ត (ប្តី) ។ ទើបស្តេចលិច្ឆវីនោះ បាន
និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា អញសុំរំលឹកនាងឯង ចូរនាងឯងលះ
(អំពើនោះ) ចេញ ខំអញនឹងធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់នាងឯង ។ ស្រីនោះទុក
ជាស្តេចលិច្ឆវីនោះនិយាយយ៉ាងនេះក៏មិនអើពើឡើយ ។ សម័យនោះឯង

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ខោ បន សមយេន វេសាលីយំ^(១) លិច្ឆរិតណោ សន្និ-
 បតិតោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ
 សោ លិច្ឆរី តេ លិច្ឆរិនោ ឯតទរោច ឯកំ មេ អយ្យា^(២)
 ឥត្ថី អនុជាធាថាតិ ។ កា ធាម សាតិ ។ មយ្ហំ
 បជាបតី អតិចរតិ តំ ឃាតេស្សាមីតិ ។ ជាធាហីតិ ។
 អស្សោសិ ខោ សា ឥត្ថី សាមិកោ កិរ មំ ឃាតេតុ-
 កាមោតិ វរកណ្ណំ អាទាយ សាវត្ថី កន្ធា តិត្ថិយេ ឧប-
 សង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ តិត្ថិយា ន ឥច្ឆីសុ បញ្ចាជេតុំ ។
 ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ភិក្ខុនិយោបិ
 ន ឥច្ឆីសុ បញ្ចាជេតុំ ។ មុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្វា
 កណ្ណាកំ ទស្សត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 កណ្ណាកំ កហេត្វា បញ្ចាជេសិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆរី
 តំ ឥត្ថី កវេសន្តោ សាវត្ថី កន្ធា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតំ
 ទិស្វា យេន រាជា បសេនទិ កោសលោ តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ បសេនទី កោសលំ ឯតទរោច
 បជាបតី មេ ទេវ វរកណ្ណំ អាទាយ សាវត្ថី អនុប្បត្តា

១ ឱ.ម. វេសាលីយា ។ ២ ឱ.ម. អយ្យា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ជួនជាមានការប្រជុំ ពួកស្តេចលិច្ឆវី ក្នុងក្រុងវេសាលីដោយកិច្ចនីមួយ ។
 ទើបស្តេចលិច្ឆវីនោះ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនោះ
 ថា នៃព្រះអង្គទាំងឡាយ សូមព្រះអង្គទាំងឡាយ អនុញ្ញាតស្រីម្នាក់ដល់
 ខ្ញុំ ។ ស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនោះសួរថា ស្រីនោះជាអ្វី ។ ស្តេច
 លិច្ឆវីនោះឆ្លើយថា ជាប្រពន្ធខ្ញុំ វាក្យត់ចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់វាទោះចោល ។
 ស្តេចលិច្ឆវីទាំងឡាយនិយាយថា ព្រះអង្គចូរដឹងចុះ ។ ស្រីនោះ ក៏បានឮ
 ព័ត៌មានថា ប្តីចង់សម្លាប់អញ ហើយក៏យករបស់ដែលមានតម្លៃ
 ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកពួកតិរិយហើយក៏សូមបព្វជ្ជា ។ តិរិយទាំង
 ឡាយមិនចូលចិត្តឲ្យស្រីនោះបួសឡើយ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកពួក ភិក្ខុនី
 ហើយសូមបព្វជ្ជា (ទៀត) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក៏មិនចូលចិត្តឲ្យនាងនោះបួស
 ដែរ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បង្ហាញបង្ខំចររបស់ហើយសូម
 បព្វជ្ជា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ទទួលយកបង្ខំចររបស់ហើយឲ្យស្រីនោះបួស ។
 ឯស្តេចលិច្ឆវីនោះ កាលស្វែងរកស្រីនោះ បានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីឃើញ
 ស្រីនោះបួស ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ ស្តេច
 បសេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះបាទ
 បសេនទិកោសលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ភរិយារបស់ខ្ញុំ នាំយក
 របស់មានតម្លៃហើយមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីនេះ (ឥឡូវនេះ) សូមព្រះអង្គ

ទុតិយសង្ឃាទិសេសេ លិច្ឆវិស្ស បជាបតីអតិចារិនីវត្ត

តំ ទេវោ អនុជានាតូតិ ។ តេនហិ ភណោ វិចិនិត្វា
 អាចិត្តាតិ ។ ទិដ្ឋា ទេវ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ។ សចេ
 ភណោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ន សា លញ្ញា កិញ្ចិ កាតុំ
 ស្វាគ្វាតោ ធម្មោ ចរតុ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស
 អន្តកិរិយាយាតិ ។ អថខោ សោ លិច្ឆវី ឧដ្ឋាយតិ
 ទីយតិ វិចាចេតិ កចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចោរី
 បញ្ចាជេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស
 លិច្ឆវិស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស ទីយន្តស្ស វិចាចេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កចំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនន្ទា
 ចោរី បញ្ចាជេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ
 ឯតមត្ថំ អាហោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្ល-
 នន្ទា ភិក្ខុនី ចោរី បញ្ចាជេស្តីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
 វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ

១ ឱ. បញ្ចាជេស្តីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២ រឿងភរិយាស្តេចលិច្ឆវីជាស្រីប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្ត

អនុញ្ញាតស្រីនោះឲ្យទាន ។ ស្តេចមានព្រះរាជឱង្ការថា នៃនាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកពិនិត្យរក ហើយមកប្រាប់យើងចុះ ។ ស្តេចលិច្ឆវីនោះទូលថា បពិត្រ ព្រះសម្មតិទេព ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញ ស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំង ឡាយហើយ ។ ស្តេចមានព្រះឱង្ការថា នៃនាយ បើស្រីនោះបួសក្នុង សំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ អ្នកធ្វើអ្វីតិចតួចដល់ភិក្ខុនីនោះ មិនបានទេ ព្រោះថា ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរភិក្ខុនីនោះ ប្រ- ព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ទើបស្តេច លិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិន សមនឹងបំបួសស្រីជាចោរនោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮពាក្យស្តេច លិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងបំបួសស្រីចោរ សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ប្រាប់សេចក្តីនេះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបំបួស ស្រីជាចោរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង ឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបំបួសស្រីចោរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចោរី បញ្ចាជេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
ជាធំ ចោរី វេជ្ជវិទិតំ អនបលោកេត្វា វាជាធំ វា សង្ឃ
វា គលំ វា បូតំ វា សេណី វា អញ្ញត្រ កប្បា វេជ្ជា-
បេយុយ អយម្យិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា
និស្សារណីយំ សង្ឃានិសេសន្តិ ។

[៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្សា
អាហេចេន្តិ សា វា អាហេចេតិ ។ ចោរី នាម យា
បញ្ចមាសកំ វា អតិវេកបញ្ចមាសកំ វា អក្កនកំ
អទិន្នំ ថេយ្យសំខាតំ អាទិយតិ ឯសា ចោរី នាម ។
វេជ្ជា នាម យំ កត្វា វេជ្ជប្បត្តា ហោតិ ។ វិទិតា
នាម អញ្ញេហិ មនុស្សេហិ ញាតា ហោតិ វេជ្ជា ឯសា-
តិ ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាបុត្រា ។ វាជា នាម
យត្ថ វាជា អនុសាសតិ វាជា អបលោកេតព្វោ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

អំពើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថា ស្រីជាចោរដែលគេដឹងច្បាស់ថា ត្រូវសម្លាប់
 ហើយមិនបានប្រាប់ ស្តេចក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី ប្រជុំជនក្តី សេនាក្តី
 ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) វៀរតែកប្ប (គឺមានសំបុត្រច្បាប់) ភិក្ខុនី
 នេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញ
 ចេញចាកសង្ឃ ។

[៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្តរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ដឹង គឺភិក្ខុនី
 ដឹងខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ស្រីចោរនោះប្រាប់
 ក្តី ។ ដែលហៅថា ស្រីចោរ គឺស្រីណា មានថេយ្យចិត្តល្អចយកទ្រព្យ
 មានតម្លៃប្រាំមាសកក្តី លើសពីប្រាំមាសកក្តី ដែលគេមិនបានទុយ ស្រីនេះ
 ឈ្មោះថា ស្រីចោរ ។ ស្រីដល់នូវទោសត្រូវសម្លាប់ ព្រោះធ្វើអំពើ
 ឯណា អំពើនេះឈ្មោះថា ទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ដែលហៅថា គេដឹង
 ច្បាស់ គឺស្រីដែលមនុស្សទាំងឡាយដទៃដឹងថា ស្រីនេះមានទោសត្រូវ
 សម្លាប់ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានជម្រាប ។ ដែលហៅថា ស្តេច
 គឺស្តេចត្រួតត្រាក្នុងទីណា ត្រូវភិក្ខុនីថ្វាយដំណឹងស្តេច (ក្នុងទីនោះ) ។

ទុតិយសង្ខាទិសេសេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

សង្ខោ ឆាម ភិក្ខុនីសង្ខោ វុច្ចតិ ភិក្ខុនីសង្ខោ អប-
 លោកេតព្វោ ។ កណោ ឆាម យត្ថ កណោ អនុសាសតិ
 កណោ អបលោកេតព្វោ ។ បូកោ ឆាម យត្ថ បូកោ
 អនុសាសតិ បូកោ អបលោកេតព្វោ ។ សេណី ឆាម
 យត្ថ សេណី អនុសាសតិ សេណី អបលោកេតព្វោ ។
 អញ្ញត្រិ កប្បាតិ បបេត្វា កប្បំ ។ កប្បំ ឆាម ទ្វេ
 កប្បានិ តិត្តិយេសុ វា បព្វជិតា ហោតិ អញ្ញាសុ វា
 ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ។ អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
 កណំ វា អាចរិជី វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ
 សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ
 ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ មុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
 ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ សង្ខាទិសេសស្ស កណាស្ស
 ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៧] អយម្បីតិ បុរិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បប-
 មាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុកា-

សង្ឃាទិសេសទី ២ សិក្ខាបទវិភង្គ

ដែលហៅថា សង្ឃ សំដៅយកភិក្ខុនិសង្ឃ ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ភិក្ខុនិសង្ឃ
(នោះឯង) ។ ដែលហៅថា គណៈ គឺគណៈភិក្ខុនីត្រួតត្រាក្នុងទីណា
ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់គណៈភិក្ខុនី (ក្នុងទីនោះដែរ) ។ ដែលហៅថា ប្រជុំជនគឺ
ចំណោមមនុស្សត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ចំណោមមនុស្ស (ក្នុង
ទីនោះ) ។ ដែលហៅថា សេនា គឺសេនាត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវ
ប្រាប់សេនា (ក្នុងទីនោះ) ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែកប្ប គឺមានសំបុត្រច្បាប់
សេចក្តីថា លើកទុកតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ដែលហៅថា កប្ប បានដល់
កប្បពីរយ៉ាង (ថាដូច្នេះ) ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាក់តិរិយទាំងឡាយក្តី
ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃក្តី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
នឹងបំបួស (ស្រីនោះ) ហើយស្វែងរកគណៈក្តី ភិក្ខុនីជាអាចារ្យក្តី បាត្រក្តី
ចីវរក្តី សម្មតិសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់
ភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ
ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិ
សង្ឃាទិសេស ចំណែកគណៈនិងភិក្ខុនីជាអាចារ្យ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនី
ដែលត្រូវអាបត្តិមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

សនាយ ។ ទិស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា ទិស្សារិយតិ ។
 សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-
 សេសោតិ ។

[៣៨] ចោរិយា ចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋា-
 បេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ចោរិយា វេមតិកា
 អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ក្រដស្ស ។ ចោរិយា
 អចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។
 អចោរិយា ចោរីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ក្រដស្ស ។ អចោរិយា
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក្រដស្ស ។ អចោរិយា អចោរី-
 សញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣៩] អនាបត្តិ អជានន្តិ វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-
 កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ កប្បកតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មួយអន្លើដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសន-
កម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីឯទៀត
នាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៣៨] ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ហើយបំបួស
(ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។
ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរ
លែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនចោរ
ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) មិនត្រូវអាបត្តិ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។
មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន
ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា មិនមែនស្រីចោរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមិនដឹងហើយបំបួស ១ ភិក្ខុនីជម្រាបដល់អ្នករាជការមានស្តេចជាដើម
ហើយទើបបំបួស ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្រី ដែលមានសំបុត្រច្បាប់ពីក្នុងកាល
មុនរួចហើយ (គឺស្រីដែលធ្លាប់បួសក្នុងសំណាក់តិរិយឬភិក្ខុនីឯទៀត) ១
ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសំ

[៤០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខេ
បន សមយេន កន្ទាយ កាបិលានិយា អន្តោវាសិនី^(១)
ភិក្ខុនីហិ សទ្ធិ កណ្ឌិត្វា តាមកេ^(២) ញាតិកុលំ អត-
មាសិ ។ កន្ទា កាបិលានី តំ ភិក្ខុនី អបស្សន្តិ ភិក្ខុ-
និយោ បុច្ឆិ កហំ ឥត្តន្ទាមា ន ទិស្សតីតិ ។
ភិក្ខុនីហិ សទ្ធិ អយ្យេ កណ្ឌិត្វា ន ទិស្សតីតិ ។ អម្ពា
អមុកស្មី តាមកេ ឯតិស្សា ញាតិកុលំ តត្ថ កន្ទា
វិចីនថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តត្ថ កន្ទា តំ ភិក្ខុនី បស្សិត្វា
ឯតនរោចំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ ឯតិកា អាកតា កច្ចិសិ
អប្បដំសិតាតិ ។ អប្បដំសិតម្ហិ អយ្យេតិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចាចេន្តិ កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ

១ ឱ. ម. អន្តោវាសិកា ។ ២ ឱ. ម. តាមកំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣

[៤០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីជា សិស្សរបស់ភទ្ទាកាបិលានីថេរី ឈ្មោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយក៏បានទៅ កាន់ត្រកូលញាតិក្នុងស្រុក ។ ភទ្ទាកាបិលានីថេរី កាលមិនឃើញភិក្ខុនីនោះ ក៏សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះទៅណា មិនឃើញ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនោះ ឈ្មោះនឹងភិក្ខុនីទាំង- ឡាយហើយ (ស្រាប់តែ) មិនឃើញ ។ ភទ្ទាកាបិលានីថេរីនិយាយថា នៃនាងទាំងឡាយ ត្រកូលញាតិរបស់ភិក្ខុនីនេះ មាននៅក្នុងស្រុកឈ្មោះ ឯណោះ ចូរនាងទាំងឡាយទៅពិនិត្យរកក្នុងត្រកូលនោះមើល ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ ទៅក្នុងទីនោះឃើញភិក្ខុនីនោះ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នៃលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកមកតែម្នាក់ឯង មិនមានគេបៀតបៀនលោក ទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានអ្នកណាបៀត បៀនទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កច្ចិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា
 តាមន្តរំ កច្ចតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កាមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ
 កច្ចិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា តាមន្តរំ កច្ចេយ្យ
 អយម្បិ ភិក្ខុនី បបមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា ជិស្សាវ-
 ណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចំ ភក្កវតា ភិក្ខុ-
 នីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤១] តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ
 សាកេតា សាវត្ថី អន្ធានមក្កប្បជិបន្នា ហោន្តិ ។ អន្តរា-
 មក្កេ នជី តវិតញ្ចា ហោតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ
 នាវិកេ ឧបសង្កម្ភិកា ឯតទរោចំ សាធុ នោ អារុសោ
 តាវេថាតិ ។ នាយ្យេ សក្កា ឧកោ សកី តាវេតុន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

កាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
ពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង
ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯង ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិ
សង្ឃាទិសេសឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ឯសិក្ខាបទ
នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[២១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពីររូបចេញអំពីក្រុង
សាកេតហើយដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងចន្លោះផ្លូវមានស្ទឹងដែល
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវឆ្លង ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ចូលទៅរកពួក
អ្នកទូកហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ សូមឲ្យអ្នក
ទាំងឡាយអាណិតចម្លងយើង (បន្តិច) ។ ពួកអ្នកទូកនិយាយថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំ មិនអាចចម្លងលោកម្ចាស់ទាំងពីររូបតែម្តងបានទេ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសេ បឋមានុប្បញ្ញត្តិ

ឯកោ ឯកំ ឧត្តារេសិ ។ ឧត្តិល្លោ ឧត្តិល្លំ ទូសេសិ ។
 អនុត្តិល្លោ អនុត្តិល្លំ ទូសេសិ ។ តា បច្ឆា សមាគន្ធា
 បុច្ឆិសុ កក្ខិសិ អយ្យេ អប្បដំសិតាតិ ។ បដំសិតម្ហិ
 អយ្យេ ត្វំ បនយ្យេ អប្បដំសិតាតិ ។ បដំសិតម្ហិ
 អយ្យេតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថី កន្ធា
 ភិក្ខុនីដំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកោ ននីចារំ កក្ខិស្សតីតិ ។ អថខោ
 តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវ-
 តោ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
 ឯកោ ននីចារំ កក្ខតីតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកវហិ
 ពុទ្ធា ភកវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកោ
 ននីចារំ កក្ខិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាដំ វា

សង្ឃាទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

អ្នកទូកម្នាក់ចម្លងភិក្ខុនី ១ រូប ។ អ្នកទូកដែលធ្លងរួចទៅហើយក៏ទ្រុស្ត (សេពសន្តវ) នឹងភិក្ខុនីដែលធ្លងរួចទៅហើយ ។ អ្នកទូកដែលមិនទាន់ធ្លង ក៏ទ្រុស្តនឹងភិក្ខុនីដែលមិនទាន់ធ្លង ។ ភិក្ខុនីទាំងពីរនោះមកប្រជុំគ្នាក្នុងពេល ក្រោយហើយសួរគ្នាថា នៃលោកម្ចាស់ អ្នកទូកមិនបៀតបៀនលោក ទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកវាបៀតបៀនទៅហើយ ចុះចំណែកខាងលោកម្ចាស់ អ្នកទូកវាមិនបៀតបៀនលោក ទេឬ ។ ភិក្ខុនី នោះក៏និយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកបៀតបៀនហើយដែរ ។ លំដាប់ នោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម នឹងទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយ នោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា
 កាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា នទីចារំ កច្ឆេយ្យ អយម្យិ
 ភិក្ខុនី បបមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃា-
 ទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចំ កកវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ
 បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤២] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ-
 និយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី កច្ឆន្តា^(១) សាយំ
 អញ្ញតរំ កាមំ ឧបកច្ឆិសុ^(២) ។ តត្ថ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី
 អភិរូទា ហោតិ ទស្សនីយា ចាសាទិកា ។ អញ្ញតរោ
 បុរិសោ តស្សា ភិក្ខុនិយា សហ ទស្សនេន បដិពទ្ធ-
 ចិត្តោ ហោតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តាសំ ភិក្ខុនីនំ
 សេយ្យំ បញ្ញាបេន្តោ តស្សា ភិក្ខុនិយា សេយ្យំ ឯក-
 មន្តំ បញ្ញាបេសិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី សលូកេត្វា
 បរិយុដ្ឋិតោ អយំ បុរិសោ សចេ វត្ថី អាគច្ឆិស្សតិ វិស្សរោ
 មេ ភវិស្សតីតិ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អញ្ញតរំ កុលំ កច្ឆា

១ ឱ. ម. គន្ធា ។ ២ ឱកាសំ យាចីសូតិបិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយ
 ស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស
 ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន
 ទ្រង់បញ្ញត្តិសិក្ខាបទនេះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯង ។

[៤២] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប ទៅកាន់ក្រុង
 សាវត្ថីក្នុងជនបទកោសល ទើបចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងពេលល្ងាច ។
 បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនី ១ មានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល
 នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ បុរសម្នាក់មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ តាំងពីឃើញភិក្ខុនី
 នោះ ។ ឯបុរសនោះ បានក្រាលទីសិនដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ក្រាល
 ទីសិនដើម្បីភិក្ខុនីនោះ ក្នុងទីម្ខាងដោយឡែក ។ ទើបឯភិក្ខុនីនោះ កំណត់
 យល់ឃើញហើយក៏គិតថា បុរសនោះមានរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ បើគាត់នឹង
 មកក្នុងវេលាយប់ អញមុខជានឹងមានសម្រែកខុសប្រក្រតី ហើយក៏មិន
 បានលាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ស្រាប់តែទៅកាន់ត្រកូលមួយ ហើយក៏សម្រេច

តតិយសង្ឃទិសេសេ ទុតិយានុប្បញ្ញត្តិ

សេយ្យំ កេហ្មេសិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ រត្តិ អា-
 កត្តា តំ ភិក្ខុនី កវេសន្តោ ភិក្ខុនិយោ យដ្ឋេសិ ។
 ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី អបស្សន្តិយោ ឯវមាហំសុ ជិស្សំ-
 សយំ ខោ សា ភិក្ខុនី បុរិសេន សទ្ធិ ជិត្តុន្តាតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន យេន តា
 ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី ឯត-
 ទវោចំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ ជិត្តុន្តាតិ ។
 ឆាហំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ ជិត្តុន្តាតិ ភិក្ខុនីនំ
 ឯតមត្តំ អាហោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កេចំ ហិ
 ឆាម ភិក្ខុនី ឯកា រត្តិ វិប្បវសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា រត្តិ វិប្បវសតីតិ ។ សច្ចំ
 ភក្កវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កេចំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី ឯកា រត្តិ វិប្បវសិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាជំ វា បសាទាយ បសន្នាជំ វា ភិយ្យោកាវាយ

សង្ឃាទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ២

ឥរិយាបថដេក ។ លំដាប់នោះ បុរសនោះមកក្នុងវេលារាត្រីស្វែងរកភិក្ខុនី
 នោះក៏បៀតបៀនភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលបើមិនឃើញ
 ភិក្ខុនីនោះ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីនោះ ចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស
 ជាប្រាកដហើយ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ បានចូលទៅរក
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះ
 ថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី បានជាលោកចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស ។
 ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនបានចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស
 ទេ ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងនៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលា
 រាត្រីតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយឮថាភិក្ខុនីនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើ
 នឹងនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬ
 នាំឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយទេ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកា វា កាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ
 ឯកា វា នទីចារំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តិ វិប្បវសេយ្យ
 អយម្បិ ភិក្ខុនី បបមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបដ្ឋា និស្សា-
 រណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចំ កកវតា ភិក្ខុនីនំ
 សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៣] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា
 ភិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី អន្ធាន-
 មក្កប្បដិបដ្ឋា ហោន្តិ ។ តត្ថ អញ្ញតវា ភិក្ខុនី វច្ឆេន
 បីឡិតា ឯកិកា ឱហីយិត្វា បច្ឆា អកមាសិ ។
 មនុស្សា តំ ភិក្ខុនី បស្សិត្វា ទូសេសុំ ។ អថខោ
 សា ភិក្ខុនី យេន តា ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។
 ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យ
 ឯកិកា ឱហីនា កច្ចិសិ អប្បដំសិតាតិ ។ បដំសិ-
 តម្ហិ អយ្យតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម ភិក្ខុនី

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយ តែម្នាក់ឯងក្តី ប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយយ៉ាងនេះ ។

[៤៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប ដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីមួយរូបមានឧច្ចារៈបៀតបៀន (ឈឺដោះទុក្ខសត្វ) បង្កង់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយបានទៅក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញភិក្ខុនីនោះហើយទ្រុស្ត ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកបង្កង់ឈប់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយលោកមិនមានអ្នកណាបៀតបៀនខ្លះ ទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំ ប្រុសបៀតបៀនទៅហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឈប់បង្កង់ឲ្យយឺតយូរ

តតិយសង្ឃទិសេសេ តតិយានុប្បញ្ញត្តិ

ឯកា កណ្ហា ឱហីយីស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា កណ្ហា ឱហីយីតីតិ^(១) ។ សច្ចំ
 ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កចំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា កណ្ហា ឱហីយីស្សតិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
 បន ភិក្ខុនី ឯកា វា កាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា
 នទីចារំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តិ វិប្បវសេយ្យ ឯកា
 វា កណ្ហា ឱហីយេយ្យ អយម្យិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ
 ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៤៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឯកា វា កាមន្តរំ កច្ឆេយ្យាតិ បរិក្ខិត្តស្ស កាមស្ស
 បរិក្ខេបំ បឋមំ ចានំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ មុល្លច្ច-
 យស្ស ទុតិយំ ចានំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-
 សស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស កាមស្ស ឧបចារំ បឋមំ ចានំ
 អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ ចានំ

១ ឱ. ម. ឱហីយីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ៣

ជាងពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាភិក្ខុនីបង្កង់ឲ្យយឺតយូរជាងពួកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្កង់ឲ្យយឺតយូរ
 ជាងពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយម្នាក់ឯងក្តី
 នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯងក្តី ឈប់ឲ្យឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់
 ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិឈ្មោះសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក
 គួរបណ្តេញចេញ ។

[២២] ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែ
 ម្នាក់ឯងក្តី គឺភិក្ខុនីឈានជំហានដំបូងចូលទៅកាន់របងនៃស្រុកដែលមាន
 របង ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ទៅ ត្រូវអាបត្តិ
 សង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុនីឈានជំហានដំបូងចូលទៅកាន់ឧបចារស្រុកដែល
 មិនមានរបង ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា
 នទីចារំ កច្ឆេយ្យាតិ នទី ឆាម តិមណ្ឌលំ បដិច្ចាទេស្វា
 យត្ថ កត្ថចិ ឧត្តរេន្តិយា ភិក្ខុនិយា អន្តរាសកោ
 តេមិយតិ ។ បបមំ ចាទំ ឧត្តរេន្តិយា^(១) អាបត្តិ
 មុល្លច្ចយស្ស ទុតិយំ ចាទំ ឧត្តរេន្តិយា^(២) អាបត្តិ
 សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា វត្ថី វិប្បរសេយ្យាតិ
 សហ អរុណាគ្គមនា ទុតិយិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថ-
 ចាសំ វិដហន្តិយា អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស វិដហិតេ អាបត្តិ
 សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឯកា វា កណ្ឌា ឱហីយេយ្យាតិ
 អកាមកេ អរញ្ញេ ទុតិយិកាយ ភិក្ខុនិយា ទស្សនុបចារំ
 វា សវនុបចារំ វា វិដហន្តិយា អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស
 វិដហិតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៤៥] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 បបមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុ-
 កាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។
 សង្ឃាទិសេសោ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេ-
 សោតិ ។

១-២ ឱ. ម. ឧត្តរេន្តិយាតិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងគឺភិក្ខុនី
 បិទបាំងមណ្ឌល ៣ ហើយឆ្លងឡើងក្នុងទីណាមួយ ស្បង់នៃភិក្ខុនីនោះ ក៏
 ទទឹកបាន ទីនោះហៅថា ស្ទឹង ។ ភិក្ខុនីឆ្លងផុតជំហានដំបូង ត្រូវអាបត្តិ
 បុល្លច្ច័យ ឆ្លងផុតជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា
 នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលារាត្រីតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនី កំពុងលះហត្ថបាសនៃ
 ភិក្ខុនីទី ២ ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យព្រមគ្នានឹងអរុណារះឡើង លុះលះហត្ថ-
 បាសស្រឡះហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា ឈប់ឲ្យឃ្លាត
 អំពីពួកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីកំពុងលះទស្សនុបចារ (កន្លែងដែលមើលគ្នា
 ឃើញ) ក្តី សវនុបចារ (កន្លែងដែលស្តាប់ឮ) ក្តី របស់ភិក្ខុនីទី ២ ក្នុង
 ព្រៃមិនមែនជាស្រុក ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យ លុះលះបង់ដាច់ស្រឡះហើយ
 ត្រូវសង្ឃាទិសេស ។

[៤៥] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹង
 ភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ
 ព្រមគ្នានឹងពេលដែលប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសន-
 វិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 បណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយ
 ក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសេ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីវត្ថុ

[៤៦] អនាបត្តិ ទុតិយិកា ភិក្ខុជី បក្កន្តា វា
 ហោតិ វិព្ពន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសង្កត្តា វា
 អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសំ

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
 តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុជី
 ភណ្ឌនការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទកា-
 រិកា ភស្សការិកា សង្ឃេ អធិការណការិកា ។
 មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុជី តស្សា កម្មេ កយិវមាទេ បដិ-
 ក្កោសតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន មុល្លនដ្ឋា
 ភិក្ខុជី តាមកំ អភមាសិ កេនចិទេវ ការណី-
 យេន ។ អថខោ ភិក្ខុជីសង្ឃោ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុជី
 បក្កន្តាតិ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុជី អាបត្តិយា អទស្សនេ^(១)
 ឧត្តិបិ ។ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុជី តាមកេ តំ ការណីយំ

១ ឱ.ម. អទស្សនេន ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីវត្ថុ

[៤៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីទី ២ ចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ទៅក្តី ចូលទៅកាន់ពួក
តិរិយក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤

[៤៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនី ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្មោះទាស់ទែងគ្នា ធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា
ជាអ្នកបង្កអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រាំងរន្ធវកម្មទាំងឡាយ
ដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះធ្វើ ។ ទទួលសម័យនោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
បានទៅកាន់ស្រុកតូច ដោយកិច្ចអ្វីម្យ៉ាង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃ
ដឹងថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅហើយ ។ លើកវត្ថុចំពោះចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនីព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពិចារណាកិច្ចដែល

តីរេត្វា បុននេវ សាវត្ថី បច្ឆាកច្ឆិ ។ ចណ្ឌាកាលី
 ភិក្ខុនី ធុល្លនជ្ជាយ ភិក្ខុនិយា អាកច្ឆន្តិយា នេវ
 អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន ចាទោទកំ ចាទបីបំ ចាទ-
 កថលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន បច្ចុក្កដ្ឋា បត្តចីវរំ បដិក្ក-
 ហេសិ ន ចានីយេន អាបុច្ឆិ ។ ធុល្លនជ្ជា ភិក្ខុនី
 ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ឯតទវោច កិស្ស តំ អយ្យ
 មយិ អាកច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន
 ចាទោទកំ ចាទបីបំ ចាទកថលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ន
 បច្ចុក្កដ្ឋា បត្តចីវរំ បដិក្កហេសិ ន ចានីយេន អាបុច្ឆិតិ ។
 ឯវញ្ជេតំ អយ្យ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស
 បន តំ អយ្យ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យ ភិក្ខុនិយោ
 អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្ថិ ឥមិស្សា កាចិ បតិ-
 វត្តាតិ អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧក្ខិបីស្វតិ ។ ធុល្លនជ្ជា
 ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ
 កម្មំ វា កម្មនោសំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ វា
 មយំ ខោ ជាធម៌ កម្មំបិ កម្មនោសំបិ កម្មវិបត្តិបិ
 កម្មសម្បត្តិបិ មយំ ខោ អកតំ វា កម្មំ ករេយ្យាម

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងស្រុកនោះ ហើយក៏វិលមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីវិញ ។ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី កាលបើបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមកដល់ ក៏មិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូល ទៅតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង និងឈើទ្រាប់ជើងឡើយ មិនក្រោក ទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកដឹក ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយ ពាក្យនេះនឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ ហេតុអ្វីក៏លោកមិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលមកតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំង រងជើង និងឈើទ្រាប់ជើងឲ្យ មិនក្រោកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើ ដោយទឹកដឹក ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ការនេះ បានយ៉ាងហ្នឹង ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សអនាថា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសួរថា នែ លោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកជាមនុស្សអនាថា ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយ ថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះគិតគ្នាថា ភិក្ខុនីនេះជាមនុស្ស អនាថា មិនមានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានភិក្ខុនីណាមួយជាអ្នកប្រតិបត្តិភិក្ខុនីនេះទេ ដូច្នេះហើយ ក៏លើកវត្ថុចំពោះខ្ញុំព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនីនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះល្ងង់ ភិក្ខុនីអស់នេះមិនឆ្ងាស ភិក្ខុនី ទាំងឡាយនេះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ឯយើងទើបដឹងកម្មផង ទោសរបស់កម្មផង កម្មវិបត្តិផង កម្មសម្បត្តិផង យើងហ្នឹងឯងត្រូវធ្វើកម្មដែលសង្ឃមិនបានធ្វើផង ត្រូវញ៉ាំងកម្មដែលសង្ឃ

កតំ វា កម្មំ កោបេយ្យាមាតិ លហំ លហំ
 ភិក្ខុនីសង្ឃំ សន្និចាតេត្វា ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី ឱសា-
 វេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ ឆាម
 អយ្យា មុល្លនដ្ឋា សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តិក្កំ ភិក្ខុនី
 ធម្មេន វិនយេន សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា
 ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ កណាស្ស ឆន្ទំ ឱសាវស្ស-
 តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី
 សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តិក្កំ ភិក្ខុនី ធម្មេន វិនយេន
 សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អន-
 ញ្ញាយ កណាស្ស ឆន្ទំ ឱសាវស្សតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កចំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា
 ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តិក្កំ ភិក្ខុនី ធម្មេន វិន-
 យេន សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ
 អនញ្ញាយ កណាស្ស ឆន្ទំ ឱសាវស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី

១ ឱ. ម. ឱសាវសីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ធ្វើហើយឲ្យកម្រើកផង ដូច្នេះហើយប្រជុំភិក្ខុនីសង្ឃភ្លាម ។ ហើយសូត្រ
 (ដកកម្ម) បញ្ចូលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមកវិញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល
 បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិន
 ដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនី ដែល
 សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ
 ព្រះសាស្តាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនី
 ជាអ្នកធ្វើ សូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃ ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាម
 វិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់
 ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្រ
 បញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា លើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាម
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
 នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សមក្កេន សង្ឃេន ឧក្ខិត្តំ ភិក្ខុនី ធម្មេន វិនយេន
 សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសដ្ឋ្យំ អនញ្ញាយ
 កណាស្ស ឆន្ទំ ឱសារយ្យ អយម្មិ ភិក្ខុនី បបមា-
 បត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៤៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 សមក្កោ នាម សង្ឃោ សមាទសំវាសកោ សមាទ-
 សីមាយំ បិតោ ។ ឧក្ខិត្តា នាម អាបត្តិយា អទស្សនេ
 វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សក្កេ វា ឧក្ខិត្តា ។
 ធម្មេន វិនយេនាតិ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន ។
 សត្តសាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។
 អនបលោកេត្វា ការកសដ្ឋន្តិ កម្មការកសដ្ឋ្យំ
 អនាបុច្ឆា ។ អនញ្ញាយ កណាស្ស ឆន្ទន្តិ កណាស្ស
 ឆន្ទំ អនាទិត្វា ។ ឱសារស្សាមីតិ កណំ វា បរិយេសតិ
 សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ
 ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ មុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់ការកសង្ស័យ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនី ដែលសង្ស័យព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៤៨] ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នាបិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា សង្ឃលើកវត្ថុ គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃលើកវត្ថុ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី មិនសំដែងអាបត្តិក្តី មិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាក្រក់) ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌យ៉ាងណា តាមវិន័យយ៉ាងណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ការកសង្ស័យ គឺមិនប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើកម្ម ។ ពាក្យថា មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈគឺមិនដឹងសេចក្តីពេញចិត្តរបស់ពួក ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងសូត្របញ្ចូលពួក ហើយស្វែងរកពួកក្តី សម្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លថ្វីយទាំងឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ក្នុងខណៈសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ។

ចតុត្ថសង្ខាទិសេសេ សិក្ខាបទវិកង្កោ

[៤៩] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 បឋមាបត្តិកត្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាថាវា អាបជ្ជតិ អសមនុ-
 ភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។
 សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-
 សេសោតិ ។

[៥០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា ឱសារេតិ អាបត្តិ
 សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា ឱសារេតិ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
 សញ្ញា ឱសារេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្ម-
 កម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខោជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខោជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មក-
 ម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខោជស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៤៩] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនី ដែលប្រព្រឹត្តល្មើសមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រម គ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតបណ្តេញចេញ អំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃសត្តរសកណ្តរួចហើយ ។

[៥០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្រ បញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៥១] អនាបត្តិ កម្មការកសង្ឃំ អបលោកេត្វា
 ឱសារេតិ កណាស្ស ឆន្ទំ ជាតិត្វា ឱសារេតិ វត្តេ វត្តន្តី
 ឱសារេតិ អសន្តេ កម្មការកសង្ឃំ ឱសារេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសំ

[៥២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី អភិរូចា
 ហោតិ ទស្សនីយា ចាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តក្កេ
 សុន្ទរីនដ្ឋំ ភិក្ខុនី បស្សិត្វា អវស្សតា អវស្សតាយ
 សុន្ទរីនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា អត្តមក្កាជិ កោជនាជិ ទេន្តិ ។
 សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី យាវទត្ថំ ភុញ្ញតិ ។ អញ្ញា ភិក្ខុនិយោ
 ន ចិត្តរូបំ លភន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ
 នាម អយ្យា សុន្ទរីនដ្ឋា អវស្សតា អវស្សតស្ស

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៥១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្ម ហើយទើបសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនី ដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណៈ ហើយទើបសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីសូត្រ បញ្ចូលភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមវត្ថុ កាលបើគ្មានសង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្មទើប ភិក្ខុនីសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុសមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥

[៥២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់ អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី មានរូបល្អគួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ឃើញសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងភត្តហើយ មានសេចក្តីតម្រេកក៏ប្រគេនភោជនទាំងឡាយសុទ្ធតែប្រសើរ ដល់សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី ដែលមាន តម្រេកដែរ ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីឆាន់ (តែឯង) ទាល់តែឆ្អែត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមិនបានអាហារដ៏សមគួរដល់ចិត្តផងឡើយ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោល ទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា នាងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមាន

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទដីយំ កោជដីយំ សហត្ថា
 បដិក្កហេត្វា ខាទិស្សតិ ភុញ្ញស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស
 បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទដីយំ កោជដីយំ សហត្ថា
 បដិក្កហេត្វា ខាទតិ ភុញ្ញតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនដ្ឋា
 ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ
 ខាទដីយំ កោជដីយំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទិស្សតិ
 ភុញ្ញស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតសុស
 បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទដីយំ វា កោជដីយំ វា
 សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទេយ្យ វា ភុញ្ញេយ្យ វា
 អយម្បិ ភិក្ខុនី បបមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបដ្ឋា និស្សា-
 រណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តម្រេកទទួលខាទនីយភោជនីយាហារ អំពីដៃបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រេក
 ដែរ ដោយដៃខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬ ឆាន់សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី មានតម្រេកទទួលខាទនីយ-
 ភោជនីយាហារអំពីដៃ បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួន
 ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមានតម្រេក ហើយទទួលខាទ-
 នីយភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃរបស់
 ខ្លួនហើយទំពាស៊ី ឬឆាន់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយ មានតម្រេកទទួលយកខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី អំពី
 ដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រេកដែរ ដោយដៃនៃខ្លួនហើយទំពាស៊ីក្តី
 បរិភោគក្តី ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរ
 បណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៥៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុ-
 តា ធាម សារត្តា អបេក្ខវតី បដិពទ្ធចិត្តា ។ អវស្សុតោ
 ធាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គ-
 លោ ធាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន
 តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញ បដិពលោ សារទ្ធិតុំ ។ ខាទនីយំ
 ធាម បញ្ច កោជនាទិ ឧទកទន្តចោលំ បបេត្វា អវសេ-
 សំ ខាទនីយំ ធាម ។ កោជនីយំ ធាម បញ្ច កោជនាទិ
 ឧទនោ កុម្មាសោ សត្ត មន្វោ មំសំ ។ ខាទិស្សាមិ
 ភុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កល្យាតិ អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។
 អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ សដ្ឋាទិសេសស្ស ។

[៥៤] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧចាទាយ វុច្ចតិ ។
 បបមាបត្តិកត្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបជ្ជតិ អសមនុ-
 ភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សដ្ឋម្ហា និស្សារិយតិ ។
 សដ្ឋាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សដ្ឋាទិសេ-
 សោតិ ។ ឧទកទន្តចោលំ បដិក្កល្យាតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៥៣] ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា មានតម្រេក គឺភិក្ខុនីដែលត្រេកអរអាឡោះអាល័យ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ បុរសដែលឈ្មោះថា មានតម្រេក គឺប្រុសដែលត្រេកត្រអាលសំឡឹងគយគន់ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ ដែលហៅថា បុរសបុគ្គល សំដៅយកមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី អាចត្រេកអរបានមិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ដែលហៅថា ខាទនីយ គឺលើកលែងតែកោជន ៥ យ៉ាងចេញ និងទឹក និងឈើស្គន់ ក្រៅពីនោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ កោជន ៥ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំស្រស់ ១ នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ឈ្មោះថា កោជនីយ ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬ នឹងបរិភោគហើយទទួលយក ត្រូវអាបត្តិបុណ្យថ្វីយ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៥៤] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺតថាគតពោលប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ៗ ។ ពាក្យថាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្គន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសេ អនាបត្តិវារោ

[៥៥] ឯកតោ អវស្សុតេ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមីតិ
 បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោ-
 ហារេ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តចោលំ
 បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ឧកតោ អវស្សុតេ
 យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌាកស្ស វា តិរច្ឆានក-
 តមនុស្សវិក្កហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សា-
 មីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ
 អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ មុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តចោលំ
 បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ឯកតោ អវស្សុតេ
 ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 ឧទកទន្តចោលំ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៥៦] អនាបត្តិ ឧកតោ អនវស្សុតា ហោន្តិ អន-
 វស្សុតោតិ ជានន្តិ បដិក្កណ្ឌាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិ-
 កាយាតិ ។

សង្ខាទិសេសទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៥៥] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលបើបុគ្គលមានតម្រេកទាំងពីរខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយកអំពីដៃយក្ស ប្រុសក្តី ប្រេតប្រុសក្តី បណ្ឌាកៈ(ខ្នើយ)ក្តី តិរច្ឆានដែលមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកទឹកនិងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៥៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺជនទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីនិងប្រុស) មិនមានតម្រេកទាំងពីរខាង ១ ភិក្ខុនីដឹងថា ប្រុសនោះមិនមានតម្រេកទើបទទួលយក ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុសមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសំ

[៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី អភិរូចា ហោតិ
នស្សនីយា ចាសាទិកា ។ មនុស្សា ភត្តក្កេ សុន្ទរីនដ្ឋំ
ភិក្ខុនី បស្សិត្វា អវស្សតា សុន្ទរីនដ្ឋាយ ភិក្ខុនីយា
អត្តមក្កានិ កោជនានិ ទេន្តិ ។ សុន្ទរីនដ្ឋា ភិក្ខុនី
កុក្កុច្ចាយន្តិ នប្បជិត្តណ្ហាតិ ។ អនន្តរិកា ភិក្ខុនី
សុន្ទរីនដ្ឋំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច កិស្ស ត្វំ អយ្យេ នប្ប-
ជិត្តណ្ហាសីតិ ។ អវស្សតោ អយ្យេ អយំ បុរិសោតិ^(១) ។
ត្វំ បន អយ្យេ អវស្សតាតិ ។ នាហំ អយ្យេ^(២) អវស្ស-
តាតិ ។ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ
អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សតា
ឥដ្ឋិយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ
វា កោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បជិត្តហេត្វា ខាទ
វា ភុញ្ញ វាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ឱ.ម. អយំ បុរិសោតិ នត្ថិ ។ ២ ឱ.ម. បោត្តកេសុ អយំ បាហោ នត្ថិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៦

[៥៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាភារមរបស់ អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី មានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំងឡាយបានឃើញសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងកត្ត ក៏មានតម្រេក ហើយឲ្យ ភោជនទាំងឡាយដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមដល់សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីដែលមានតម្រេកដែរ ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីរៀសក៏មិនទទួលយក ។ ភិក្ខុនីដែលអង្គុយលើអាសនៈ បន្ទាប់បានពោលពាក្យនេះនឹងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី ក៏នាងមិនទទួលយក ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ បុរសនេះមានតម្រេក ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះសួរថា នែលោកម្ចាស់ ចំណែកខាងលោកមានតម្រេកឬទេ ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានតម្រេកទេ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នែលោកម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកហើយ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី ជាភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះ ដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ លេ ។

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសេ សុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីវត្ត

តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
 នី ឯវំ រក្ខតិ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ករិស្សតិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ តំ
 អនវស្សតា ឥដ្ឋិយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ
 ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា តំ តំ សហត្ថា បដិក្កហេ-
 ត្វា ខាទ វា ភុញ្ញ វាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី ឯវំ រទេតិ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ករិស្សតិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ តំ
 អនវស្សតា ឥដ្ឋិយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ទេតិ ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា តំ តំ សហត្ថា
 បដិក្កហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ញ វាតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
 ឯវំ រក្ខតិ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ
 អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ តំ អនវស្សតា
 ឥដ្ឋិយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទនីយំ

សង្ឃាទិសេសទី ៦ និទានសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្គាប់ថា ធម្មតាភិក្ខុនីមិន
សមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមាន
តម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្លើយ
ចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះ ឲ្យវត្ថុ
ឯណាជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះ
ដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់
បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់
លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្លើយចុះ កាលណាបើលោកមិន
មានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះ ឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី
ដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី
ឬបរិភោគចុះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា
នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះ ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេក
ក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្លើយចុះ កាលណាបើ
លោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទនីយក្តី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

វា កោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទ វា
 ភុញ្ញ វាតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ វេទយ្យ កិណ្ឌ
 អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អវស្សតោ វា
 អនវស្សតោ វា យតោ ត្វំ អនវស្សតា ឥឡ្យេយ្យ យន្តេ
 ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ នេតិ ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា
 តំ ត្វំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទ វា ភុញ្ញ វាតិ
 អយម្យិ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សាវ-
 ណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឯវំ វេទយ្យតិ កិណ្ឌ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ករិស្សតិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ត្វំ
 អនវស្សតា ឥឡ្យេយ្យ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 នេតិ ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ជាគោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះ ដោយដៃខ្លួនហើយ
 ទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់ភិក្ខុនីនេះ
 មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ
 ថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះ
 ទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោក
 ម្ចាស់ ឈ្លើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុស
 នេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ជាគោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួល
 យកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវ
 អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៥៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខា-
 បទខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីនិយាយបញ្ជូន
 ដោយពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិន
 មានតម្រេកក្តី នឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្លើយចុះ កាល
 ណាបើលោកមិនមានតម្រេកទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទ-
 នីយក្តី គោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃ

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសេ សិក្ខាបទវិភង្គេ បទភាជនីយំ

បដិក្កហោត្វា ខាទ វា ភុញ្ញ វាតិ ឧយ្យោដេតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ តស្សា វេនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមីតិ
 បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោ-
 ហារេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កោជនបរិយោសានេ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ
 ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា
 អាបជ្ជតិ អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ
 សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។
 តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឧទកទន្តចោលំ
 បដិក្កណ្ឌាតិ ឧយ្យោដេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ តស្សា
 វេនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។

[៥៩] ឯកតោ អវស្សុតេ យក្ខស្ស វា បេតស្ស
 វា បណ្ឌាកស្ស វា តិវច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហាស្ស វា
 ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា កោជនីយំ វា ខាទ វា
 ភុញ្ញ វាតិ ឧយ្យោដេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ តស្សា

សង្ឃាទិសេសទី ៦ សិក្ខាបទវិភង្គ បទភាជនីយ

ខ្លួន ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទទួល
យកដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគ តាមពាក្យភិក្ខុនីដែល
ពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបុណ្យច្នៃយ
គ្រប់ៗវារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសក្នុង
ពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោល
ប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ។ ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺ
ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិព្រមគ្នា នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុ-
ភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មាន
សេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយ
ពាក្យថា លោកចូរទទួលយកទឹក និងឈើស្ទន់ចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬបរិភោគ តាមពាក្យ
ភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៥៩] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយពាក្យថា
លោកចូរ (ទទួល) ខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី អំពីដៃយក្សក្តី ប្រេតក្តី
បណ្តាក្តី តិរច្ឆានមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

រចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 កោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទក-
 ទន្តចោលំ បដិក្កណ្ឌាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 តស្សា រចនេន ខាទិស្សាមិ ភុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៦០] អនាបត្តិ អនវស្សតោតិ ជានន្តី ឧយ្យោជេតិ
 កុបិតា នប្បដិក្កណ្ឌាតីតិ ឧយ្យោជេតិ កុលានុទ្ទយ-
 តាយ នប្បដិក្កណ្ឌាតីតិ ឧយ្យោជេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
 កម្មិកាយាតិ ។

សត្តមសង្ឃាទិសេសំ

[៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌាកស្ស អារាមេ ។ តេន

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឬនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដគ្រប់ខណៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះ
 ត្រូវអាបត្តិបុល្លច្ច័យក្នុងពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ភិក្ខុនីពោលបញ្ជូនថា
 លោកចូរទទួលយកទឹកនឹងឈើស្អន់ចុះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទទួល
 ដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី ឬនឹងបរិភោគ តាមពាក្យភិក្ខុនីជាអ្នកពោល
 បញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនី
 ដឹងថា បុរសនោះមិនមានតម្រេកទើបបញ្ជូន ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា
 ភិក្ខុនីនេះក្រោធហើយគង់មិនទទួលយក ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនី
 នេះគង់មិនទទួលយក ព្រោះខ្លួនមានសេចក្តីអនុគ្រោះត្រកូល ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១
 ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧

[៦១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលី

សត្តមសង្ឃាទិសេសេ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីវត្ថុ

ខោ បន សមយេន ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ
 សន្ធិ ភណ្ឌាត្វា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ពុទ្ធំ
 បច្ចាចិត្តាមិ ធម្មំ បច្ចាចិត្តាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិត្តាមិ
 សិក្ខំ បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា វ សមណីយោ យា សម-
 ណីយោ សក្យជីតោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លទ្ធិ-
 និយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ
 ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណកាលី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ
 វត្ថុតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិត្តាមិ
 កិណ្ឌមា វ សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជីតោ
 សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខា-
 កាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី កុបិតា
 អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ពុទ្ធំ បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ
 បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា វ សមណីយោ យា សមណីយោ

សង្ឃាទិសេសទី ៧ និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី

ភិក្ខុនីឈ្មោះខឹងអាក់អន់ចិត្តនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឯណាជាសមណី^{១)} ជាជីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យៈ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ឌកាលីខឹងអាក់អន់ចិត្តមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាជីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីអម្បាលនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស មានសេចក្តីប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាជីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីអម្បាលនេះនឹង

១ សមណៈស្រី ។ ហៅថា សមណី ដូចជាភិក្ខុស្រី ។ ហៅថា ភិក្ខុនីដែរ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សក្យដ៏តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លង្កិនិយោ
 កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មច-
 រិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 ភគវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី
 កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វត្ថុតិ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។
 សិក្ខុំ បច្ចាចិក្ខាមិ កិណ្ឌមា វ សមណីយោ យា ស-
 មណីយោ សក្យដ៏តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លង្កិ-
 និយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កុបិតា
 អនត្តមនា ឯវំ វេយ្យ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខុំ
 បច្ចាចិក្ខាមិ កិណ្ឌមា វ សមណីយោ យា សមណី-
 យោ សក្យដ៏តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លង្កិនិ-
 យោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ជាអ្នកមាន
 សេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្លះដែរ អញនឹង
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលី
 ភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ
 ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណីជាជិតាព្រះពុទ្ធ
 ជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណី
 ទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ជាអ្នកប្រាថ្នា
 ការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណី
 ទាំងឡាយនោះដូច្នេះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាជិតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែល
 មានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ

សត្តមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិសិក្ខាបទវិភង្គោ

ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ
 ឯវមស្ស រចនីយា នាយ្យេ កុបិតា អនត្តមនា ឯវ អរច
 ពុទ្ធិំ បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិក្ខុំ បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា ។
 សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យដីតហេ សន្តញ្ញាបិ
 សមណីយោ លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា
 តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយ្យេ
 ស្វាគ្គាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្ត-
 កិរិយាយាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ រុច្ចមនា
 តថេវ បត្តល្ខោយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ
 សមនុកាសិតញ្ច តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិ-
 យញ្ចេ សមនុកាសិយមនា តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យ ឥច្ចេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្ទេយ្យ អយម្យិ ភិក្ខុនី យាវ-
 តតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេ-
 តា ភិក្ខុនីតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនកិរិយា

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ

អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនី
 នោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹង
 អាក់អន់ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យជីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹង
 ហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេច-
 ក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹង
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះឡើយ ។ នៃ
 លោកម្ចាស់ ចូរលោកត្រេកអរ (ព្រោះ) ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អ
 ហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ
 ឯភិក្ខុនីនោះ កាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាង
 នោះដដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីនោះ
 អស់វារៈជាគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើភិក្ខុនីនោះ កាល
 ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីគម្រប់បីដង (ហើយ) លះបង់វត្ថុ
 នោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនេះ
 ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
 ខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថាខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមានចិត្តមិនត្រេកអរ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អាហាតចិត្តា ទិលជាតា ។ ឯវំ រទេយ្យាតិ ពុទ្ធំ
 បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិក្ខុំ បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា ។
 សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យដីតរោ សន្តញ្ញាបិ
 សមណីយោ លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា
 តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។

[៦៣] សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវំ វាទិនី ភិក្ខុនី ។
 ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា
 សុណាន្តិ តាហិ វត្តញ្ចា មាយៀ កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ
 អវច ពុទ្ធំ បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិក្ខុំ បច្ចាចិត្តាមិ
 កិណ្ឌមា ។ សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យដី-
 តរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ចិ-
 កា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ
 ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរមយៀ ស្វាត្វាតោ ធម្មោ ចរ
 ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មានចិត្តដែលទោសខ្លាំងខ្ពស់ហើយ មានចិត្តវិង្សស ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីពោលថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹង
ហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេច-
ក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹង
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។

[៦៣] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលពោលយ៉ាងនេះ ជាប្រក្រតី
នោះឯង ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ត្រូវពោលហាមភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត
ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណាជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនឹងហៅថា
សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេចក្តីខ្មាស
មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្ត
ព្រហ្មចារ្យ ក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ដូច្នេះឡើយ នែលោក
ម្ចាស់ លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អ
ហើយ លោកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។

សត្តមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុកាសនា

ទុតិយម្បី វត្តព្វា តតិយម្បី វត្តព្វា ។ សចេ បដិទិស្ស-
 ដ្ឋតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈមិ អាកឡិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ
 កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវចេ ពុទ្ធិ បច្ចាចិត្តាមិ
 ។ បេ ។ សិក្ខុ បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា វ សមណិ-
 យោ យា សមណិយោ សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ
 សមណិយោ លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា
 តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិរ-
 មយ្យេ ស្វាគ្គាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា
 ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ទុតិយម្បី វត្តព្វា
 តតិយម្បី វត្តព្វា ។ សចេ បដិទិស្សដ្ឋតិ ឥច្ចេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់
 វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើ
 លះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឮហើយមិននិយាយ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញភិក្ខុនីនោះ មកកាន់ទឹកណ្តាល
 សង្ឃហើយនិយាយហាមថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត
 ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យជីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា
 សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានសេចក្តីខ្មាស
 មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។ នែលោកម្ចាស់
 លោកចូរត្រេកអរចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ
 ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ភិក្ខុនី
 នោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយហាមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយ
 ហាមអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ
 ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៦៤] សា ភិក្ខុនី សមនុកាសិតញា ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា
 ឯវំ វេទតិ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិត្តាមិ ធម្មំ បច្ចាចិត្តាមិ សង្ឃំ
 បច្ចាចិត្តាមិ សិក្ខុំ បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា វ សមណិយោ
 យា សមណិយោ សក្យដីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ
 លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិ-
 កេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
 និស្សន្នតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ
 ភិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
 ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ
 ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ពុទ្ធិំ
 បច្ចាចិត្តាមិ ធម្មំ បច្ចាចិត្តាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិត្តាមិ
 សិក្ខុំ បច្ចាចិត្តាមិ កិណ្ឌមា វ សមណិយោ យា
 សមណិយោ សក្យដីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណិយោ
 លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ចិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៦៤] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសន-
 វិធីយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ស័យដឹងថា បពិត្រ
 ព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់
 អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ
 ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ
 ដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះ
 ដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ
 ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសមនុភាសនកម្មមានកាល
 សមគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនី
 ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ
 ព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះខឹងអាក់
 អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលា
 ព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាជាសមណី ជាសក្យធីតា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំង-
 ឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាការសិក្សា

សត្តមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុកាសនា

សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្ប-
 ដិទិស្សន្ធិតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុកាសតិ
 តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យស្សា អយ្យាយ
 ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុកាសនា តស្ស
 វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខ-
 មតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។
 តតិយម្បិ ឯតមត្តំ វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃេន
 ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ ខមតិ
 សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៦៥] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ធុល្លច្ច-
 យា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។
 សង្ឃាទិសេសំ អដ្ឋាបដ្ឋន្តិយា ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ
 កម្មវាចាហិ ធុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ពន្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ក៏មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រ
សមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។
ការសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ
គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ មិនគួរ
ដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ ខ្ញុំពោល
សេចក្តីនេះអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈគម្រប់
បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ
នេះហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះ គួរ
ដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៦៥] ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិបុណ្ណច្ច័យ
ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវ
អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ហើយ
អាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ អាបត្តិបុណ្ណច្ច័យទាំងឡាយ
ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើកក្តី រមែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៦៦] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ អាបជ្ជតិ
 ន សហ វត្តជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សជ្ឈម្ហា
 និស្សារិយតិ ។ សជ្ឈាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ
 វុច្ចតិ សជ្ឈាទិសេសោតិ ។

[៦៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ
 អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្ប-
 ដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សជ្ឈា-
 ទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៦៨] អនាបត្តិ អសមនុកាសន្តិយា បដិទិស្សជ្ជ-
 តិយា ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៦៦] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី (គឺភិក្ខុនីនេះឯង) ដែលតថាគតពោល
 ប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវសង្ឃាទិសេសមុន ។ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិ-
 យកៈ គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិដោយ (សង្ឃ) សូត្រសមនុភាសនវិធីអស់វារៈជាត-
 ម្រប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នាដោយការប្រព្រឹត្តល្មើសវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរ
 បណ្តោញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ បណ្តោញចេញ
 អំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយខាងដើមរួចហើយ ។

[៦៧] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌
 ហើយមិនលះបង់ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្ម
 ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះ
 បង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៦៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីលះបង់ឯង ១
 ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសំ

[៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី កិស្សិញ្ចិទេវ
អធិការណោ បច្ឆា កតា^(១) កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ
វនេតិ ឆន្ទកាមិជិយោ ច ភិក្ខុនិយោ នោសកាមិជិយោ
ច ភិក្ខុនិយោ មោហកាមិជិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយ-
កាមិជិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ
ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលី កិស្សិញ្ចិទេវ អធិការណោ
បច្ឆា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វក្ខតិ ឆន្ទ-
កាមិជិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ មេ ។ ភយកាមិជិយោ
ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី
ភិក្ខុនី កិស្សិញ្ចិទេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា កុបិតា
អនត្តមនា ឯវំ វនេតិ ឆន្ទកាមិជិយោ ច ភិក្ខុនិយោ
។ មេ ។ ភយកាមិជិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ

១ ឱ. ម. បច្ឆាកតា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

សង្ឃាទិសេស ទី ៨

[៦៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍អ្វីនីមួយ ហើយខឹងតូចចិត្ត ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនី ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះ អធិករណ៍នីមួយហើយ មិនគួរនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះសោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះ អធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងតូចចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះ ដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភក្កវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិការណោ បច្ឆា
 កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វត្ថុតិ ឆន្ទតាមិនិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិការណោ បច្ឆា
 កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទតាមិនិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា
 មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា កុបិតា
 អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទតាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ
 ។ បេ ។ ភយតាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យា ខោ
 ឆន្ទាបិ កច្ឆេយ្យ ទោសាបិ កច្ឆេយ្យ មោហាបិ
 កច្ឆេយ្យ កយាបិ កច្ឆេយ្យាតិ ។ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុនីហិ វុច្ឆមនា តថេវ បត្តល្ខោយ្យ សា ភិក្ខុនី

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់
ព្រោះអធិករណ៍នីមួយហើយ មិនគួរបើនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយពោល
យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយ ដែលភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយ
ខឹងអាក់អន់ចិត្ត ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តី
ស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។
ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោក
ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត
កុំនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោក
ម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីស្អប់ខ្លះ
លុះដោយសេចក្តីល្ងង់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះ
កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុភាសនា

ភិក្ខុជីហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតញា តស្ស បដិ-
 និស្សក្កាយ ។ យាវតតិយញោ សមនុភាសិយមាណា
 តំ បដិនិស្សន្នេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 និស្សន្នេយ្យ អយម្យិ ភិក្ខុជី យាវតតិយកំ ធម្មំ
 អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេតិ អធិករណំ នាម ចត្តារ
 អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អា-
 បត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។ បច្ឆា កតា នាម
 ចារាជិកា វុច្ចតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនភិវន្ធា
 អាហាតចិត្តា ទិលជាតា ។ ឯវំ វេយ្យាតិ ឆន្ទកាមិនិ-
 យោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយកាមិនិយោ ច
 ភិក្ខុនិយោតិ ។

[៧១] សា ភិក្ខុជីតិ យា សា ឯវាទិនី ភិក្ខុជី ។
 ភិក្ខុជីហិតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុជីហិ ។ យា បស្សន្តិ យា
 សុណន្តិ តាហិ វត្តញា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណេ

សង្ឃាទិសេសទី ៨ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់កម្មនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គម្រប់បីដង លះបង់កម្មនោះបាន ការលះបង់ បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

[៧០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តា ។ ពាក្យថា ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ដែល ហៅថា អធិករណ៍ បានដល់អធិករណ៍ទាំងឡាយបួន គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ។ ដែលហៅ ថា ភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃផ្ទាញ់ ផ្ទាល់ហើយ ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមិនត្រេកអរ មានចិត្ត គឺទោសខ្លាំងខ្ទប់ហើយ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។

[៧១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីជាអ្នកពោលយ៉ាងនេះ ជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

បច្ឆា កតា កុប្បិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទកាមិនិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយកាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ កច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ ភយាបិ
 កច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។
 សចេ បដិនិស្សន្នតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 និស្សន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ សុត្វា ន វេន្តិ អាបត្តិ
 ទុក្ខដស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈិមិ អាកង្គិត្វា
 វត្តព្វា មាយ្យេ កិស្មិញ្ចិទេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា
 កុប្បិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ឆន្ទកាមិនិយោ ច
 ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយកាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ
 អយ្យា ខោ ឆន្ទាបិ កច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ ភយាបិ
 កច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។
 សចេ បដិនិស្សន្នតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 និស្សន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទាំងឡាយនោះនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ កាលបើភិក្ខុនីសង្ឃ
 ឲ្យចាលចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំពោលយ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះ
 ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយនឹង
 ភិក្ខុនីនោះអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ
 ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយឯណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវចាប់ទាញភិក្ខុនីនោះ មកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយ
 និយាយថា នៃលោកម្ចាស់ បើភិក្ខុនីសង្ឃផ្ទាញ់ផ្ទាល ព្រោះអធិករណ៍
 នីមួយ លោកខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ កុំពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-
 ក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ
 ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនី
 នោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះ
 បង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៧២] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតញា ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិព-
 លាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិក-
 រណោ បច្ឆា កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទ-
 កាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយកាមិនិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សន្នតិ ។
 យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី
 សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សក្កាយ ។
 ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ
 ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី កិស្មិញ្ចិទេវ អធិករណោ បច្ឆា
 កតា កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វទេតិ ឆន្ទកាមិនិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយកាមិនិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សន្នតិ ។ សង្ឃោ
 ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
 និស្សក្កាយ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទា-
 មាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស

សង្ឃាទិសេសទី ៨ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនវិធី

[៧២] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ
 គឺភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល ត្រូវផ្ទៀងសង្ស័យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជា
 ម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្ទាញ់
 ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះ
 ដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើកម្មមាន
 កាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ
 នេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃ
 ជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះ ឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបាន
 ផ្ទាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ ពោលយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 លុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ សង្ឃសូត្រ
 សមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការ
 សូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

បដិទិស្សក្តាយ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា
 កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វេទមិ ។ បេ ។ តតិ-
 យម្បិ ឯតមត្ថំ វេទមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃេន
 ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្តាយ ។
 ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវេទមតំ ជារយាមីតិ ។

[៧៣] ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ មុល្ល-
 ចូយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-
 សស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អដ្ឋាបដ្ឋន្តិយា ញត្តិយា ទុក្ខ-
 ដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ មុល្លចូយា បដិប្បស្សម្ពន្តិ ។

[៧៤] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគាប់
 ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។
 ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ
 អស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនី
 ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសន-
 វិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំ
 ទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៧៣] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិបុល្ល-
 ថ្វីយទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច
 ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស
 អាបត្តិទុក្ខដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញាតិ (ក្តី) អាបត្តិបុល្លថ្វីយទាំងឡាយ
 ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក (ក្តី) រមែងរម្ងាប់ទៅ (ឯង) ។

[៧៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯងដែលតថាគតពោល
 ប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ។ ដែលត្រូវអាបត្តិនោះដែរ ។ ពាក្យថា ជាយាវត-
 តិយកៈ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវសង្ឃាទិសេសក្នុងខណៈដែលសូត្រសមនុភាសនវិធី

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសស្ស អនាបត្តិវារោ

អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ
 សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។
 តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៧៥] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
 នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-
 សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៧៦] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិទិស្សជ្ជន្តិយា
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

កំណត់បីដងមិនត្រូវព្រមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តោញ
ចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីនោះ ចៀសចេញពីសង្ឃ ។
ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីដូចគ្នា នឹងបឋមសង្ឃាទិសេស
ខាងដើម ។

[៧៥] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសំគាល់ថា កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-
ទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៧៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនី (ដែលសង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីដែលលះ
បង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នវមសង្ឃាទិសេសំ

[៧៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធុល្លនជ្ជាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេ-
វាសិនិយោ^(១) ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចា-
ចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញិស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា^(២) ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទី-
យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា
វិហារិស្សន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញិស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
ទិកាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សំ-
សដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញិស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
ទិកាតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា

១ ឱ. អន្តេវាសិភិក្ខុនិយោ ។ ម. អន្តេវាសិកា ភិក្ខុនិយោ ។ ២ វជ្ជបដិច្ចាទិកាតិ
យុត្តតរំ ។

សង្ខាទិសេសទី ៩

[៧៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនី ជាអន្តោវាសិនី^(១) របស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នក បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថមាន មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជា អ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោស របស់ភិក្ខុនីផងគ្នាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅ ច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនី ផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

១ ភិក្ខុនីជាសិស្ស ។

នរោមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

កង់ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សំសង្ឃា វិហា-
 វិស្សន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុ-
 ជីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកា
 ឆតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្កាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯ-
 វញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
 ភិក្ខុនិយោ បនេវ សំសង្ឃា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាប-
 សទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុជីសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកា ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុ-
 ជីហិ ឯវមស្ស វេជ្ជនិយោ ភកិទិយោ ខោ សំសង្ឃា វិហា-
 រន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុជី-
 សង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកា
 វិច្ឆេយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភកិទីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។
 ឯវញ្ច តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុជីហិ វុច្ឆមាទា តថេវ
 បត្តល្ខោយ្យំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុជីហិ យាវតតិយំ ស-
 មនុកាសិតញ្ច តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិយញ្ច

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
 មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នក
 បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ
 ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខា-
 បទនេះយ៉ាងនេះថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ
 មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់
 ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូន
 ស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិ-
 សព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ
 បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាក
 ពួក) របស់បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ កាលភិក្ខុ-
 នីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់ យ៉ាងនោះដដែល
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ជាគម្រប់បី
 ដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះ ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុនី

សមនុកាសិយមាណា តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យំ ឥច្ចេតំ កុស-
សំ នោ ចេ បដិទិស្សន្ទេយ្យំ ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោ យាវតតិ-
យកំ ធម្មំ អាបន្នា ទិស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៧៨] ភិក្ខុនិយោ បនេវាតិ ឧបសម្បជ្ជាយោ
វុច្ចតិ ។ សំសជ្ជា វិហារន្តិ អនុលោមិកេន កាយិ-
កាវាចសិកេន^(១) សំសជ្ជា វិហារន្តិ ។ ចាចាចារាតិ
ចាបកេន អាចារេន សមន្នាគតា ។ ចាបសន្នាតិ
ចាបកេន កិត្តិសទ្ធន អព្ពក្កតា ។ ចាបសិលោកាតិ
ចាបកេន មិច្ឆាជីវេន ជីវិតំ កប្បន្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហាសិកាតិ អញ្ញមញ្ញិស្សា កម្មេ កយិរមាណេ
បដិក្កោសន្តិ ។ អញ្ញមញ្ញិស្សា វេជ្ជប្បដិច្ចាទិកាតិ
អញ្ញមញ្ញំ វេជ្ជំ បដិច្ចាទេន្តិ ។

[៧៩] តា ភិក្ខុនិយោតិ យា តា សំសជ្ជា
ភិក្ខុនិយោ ។ ភិក្ខុនីហិតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។
យា បស្សន្តិ យា សុណាន្តិ តាហិ វត្តព្វា ភតិទិយោ
ខោ សំសជ្ជា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសន្នា ចាបសិ-

១ កាយិកាវាចសិកេន សំសគ្គេនាតិ ភវិតព្វំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីជាគម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការ
លះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី ត្រូវ
អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញ ។

[៧៨] ត្រង់ពាក្យថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺសំដៅយកស្ត្រី
ដែលបានឧបសម្បទាហើយ ។ ពាក្យថា នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ គឺនៅ
ច្រឡំដោយកាយកម្ម វចីកម្ម (របស់គ្រហស្ថ) ដែលមិនសមគួរ (ដល់
បព្វជិត) ។ ពាក្យថា មានមារយាទអាក្រក់ គឺប្រកបដោយមារយាទ
អាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ គឺល្បីឮដោយកិត្តិសព្ទ
អាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ គឺសម្រេចជីវិតដោយ
មិច្ឆាជីវៈដ៏អាក្រក់ ។ ពាក្យថា បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ គឺរាំងរាកកម្មដែល
ភិក្ខុនីផងគ្នាធ្វើ ។ ពាក្យថា បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺបិទបាំង
ទោសគ្នា ។

[៧៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គឺភិក្ខុនីដែលច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) នោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែល
ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា បានឃើញបានឮ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះគួរនិយាយហាមប្រាមថា បងប្អូនស្ត្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ

នរមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិកង្កោ

លោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស
 វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកា វិច្ចេយ្យ វិវេកញ្ញេវ ភកិទីនំ សង្ឃោ
 វណ្ណតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញ្ចា តតិយម្បិ វត្តញ្ចា ។
 សចេ បដិទិស្សន្តន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 ទិស្សន្តន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សុត្វា ន វេទន្តិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ តា ភិក្ខុនិយោ សង្ឃមជ្ឈមិ អាកង្គិត្វា
 វត្តញ្ចា ភកិទិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា
 ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកា វិច្ចេយ្យ វិវេកញ្ញេវ
 ភកិទីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញ្ចា តតិយម្បិ
 វត្តញ្ចា ។ សចេ បដិទិស្សន្តន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ
 ចេ បដិទិស្សន្តន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ

ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់
ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរស្វាត់
(ចាកពួក) សង្ឃតែងពោលសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់
ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គួរនិយាយនឹងភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈជាគម្រប់បីដង
ផង ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ
បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ឮហើយមិន
និយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចាប់ទាញភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយនោះមកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ ហើយពោលថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រី
ទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មាន
កិត្តិសព្វអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ
បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំង-
ឡាយស្វាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជា
បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គួរនិយាយនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បើ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិន
លះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៨០] តា ភិក្ខុនិយោ សមនុកាសិតព្វា ។ ឯវេញ
 បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយោ
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមា ច ឥត្តន្ទាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសង្ខា
 វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនី-
 សង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បដិច្ចាទិកា ។
 តា តំ វត្ថុ នប្បដិស្សន្តន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ
 សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមព្វា ឥត្តន្ទាមព្វា ភិក្ខុនិយោ សមនុកា-
 សេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។
 សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមា ច ឥត្តន្ទាមា
 ច ភិក្ខុនិយោ សំសង្ខា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា
 ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញ-
 មញ្ញស្ស វេជ្ជប្បដិច្ចាទិកា ។ តា តំ វត្ថុ នប្បដិ-
 ស្សន្តន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមព្វា ឥត្តន្ទាមព្វា ភិក្ខុ-
 និយោ សមនុកាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិស្សក្កាយ ។
 យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ច ឥត្តន្ទាមាយ ច
 ភិក្ខុនីនំ សមនុកាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិស្សក្កាយ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៨០] គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល ត្រូវប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ បើក៏មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

នវមសង្ឃាទិសេសេ សមនុកាសនា

សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
 ទុតិយម្បី ឯតមត្ថំ វេទមិ ។ បេ ។ តតិយម្បី ឯតមត្ថំ
 វេទមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមា ច
 ឥត្តន្ទាមា ច ភិក្ខុនិយោ តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
 ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

[៨១] ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ មុល្លច្ចយា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។
 សង្ឃាទិសេសំ អដ្ឋាបដ្ឋន្តីនំ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ
 កម្មវាចាហិ មុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ពន្តិ ។ ទ្វេ តិស្សោ
 ឯកតោ សមនុកាសិតញា តទុត្តរិ ន សមនុកាសិតញា ។

[៨២] ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ
 វច្ឆន្តិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ

សង្ឃាទិសេសទី ៩ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់
 ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។
 ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ
 អស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រ
 សមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំ
 សូមចាំទុករឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៨១] ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធខណៈចប់ញាត្តិ ត្រូវអាបត្តិ
 បុល្លច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស
 ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាស្រេច ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-
 ទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្ខដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញាត្តិ (ក្តី) អាបត្តិបុល្ល-
 ច្ច័យទាំងឡាយ ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង (ក្តី) ក៏រម្ងាប់ទៅឯង ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីពីរបីរូបជាមួយគ្នា
 បាន មិនត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធី ឲ្យលើសអំពីពីរបីរូបនោះឡើយ ។

[៨២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដែលតថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ។ ពាក្យថា
 ឈ្មោះយាវតតិយកៈ សេចក្តីថាភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិ (សង្ឃាទិសេស)

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អាបជ្ជន្តិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ
 សជ្ឈម្ហា និស្សារិយតិ ។ សជ្ឈាទិសេសោតិ ។ បេ ។
 តេនបិ វុច្ចតិ សជ្ឈាទិសេសោតិ ។

[៨៣] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជន្តិ
 អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
 នប្បដិទិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សជ្ឈាទិសេ-
 សស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខធម្ម ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខធម្ម ។
 អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខធម្ម ។

[៨៤] អនាបត្តិ អសមនុកាសន្តីនំ បដិទិស្សជ្ជន្តីនំ
 ឧប្បត្តិកានំ វិត្តចិត្តានំ វេទនដ្ឋានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដោយសូត្រសមនុភាសនវិធី ដរាបដល់គម្រប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នា នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ គួរនាំភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនោះចេញអំពីសង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៨៣] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៨៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលភិក្ខុនីសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលះបង់ចេញ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ទស្សនវិស័យទិសេសំ

[៨៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខេ បន សមយេន ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សម-
នុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វេនតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ
តុម្ហេ វិហារេ មា តុម្ហេ នាណា វិហារិត្ថ សន្តិ សង្ឃេ
អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវសន្ទា ឯវសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជិច្ឆា-
ទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ អាហា តុម្ហេយេ សង្ឃោ
ឧញ្ញាយ បរិកវេន អក្ខន្តិយា វេកស្សា^(១) ធុព្វល្យា
ឯវមាហា ភក្កិនិយោ ខេ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា
ចាបសន្ទា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហា-
សិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជិច្ឆាទិកា វិច្ឆេយ្យេ

១ ឱ. ម. វេកស្សិយា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០

[៨៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុកា-
សនវិធីហើយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រ-
ឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ
សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទយ៉ាងនេះ មានកិត្តិសព្ទយ៉ាង
នេះ ចិញ្ចឹមជីវិតយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោស
របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃមិនបានពោលពាក្យ
អ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោក
ទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មាន
អំណត់ (ក្រោធ) ដោយសំដីបង្ក្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំង
ថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកច្រឡូកច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់
ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក)

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

វិវេកញ្ញោ ភតិដីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចា-
 ចេន្តិ កេមំ ហិ នាម អយ្យា ធុល្លនន្ទា សង្ឃេន
 សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វត្ថុតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ
 តុម្កេ វិហារេ មា តុម្កេ នាណា វិហារិត្ត ។ បេ ។
 វិច្ឆេយ្យេ វិវេកញ្ញោ ភតិដីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន
 សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ
 តុម្កេ វិហារេ មា តុម្កេ នាណា វិហារិត្ត ។ បេ ។ វិច្ឆេយ្យេ
 វិវេកញ្ញោ ភតិដីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
 វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កា កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធុល្ល-
 នន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើ
 នឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី
 ហើយថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ
 ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ នៃ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរ
 តែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះដ៏
 មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយ
 យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ហើយថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយ
 គ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរ
 តែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
 សម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
 មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុ-

ទសមសង្ឃាទិសេសេ បញ្ញត្តិ

រក្ខតិ សំសដ្ឋា រ អយ្យេ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ
 ធានា វិហារិត្ត ។ បេ ។ វិច្ឆេយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភតិទីនំ
 សង្ឃោ រណ្តេតីតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯវំ រទេយ្យ
 សំសដ្ឋា រ អយ្យេ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា
 វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា
 ឯវំសទ្ធា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហេសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស រដ្ឋប្បជិន្នាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ច
 អាហា តុម្ភេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អក្ខន្តិ-
 យា វេកស្សា ទុព្វស្សា ឯវមាហា ភតិទីនិយោ ខោ សំ-
 សដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា

សង្ឃាទិសេសទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភាសនវិធីហើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅ
 ច្រឡំច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយ កុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ
 ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក)
 សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនី ជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ដូច្នេះ
 ឯង ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយ
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះ
 ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡំច្រឡំ
 ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយរូបដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការ
 ចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោស
 របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័យ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹង
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំង-
 ឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់
 ដោយសំដីបង្ក្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជា
 បងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡំច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)
 មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជីច្ឆា-
 ទិកា វិច្ចេយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភតិទីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។
 សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វេជ្ជិយា មាយ្យេ ឯវ
 អវេច សំសង្ខា វ អយ្យេ តុម្កេ វិហារេ មា តុម្កេ នាណ
 វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា
 ឯវសទ្ធា ឯវសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជីច្ឆាទិកា តា សង្ឃោ ន កិញ្ចិ
 អាហា តុម្កេយេវ សង្ឃោ ឧញ្ញាយ បរិកវេន អក្ខន្តិយា
 វេកស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហា ភតិទីយោ ខោ សំ-
 សង្ខា វិហារិត្តិ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេជ្ជប្បជីច្ឆាទិ-
 កា វិច្ចេយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភតិទីនំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក)
 សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនី
 នោះ គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរ
 លោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំង-
 ឡាយ ចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែក
 ខ្វែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មាន
 កិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ
 ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ សង្ឃ
 មិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ
 តែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយ
 គ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្ក្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយ
 ថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយ
 គ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិត
 អាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួក
 ផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាក
 ពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។

ទសមសង្ខាទិសេសេ សិក្ខាបទវិកង្កោ

ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ចមាណា តថេវ បត្តល្ខោយ្យ
 សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ សមនុកាសិតញ្ច
 តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុកាសិ-
 យមាណា តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ
 ចេ បដិទិស្សន្ទេយ្យ អយម្យិ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ
 ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ឯវំ វេយ្យាតិ សំសង្ខា វ អយេ តុម្កេ វិហា-
 រេ មា តុម្កេ នាណា វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ
 ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសង្ខា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនី-
 សង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វន្ទប្បដិច្ចាទិ-
 កា តា សង្ឃោ ន តិញ្ចិ អាហា តុម្កេយេវ សង្ឃោ
 ឧញ្ញាយាតិ អញ្ញាយ ។ បរិកវេនាតិ បរិកព្យតា ។
 អក្ខន្តិយាតិ កោបេន ។ វេកស្សាតិ វិកស្សីកតា ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ

ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់ដដែល ភិក្ខុនីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះដរាបដល់គម្រប់បីដង ។ បើភិក្ខុនីនោះ កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គម្រប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី (ក៏) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយកៈ គួរបណ្តេញចេញ ។

[៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តា ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅផ្សេង ។ គ្នាឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូម្បីរូបដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផង គ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ (តែ) សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ គឺដោយសេចក្តីមាក់ងាយ ។ ពាក្យថា ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ គឺដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម ។ ពាក្យថា ដោយគ្មានអំណត់ គឺដោយសេចក្តីខឹង ។ ពាក្យថា ដោយសំដីបង្ក្រាប គឺដោយធ្វើសំដីឲ្យវិសេសជាង ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ទុព្វល្យាតិ អបក្ខតា ។ ឯវមាហា ភតិជិយោ ខោ
 សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសដ្ឋា ចាបសិ-
 លោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស
 វដ្ឋប្បជិច្ឆាទិកា វិច្ចេយ្យ វិវេកញ្ញេវ ភតិជិណំ សង្ឃោ
 វណ្ណតីតិ ។ សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវាទិនី
 ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីហីតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា
 បស្សន្តិ យា សុណាន្តិ តាហិ វត្តព្វា មាយ្យេ ឯវ
 អវេច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្កេ វិហារេ មា តុម្កេ
 ឆាឆា វិហារិត្ត ។ បេ ។ វិច្ចេយ្យ វិវេកញ្ញេវ
 ភតិជិណំ សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា
 តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិទិស្សន្តតិ ឥច្ចេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្តតិ អាបត្តិ ទុក្ខាស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពាក្យថា ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយ គឺដោយលោកទាំងឡាយគ្មានបក្ខពួក ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះគឺភិក្ខុនីឯណាដែលពោលជាប្រក្រតីយ៉ាងនេះនោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណា ឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គប្បីនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពោលអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គប្បីពោលអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

ទសមសង្ខាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុកាសនា

សុត្វា ន រទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សា ភិក្ខុនី
 សង្ឃមជ្ឈម្ហិ អាកឌ្ឍត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ ឯវំ អវច
 សំសដ្ឋា វ អាយ្យេ តុម្ភេ វិហារថ មា តុម្ភេ ធានា
 វិហារិត្ត ។ បេ ។ វីរិច្ចមយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភតិដីនំ សង្ឃោ
 វណ្ណតីតិ ។ ទុតិយម្ហិ វត្តព្វា តតិយម្ហិ វត្តព្វា ។
 សចេ បដិជិស្សដ្ឋតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ
 បដិជិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៨៧] សា ភិក្ខុនី សមនុកាសិតព្វា ។ ឯវព្វា
 បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតព្វា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អាយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុ-
 កដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ រទេតិ សំសដ្ឋា វ អាយ្យេ
 តុម្ភេ វិហារថ មា តុម្ភេ ធានា វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃោ
 អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ធា ឯវំសិលោកា

សង្ឃាទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិកង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮហើយមិននិយាយត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនាំយកមកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ ហើយពោលថា បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ លោកចូរកុំពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះ លោកទាំងឡាយកុំ
 នៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនី ជា
 បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ និយាយអស់វារៈ
 គម្រប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់
 ចេញ ការលះបង់នេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៨៧] ភិក្ខុនីនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនវិធី
 យ៉ាងនេះគឺ ភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
 សង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ពោលយ៉ាងនេះ
 នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយគ្រ-
 ហស្ថ ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សូមភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិត

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេទប្បដិច្ចា-
 ទិកា តា សង្ឃេ ន កិញ្ចិ អាហា តុម្កេយេ សង្ឃេ
 ឧញ្ញាយ បរិកវេន អក្ខន្តិយា វេកស្សា ទុព្វស្សា ឯវមាហា
 ភកិទិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ។ បេ ។ វិវិច្ឆយេ
 វិវេកញ្ញេ ភកិទីនំ សង្ឃេ វណ្ណតីតិ ។ សា តំ វត្ថុ
 នប្បដិទិស្សន្តតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃេ
 ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
 ទិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយេ
 សង្ឃេ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុកដ្ឋា
 ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វេទតិ សំសដ្ឋា វ អយេ^(១) តុម្កេ វិហារេ
 មា តុម្កេ នាណា វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិ-
 យោ ឯវាចារា ឯវំសទ្ធា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេទប្បដិច្ចាទិកា តា សង្ឃេ

១ អយ្យាតិបិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួក
 ផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយ ដោយសេចក្តី
 មើលងាយ ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្ក្រប
 ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ
 ហ្នឹងឯងនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
 ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តី
 ស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះ
 ចេញ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុ-
 ភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជា
 ញាតិ ។ បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះពោល
 យ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីហើយ ថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅច្រឡកច្រឡំ
 (ដោយគ្រហស្ថ)ចុះ លោកទាំងឡាយ កុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សូម្បី
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការ
 ចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនី
 ពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃដែរ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនី

ទេសមសង្ខាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុកាសនា

ន កិត្តិ អាហា តុម្ភេយេវ សង្ខោ ឧញ្ញាយ បរិកវេន
 អក្ខន្តិយា វេកស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហា ភតិជិយោ ខោ
 សំសង្ខា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសង្ខា ចាបសិលោកា
 ភិក្ខុជីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វេទ្ខប្បដិច្ចាទិ-
 កា វិវិច្ឆយេ វិវេកញ្ញេវ ភតិជីនំ សង្ខោ វណ្ណតីតិ ។
 សា តំ វត្ថុ នប្បដិជិស្សន្តតិ ។ សង្ខោ ឥត្តន្ទាមំ
 ភិក្ខុជី សមនុកាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្តាយ ។
 យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ភិក្ខុនិយា
 សមនុកាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្តាយ សា
 តុណ្ហាសុស យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិ-
 យម្បិ ឯតមត្តំ វេទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្តំ
 វេទាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ខេន ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុជី
 តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្តាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស
 តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ តែនឹងលោកទាំងឡាយ
ដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រាយ ដោយមិនអត់ឱនគ្នា ដោយសំដី
បង្ក្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកម្លាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រី
ទាំងឡាយហ្នឹងឯងនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់
មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនី-
សង្ឃ បិទបាំងទោស របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់
ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះចេញទេ ។
សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ
ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
បង់វត្ថុនោះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម
មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់
វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី
ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសន-
វិធីនោះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុក
នូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៨៨] ញត្តិយា ទុក្ខងំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
 ឥល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-
 សេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អដ្ឋាបជ្ជន្តិយា ញត្តិយា
 ទុក្ខងំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ឥល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ពន្តិ ។

[៨៩] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ អាបជ្ជ-
 តិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា
 និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោ វ តស្សា
 អាបត្តិយា មានត្ថំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ពតិ
 ន សម្ពហុលា ន ឯកា ភិក្ខុនី តេន វុច្ចតិ សង្ឃា-
 ទិសេសោតិ ។ តស្សចេវ^(១) អាបត្តិនិកាយស្ស នាម-
 កម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

១ តស្សវាតិបិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៨៨] ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុក្ខដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវបុល្លច្ច័យទាំងឡាយ
ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។
កាលភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស អាបត្តិទុក្ខដោយសូត្រញត្តិ
និងអាបត្តិបុល្លច្ច័យទាំងឡាយ ដែលត្រូវដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក
តែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

[៨៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តីគឺភិក្ខុនីនេះឯង ដែលតថាគតពោល
ប្រៀបផ្ទឹមនូវភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយកៈ
គឺភិក្ខុនីត្រូវ (សង្ឃាទិសេស) ដោយការសូត្រសមនុភាសនៈដរាបអស់
វារៈគម្រប់បីដង មិនមែនត្រូវមួយអន្លើដោយសេចក្តីប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។
ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនីនោះចេញអំពី
សង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺទាល់តែសង្ឃឲ្យមានត្ថ ដើម្បី
អាបត្តិនោះ ទាញត្រឡប់អន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិបាន រួចឲ្យអញ្ជា-
កម្ម ភិក្ខុនីច្រើនរូបឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនីមួយរូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះបាន
ជាអាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតឲ្យឈ្មោះថា សង្ឃាទិសេស ។ ពាក្យថា
អាបត្តិសង្ឃាទិសេសជានាមកម្ម គឺថា ជាឈ្មោះនៃអាបត្តិនិកាយនោះឯង
ព្រោះហេតុនោះ អាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតហៅថា សង្ឃាទិសេស ។

ទសមសង្ឃាទិសេសេ អនាបត្តិវារោ

[៩០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សន្ទតិ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
 នប្បដិទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-
 សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៩១] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិទិស្សន្ទន្តិ-
 យា ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៩២] ឧទ្ធិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃា-
 ទិសេសា ធម្មា នវ បឋមាបត្តិកា អដ្ឋ យាវតតិយ-
 កា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបន្ទតិ
 តាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសជ្ឈេ បក្ខមាណត្ថំ ចរិតពុំ

សង្ឃាទិសេសទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៩០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៩១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ (សង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនី ឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១^(១) ។

[៩២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំង ១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ ៩ ឈ្មោះបឋមាបត្តិកា អាបត្តិ ៨ ឈ្មោះ យាវតតិយកា បណ្តាអាបត្តិទាំង ១៧ នេះ ភិក្ខុនីអង្គណាត្រូវអាបត្តិណា ។ ភិក្ខុនីអង្គនោះ ត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្ថក្នុងឧកតោសង្ឃ ភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្ត

១ ប្រាំពីរសិក្ខាបទទៀតដែលមិនបានសំដែងនោះ លោកថា ព្រោះដូចគ្នា នឹងសិក្ខាបទក្នុង ភិក្ខុបាធិមោក្ខហើយ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ចិណ្ឌមានត្ថាយ ភិក្ខុនិយា^(១) យត្ថ សិយា វិសតិគណោ
 ភិក្ខុនីសង្ឃោ តត្ថ សា ភិក្ខុនី អព្ពេតញ្ចា ឯកាយបិ
 ចេ ឡោ វិសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ភិក្ខុនី
 អព្ពេយ្យ សា ច ភិក្ខុនី អនត្តិតា តា ច ភិក្ខុនិយោ
 ការយ្ហា ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ
 កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។
 តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធតត្ថយ្យា-
 យោ តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

សត្តរសកណ្ណំ និដ្ឋិតំ ។

១ ឥមេ បាវា ឱរោបិយបោត្តកេ ចិណ្ឌមានត្ថា ភិក្ខុនីតិ សោធិតា ។ តំ សុសោធិតំ
 ចិណ្ឌមានត្ថោ ភិក្ខុតិ បាលិយា សមិតត្ថា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មានតួហើយ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូបមានក្នុងទីណា ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យ
អញ្ជូនកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូប ខ្វះសូម្បី
តែភិក្ខុនី ១ រូប ឲ្យអញ្ជូនកម្មចំពោះភិក្ខុនីនោះ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុនី-
សង្ឃមិនឲ្យអញ្ជូនកម្មផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឈ្មោះថា ត្រូវព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគតិះដៀលផង ។ នេះជាសាមីចិកម្មក្នុងរឿងនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
ហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
ហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
ហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ
ហេតុនោះ ទើបលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សង្ឃទិសេសកណ្ណ ១៧ សិក្ខាបទ ចប់ ។

និស្សត្តិយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ តីស និស្សត្តិយា

ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បត្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៩៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ
សន្និចយំ ករោត្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាដ្ឋា
បស្សិត្វា ឧដ្ឋាយន្តិ វិទាចេន្តិ កមំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ ករិស្សន្តិ បត្តវណិដ្ឋំ
វា ភិក្ខុនិយោ ករិស្សន្តិ អាមត្តិកាបណំ វា បសា-
វេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សា-
នំ ឧដ្ឋាយន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិទាចេន្តិ
កមំ ហិ នាម ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និ-
ចយំ ករិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឆព្វត្តិយា

និស្សត្តិយកណ្ណា

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះនិស្សត្តិយ-

បាចិត្តិយៈមានចំនួន ៣០ នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៩៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយមានពួក ៦ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ បានឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ
បង្គាប់ថា ហេតុអ្វីក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកច្រើនម្ល៉េះ
ឬភិក្ខុនីទាំងឡាយនឹងធ្វើជំនួញបាត្រ ឬនឹងដាក់រានផ្សារលក់ភាជនៈដី ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយមានពួក ៦ មិនសមបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកសោះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា កាមំ ហិ ជាម ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា
 ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាដំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 បត្តសន្និចយំ ករេយ្យ និស្សត្ថិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៩៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 បត្តោ ជាម ទ្វេ បត្តា អយោបត្តោ មត្តិកាបត្តោ ។
 តយោ បត្តស្ស វណ្ណា ឧត្តរដ្ឋោ បត្តោ មជ្ឈិមោ
 បត្តោ ឱមកោ បត្តោ ។ ឧត្តរដ្ឋោ ជាម បត្តោ
 អន្តរាទ្ឋកោទនំ កណ្ណាតិ ចតុញ្ញកំ ខាទនីយំ^(១) តទ្ធិបិយំ
 ព្យញ្ជនំ ។ មជ្ឈិមោ ជាម បត្តោ នាទ្ឋកោទនំ
 កណ្ណាតិ ចតុញ្ញកំ ខាទនីយំ តទ្ធិបិយំ ព្យញ្ជនំ ។
 ឱមកោ ជាម បត្តោ បត្តោទនំ កណ្ណាតិ ចតុញ្ញកំ
 ខាទនីយំ តទ្ធិបិយំ ព្យញ្ជនំ ។ តតោ ឧត្តរដ្ឋោ អបត្តោ

១ ឱ. ម. ខាទនំ វា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦
 មិនគួរបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
 មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ ថា
 ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[៩២] ត្រង់ពាក្យថាភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទ
 ទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាប្តបោកហើយ ។ បាត្រ ២ យ៉ាង គឺបាត្រដែក ១ បាត្រដី ១
 ឈ្មោះថា បាត្រ ។ ប្រមាណរបស់បាត្រមាន ៣ យ៉ាង គឺបាត្រខ្នាតធំ ១
 បាត្រខ្នាតកណ្តាល ១ បាត្រខ្នាតតូច ១ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតធំ
 គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករកន្លះអាឡូក និងបង្កើមភាគទី ២ និងម្ហូប
 សមគួរនឹងបាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតកណ្តាលគឺបាត្រចំណុះ
 បាយនៃអង្ករ ១ នាឡិវិនិងបង្កើមភាគទី ២ និងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។
 ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតតូច គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករ ១ បត្តនិងបង្កើម
 ភាគទី ២ និងម្ហូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ បាត្រដែលមានខ្នាតធំឬតូច

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ បឋមសិក្ខាបទស្ស វិភង្គោ

ឱមកោ អបត្តោ ។ សន្និចយំ ករេយ្យាតិ អនទិដ្ឋិតោ
អវិកប្បិតោ ។ និស្សត្តិយោ ហោតិ^(១) សហ អរុណុត្ត-
មនា និស្សត្តិយោ ហោតិ និស្សន្និតញោ សង្ឃស្ស វា
កណ្ណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
និស្សន្និតញោ ។

[៩៥] តាយ ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសន្តំ ករិត្វា វុឌ្ឍនំ ភិក្ខុនីនំ ចានេ វេទិត្វា ឧត្តរិកំ
និសីទិត្វា អញ្ចលី បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វេទិយោ អយំ
មេ អយ្យេ បត្តោ វត្ថាតិក្កន្តោ និស្សត្តិយោ ឥមាហំ
សង្ឃស្ស និស្សន្នាមីតិ ។ និស្សន្និត្វា អាបត្តិ ទេសេ-
តញ្ចា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិក្ក-
ហេតញ្ចា ។ និស្សជ្ជបត្តោ នាតញ្ចោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ បត្តោ ឥត្តន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សត្តិ-
យោ សង្ឃស្ស និស្សន្នោ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ
សង្ឃោ ឥមំ បត្តំ ឥត្តន្នាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យាតិ ។

១ ឥតោ បរំ សព្វត្ថ ឥតិសទ្ធោ ទិស្សតិ សោ អតិរេកាតិ វេទិតញោ ល្បទិសានំ បាហានំ
មាតិកាយំ អនាគតត្តា ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ វិភង្គ

ជាងកំណត់ដែលពោលហើយនោះ មិនហៅថា បាត្រ ។ ពាក្យថា ធ្វើ
សេចក្តីសន្សំ (បាត្រ) គឺបានដល់បាត្រ (ឯទៀត ៗ) ដែលភិក្ខុនីមិនបាន
អធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្ប ។ បាត្រនោះ ជានិស្សគ្គិយ គឺជានិស្សគ្គិយ
ព្រមគ្នានឹងអរុណារះឡើង បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈ
ក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បាត្រនោះភិក្ខុនី
ត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។

[៩៥] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គ្រោះស្មា
ម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីចាស់ ។ អង្គុយប្រហោងផ្គង់អញ្ចូលឡើង
ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រី
ហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួច
ហើយត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល គប្បីទទួលអា-
បត្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីលះហើយនោះវិញ ដោយពាក្យថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនី
ឈ្មោះនេះ បានលះដល់សង្ឃហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់
សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៩៦] តាយ ភិក្ខុនិយា សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ
 ឧបសង្កម្ភិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា វុឡានំ
 ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វុទ្ធិត្វា ឧត្តរិកំ ជិសីទិត្វា អញ្ចលី
 បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យាយោ
 បត្តោ វត្តាតិក្កន្តោ ជិស្សត្តិយោ ឥមាហំ អយ្យានំ
 ជិស្សជ្ជាមីតិ ។ ជិស្សទ្ធិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។
 ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិក្កហេ-
 តព្វា ។ ជិស្សជ្ជបត្តោ ទាតព្វោ សុណានុ មេ អយ្យា-
 យោ អយំ បត្តោ ឥត្តជ្ជាមាយ ភិក្ខុនិយា ជិស្សត្តិយោ
 អយ្យានំ ជិស្សជ្ជោ ។ យទិ អយ្យានំ បត្តកលំ
 អយ្យាយោ ឥមំ បត្តំ ឥត្តជ្ជាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យន្តិ ។

[៩៧] តាយ ភិក្ខុនិយា ឯកំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កម្ភិត្វា
 ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា ឧត្តរិកំ ជិសីទិត្វា អញ្ចលី
 បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយា អយំ មេ អយ្យ
 បត្តោ វត្តាតិក្កន្តោ ជិស្សត្តិយោ ឥមាហំ អយ្យាយ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៩៦] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូប (២-៣ រូប) ហើយធ្វើឧត្តរាសន្តៈឆៀងស្មាម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីចាស់ ។ រួច អង្គុយច្រហោងផ្ចង់អញ្ចាលឡើង ពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ទាំងឡាយ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម លះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ។ លុះភិក្ខុនីនោះ លះបាត្រ ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល គប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយ ដោយពាក្យ ថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះរបស់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ជា និស្សគ្គិយ បានលះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ ។ បើការលះបង់ នេះសមគួរដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ត្រូវ ឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

[៩៧] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនី ១ រូប ធ្វើឧត្តរាសន្តៈឆៀង ស្មាម្ខាង ហើយអង្គុយច្រហោងផ្ចង់អញ្ចាលឡើង រួចពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ

និស្សក្ខិយកណ្តោ បត្តវគ្គេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។

តាយ ភិក្ខុនិយា អាបត្តិ បដិក្កហេតព្វា ។ និស្សជ្ជបត្តោ

នាតព្វោ ឥមំ បត្តំ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[៩៨] រត្តាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ វេមតិកា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អនទិដ្ឋិតេ អទិដ្ឋិតសញ្ញា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អវិកហ្មិតេ វិកហ្មិតសញ្ញា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញា... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញា...

អភិន្តេ ភិន្តសញ្ញា... អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញា និស្សក្ខិយំ

ចាចិត្តិយំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ បទភាជនីយ

ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ ។ លុះភិក្ខុនីនោះ លះរួចហើយ ត្រូវ
សំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបនោះ គប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនី ១ រូប
ត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះ ដល់
លោកម្ចាស់វិញ ។

[៩៨] បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវ
និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិន
ទាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិនបានអធិដ្ឋានទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា អធិដ្ឋានហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិនបាន
វិកប្បទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា វិកប្បហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ បាត្រមិន
បានលះទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លះហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។
បាត្រមិនបានខូចទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បាត្រខូចហើយ បាត្រមិនបាន
វិនាសទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា វិនាសហើយ... បាត្រមិនបានបែកទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា បែកហើយ... បាត្រចោរមិនបានដណ្តើមយកទេ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាចោរដណ្តើមយកហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៩៩] និស្សក្កិយំ បត្តំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្តេ នអតិក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០០] អនាបត្តិ អន្តោអរុណំ អធិដ្ឋេតិ វិកាយ្យតិ
 វិសដ្ឋេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ភិដ្ឋតិ អច្ឆិទ្ធិត្វា កណ្ណាន្តិ
 វិស្សាសំ កណ្ណាន្តិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[១០១] តេន ខោ បន សមយេន នព្វក្កិយា
 ភិក្ខុនិយោ និស្សជ្ជបត្តំ ន ទេន្តិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ
 អាហោចេសុំ ។ ន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយា និស្សជ្ជបត្តោ ន
 នាតព្វោ យា ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្ខជស្សាតិ ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៩៩] ភិក្ខុនីមិនលះបាត្រដែលជានិស្សគ្គិយហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កន្លងហើយ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិន
កន្លងរាត្រីមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីអធិដ្ឋានក្នុងអរុណ ១ វិកប្បទុកក្នុងអរុណ ១ លះបង់ (បាត្រនោះ)
ខាងក្នុងអរុណ ១ បាត្រខូចខាងក្នុងអរុណ ១ វិនាសខាងក្នុងអរុណ ១
បែកខាងក្នុងអរុណ ១ ពួកចោរដណ្តើមយកខាងក្នុងអរុណ ១ គេកាន់យក
ដោយវិស្សាសៈខាងក្នុងអរុណ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[១០១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនឲ្យ
បាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំ-
ណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវមិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះ
បង់ហើយនោះទេ ភិក្ខុនីឯណាមិនឲ្យ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បត្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១០២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កាមកាវាសេ
វស្សំ វុត្តា សាវត្ថី អកម៌សុ វត្តសម្បជ្ជា ឥរិយាបថ-
សម្បជ្ជា ទុច្ចោលា លូខចីវរា ។ ឧចាសកា តា ភិក្ខុនិ-
យោ បស្សិត្វា ឥមា ភិក្ខុនិយោ វត្តសម្បជ្ជា ឥរិយាបថ-
សម្បជ្ជា ទុច្ចោលា លូខចីវរា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អច្ឆិដ្ឋា
ភវិស្សន្តីតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ អទំសុ ។
មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អម្ហាភំ កបិទំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ
អធិដ្ឋហិត្វា កាជាបេសិ ។ ឧចាសកា តា ភិក្ខុនិ-
យោ បស្សិត្វា ឯតទរោចំ អបយ្យាហិ ចីវរំ លទ្ធន្តិ ។
ន មយំ អារុសោ ចីវរំ លកាម អយ្យា មុល្លនដ្ឋា
អម្ហាភំ កបិទំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា កាជា-
បេសីតិ ។ ឧចាសកា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១០២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅស្រុកក្រៅ រួច
ហើយក៏ដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ជាអ្នកមានវត្តល្អ មានឥរិយាបថល្អ តែ
មានសំពត់អាក្រក់ មានចីវរសៅហ្មង ។ ពួកឧបាសកឃើញភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយនោះហើយ ក៏គិតគ្នាថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះបរិបូណ៌ដោយវត្ថុ បរិបូណ៌
ដោយឥរិយាបថ តែមានសំពត់អាក្រក់ មានចីវរសៅហ្មង ភិក្ខុនីទាំងនេះ ប្រ-
ហែលជាចោរដណ្តើមយក (ចីវរ) ទេដឹង ហើយក៏បានថ្វាយអកាលចីវរដល់
ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏អធិដ្ឋានថា ពួកយើងបានក្រាលកបិនហើយ
សំពត់នេះជាកាលចីវរ ហើយក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ។
ពួកឧបាសកបានឃើញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះហើយ បានពោលពាក្យនេះ
ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានចីវរហើយឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ឆ្លើយ
ថា នៃអារុសោ ពួកយើងមិនបានចីវរទេ បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់អធិដ្ឋានថា យើង
បានក្រាលកបិនហើយ (សំពត់នេះ) ជាកាលចីវរ ក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាល
ចីវរនោះ) ។ ឧបាសកទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

កថំ ហិ នាម អយ្យា បុល្លនដ្ឋា អកាលចីវរំ កាល-
 ចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ ឧចាសកានំ ឧដ្ឋាយដ្ឋានំ ទីយដ្ឋានំ
 វិចាចេដ្ឋានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា
 បុល្លនដ្ឋា អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភា-
 ជាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯត-
 មត្ថំ អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភក្កវតោ ឯតមត្ថំ អាហោចេ-
 សុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អ-
 កាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតីតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភក្កវតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អកាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ
 អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសដ្ឋានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អកាលចី-
 វរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេយ្យ ជិស្សក្កិយំ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

 ១ ឱ. ម. ភាជាបេស្សតីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរ ដូច្នេះ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ ឧបាសកទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោល ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងអធិដ្ឋាន អកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង ឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី អធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើ គ្នាឲ្យចែក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏ មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរ ឲ្យជា កាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលបុល្ល នន្ទាភិក្ខុនីធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះ ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ អធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាល ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[១០៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ អកាលចីវរំ នាម អនត្ថតេ កបិណេ ឯកាទ-
 សមាសេ ឧប្បន្នំ អត្ថតេ កបិណេ សត្តមាសេ ឧប្បន្នំ
 កាលេបិ អាទិស្ស ទិន្នំ ឯតំ អកាលចីវរំ នាម ។
 កាលចីវរន្តិ^(១) អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ បយោភេ
 ទុក្កដំ បដិលាកេន ទិស្សត្តិយំ ហោតិ ទិស្សន្តិតព្វំ
 សង្ឃស្ស វា កណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ទិស្សន្តិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អ-
 កាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបិតំ ទិស្ស-
 ត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស ទិស្សន្តាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ
 ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១០៤] អកាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា កាល-
 ចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ ទិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។
 អកាលចីវរេ វេមតិកា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា

១ យា វស្សានស្ស បច្ឆិមេ មាសេ កាលចីវរន្តិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាបទវិភង្គ

[១០៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អកាលចីវរ គឺកាល បើភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកបិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ១១ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែកត្តិកទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) កាលបើភិក្ខុនីបានក្រាលកបិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ៧ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែផល្គុនទៅដល់ ១៥ កើត ខែអស្សុជ) ចីវរនេះបើទុកជាទាយកប្រគេនចំពោះថា ជាកាលចីវរ ក៏ នៅតែហៅថា អកាលចីវរដដែល ។ ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានជាកាលចីវរហើយ ប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដរាល់ប្រយោគ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរនោះត្រូវភិក្ខុនីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ចីវរនេះជាអកាលចីវរ ខ្ញុំអធិដ្ឋានជាកាល- ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ជានិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះ ដល់សង្ឃ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិ- យកណ្ណនេះហើយ) ។

[១០៤] អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋាន ឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ អកាល ចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ភាជាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ កាល-
 ចីវរសញ្ញា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សត្តិ-
 យំ ចាចិត្តិយំ ។ កាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខដស្ស ។ កាលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
 កាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០៥] អនាបត្តិ អកាលចីវរំ អកាលចីវរសញ្ញា
 ភាជាបេតិ កាលចីវរំ កាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ វិហា-
 រតិ ដេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អញ្ញតរាយ^(១) ភិក្ខុ-
 និយា សន្ធិ ចីវរំ បរិវេដ្ឋត្វា^(២) បរិភុញ្ញតិ ។ អថខោ សា
 ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ សង្ឃរិត្វា^(៣) និក្ខិបិ ។ មុល្លនដ្ឋា

១ ឱ.ម. អញ្ញតវិស្សា ។ ២ សព្វត្ថ បរិវេត្តត្វាតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ.ម. សំហរិត្វា ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

ប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កាលចីវរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១០៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺអកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) ១ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (កាលចីវរនោះ) ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[១០៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនីប្អូរចីវរនឹងភិក្ខុនីមួយរូបហើយប្រើប្រាស់ ទើបភិក្ខុនីនោះបត់ចីវរនោះ ហើយទុកដាក់ទៅ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា

និស្សគ្គិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ តតិយសិក្ខាបទស្ស បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច យន្តេ អយ្យេ មយា
 សន្និ ចីវរំ បរិវេន្តតំ កហំ តំ ចីវរន្តិ ។ អថខោ សា
 ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ ជីហរិត្វា បុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
 ទស្សេសិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច
 ហន្ទយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ អាហារ មេ តំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ
 តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ មយ្ហមេវេតំ អាហារ មេ តំ សកំ
 បច្ចាហាតិ អច្ឆិន្ទិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ
 ឯតមត្ថំ អាហារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ
 ធាម អយ្យា បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា សន្និ ចីវរំ បរិវេន្ត-
 ត្វា អច្ឆិន្ទិស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនី
 ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្ថំ អាហា-
 រេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុនិយា សន្និ ចីវរំ បរិវេន្តត្វា អច្ឆិន្ទតីតិ ។ សច្ចំ
 ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុន្ទោ ភកវា កចំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ
 បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សន្និ ចីវរំ បរិវេន្តត្វា

និស្សត្តិយកណ្ណា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី

បពិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរដែលលោកប្អូរនឹងខ្ញុំ ចីវរនោះនៅឯណា ។ ឯ
 ភិក្ខុនីនោះ យកចីវរនោះ ចេញមកបង្ហាញដល់បុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី ។ បុណ្ណនន្ទា
 ភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចូរ
 យកចីវរបស់លោកទៅវិញចុះ លោកចូរឲ្យចីវរនុ៎ះមកខ្ញុំ ចីវរណារបស់
 លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់
 ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរនុ៎ះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវរបស់លោក
 ទៅវិញចុះ ហើយក៏ដណ្តើមយកទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ បានប្រាប់ដំណើរ
 នុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
 លោកម្ចាស់បុណ្ណនន្ទាមិនសមបើមកប្អូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើម
 យកទៅវិញសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយក្នុងកាលនោះឯង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 បុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនីប្អូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកទៅវិញ ពិតមែន
 ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុណ្ណនន្ទា
 ភិក្ខុនី មិនគួរបើមកប្អូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកទៅវិញទេ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អច្ឆិទ្ធិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទា-
 យ ។ បេ ។ ឯវេត្ថា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធិ ចីវរំ
 បរិវេត្តត្វា សា បច្ឆា ឯវំ វេយ្យ ហន្ធយេ តុយ្ហំ ចីវរំ
 អាហារ មេ តំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ
 មយ្ហមេវេតំ អាហារ មេ តំ សកំ បច្ឆាហរាតិ អច្ឆិន្ទេយ្យ
 វា អច្ឆិទ្ធាបេយ្យ វា និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១០៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនី-
 តិ ។ ភិក្ខុនិយា សទ្ធិន្តិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា សទ្ធិ ។
 ចីវរំ នាម នន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបកំ
 បច្ឆិមំ ។ បរិវេត្តត្វាតិ បរិវេត្តន វា វិបុលំ វិបុលេន វា
 បរិត្តំ បរិវេត្តត្វា^(១) ។ អច្ឆិន្ទេយ្យាតិ សយំ អច្ឆិន្ទតិ និស្ស-
 ត្តិយំ^(២) ហោតិ ។ អច្ឆិទ្ធាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស សកី អាណាត្ថា ពហុកំបិ អច្ឆិន្ទតិ

១ ឱ. ម. បរិវេត្តត្វា ។ ២ សព្វត្ថ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយ
ភិក្ខុនីនោះត្រឡប់ពោលយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោក
ម្ចាស់ ណ្ហើយចុះ លោកចូរយកចីវរបស់លោកទៅវិញចុះ លោក
ចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំវិញ ចីវរណារបស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោក
ដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរ
នោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវរបស់លោកទៅវិញចុះ (ហើយ) ដណ្តើម
យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១០៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលរួចហើយ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុនីផងគ្នា គឺមួយ
អន្លើដោយភិក្ខុនីដទៃ ។ ដែលហៅថា ចីវរ គឺចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ
យ៉ាងតូចបំផុតដែលគួររឹកប្បបាន ។ ពាក្យថា ប្តូរ គឺប្តូរនូវចីវរថ្ងៃច្រើន
ដោយចីវរថ្ងៃតិចក្តី នូវចីវរថ្ងៃតិចដោយចីវរថ្ងៃច្រើនក្តី ។ ពាក្យថា ដណ្តើម
យកឯង គឺភិក្ខុនីដណ្តើមខ្លួនឯង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយៈ ។ ពាក្យថា
ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយក គឺភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ភិក្ខុនី
បង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ដណ្តើមច្រើនដង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយៈ

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ តតិយសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សទ្ធិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស
 វា ឯកាយ ភិក្ខុនិយា^(១) វា ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ
 និស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ ចីវរំ ភិក្ខុនិយា
 សទ្ធិំ បរិវេដ្តត្វា អច្ឆិន្ទំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
 និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
 ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្ងីតិ ។

[១០៨] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ
 បរិវេដ្តត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា ចីវរំ បរិ-
 វេដ្តត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរំ
 បរិវេដ្តត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ បរិវេដ្តត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិ-
 ន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ
 សទ្ធិំ ចីវរំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ បរិវេដ្តត្វា អច្ឆិន្ទតិ វា
 អច្ឆិន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ

១ ឱ. ម. ឯកភិក្ខុនិយា វាតិ ទិស្សតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ បទភាជនីយ

ភិក្ខុនីនោះត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ ចីវរនេះខ្ញុំប្តូរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកមកវិញ ជា
 និស្សគ្គិយៈ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះ
 ទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ណានេះហើយ) ។

[១០៨] ឧបសម្បន្នា^(១) ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ប្តូរចីវរ
 ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបា-
 ចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ប្តូរចីវរ ហើយដណ្តើម
 យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ឧប-
 សម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនឧបសម្បន្នា ប្តូរចីវរ ហើយដណ្តើម
 យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីប្តូរ
 បរិក្ខារដទៃហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តូរចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី នឹងអនុបសម្បន្នា ហើយដណ្តើម
 យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា

១ សំដៅយកភិក្ខុនី ស្រីក្រៅពីភិក្ខុនី ហៅថា អនុបសម្បន្នា ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ អនុ-
បសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១០៩] អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តស្សា វា វិស្សា-
សេន្តិ កណ្ណាតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គិស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[១១០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន មុល្លនជ្ជា ភិក្ខុនី តិលាដា
ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ឧចាសកោ យេន មុល្ល-
នជ្ជា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មុល្លនជ្ជំ
ភិក្ខុនី ឯតទរោច កិណ្ឌេ អយ្យេ អដាសុ កី អាហារិ-
យតូតិ ។ សប្បិដា មេ អារុសោ អត្ថោតិ ។ អថខោ
សោ ឧចាសកោ អញ្ញតរស្ស អាបណិកស្ស យរា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់
ថា អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១០៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនី (ដែលទទួលប្តូរ) នោះឲ្យវិញ ១ ភិក្ខុនី (ជាអ្នកប្តូរ) ស្ម័គ្រស្មាលនឹង
ភិក្ខុនី (ជាអ្នកទទួលប្តូរ) នោះ កាន់យកទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[១១០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
មានជំងឺ ។ លំដាប់នោះ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដែល
នៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅជិតហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សេចក្តីមិនសប្បាយកើតមានដល់លោកឬ
លោកម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំរករបស់អ្វីមក ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែអារុសោ
អាត្មាត្រូវការដោយទឹកដោះរាវ ។ ទើបឧបាសកនោះនាំយកទឹកដោះរាវ

និស្សគ្គិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ត

កហាបណាស្ស សប្បី អាហារិក្ខា បុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិ-
 យា អនាសិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវមាហា^(១) ន មេ
 អាវុសោ សប្បិដា អត្តោ តេលេន មេ អត្តោតិ ។
 អថខោ សោ ឧទាសកោ យេន សោ អាបណីកោ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ អាបណីកំ ឯតទរោច
 ន កិរយ្យ^(២) អយ្យាយ សប្បិដា អត្តោ តេលេន អត្តោ
 ហន្ត តេ សប្បី តេលំ មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ
 អយ្យ^(៣) វិក្កិតំ ភណ្ឌំ បុន អាទិយិស្សាម កតា អម្ពាតំ
 ភណ្ឌំ វិក្កាយិស្សតិ សប្បិស្ស កាយេន សប្បិ ហដំ
 តេលស្ស កយំ អាហារ តេលំ ហរិស្សសីតិ ។ អថខោ
 សោ ឧទាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ទីយតិ វិចាចេតិ កថំ
 ហិ ឆាម អយ្យា បុល្លនន្ទា អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ
 វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស
 ឧទាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ទីយន្តស្ស វិចាចេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ ឆាម អយ្យា បុល្លនន្ទា

១ ឥទំ បាបទ្វយំ ឱ. ម. បោត្តកេសុ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. កិរយ្យោ ។ ៣ ឱ. ម. អយ្យោ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី

មានតម្លៃ ១ កហាបណៈ អំពីផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ហើយបានប្រគេនដល់បុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី ។ បុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃអាវុសោ អាត្មាមិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ អាត្មាត្រូវការដោយប្រេងវិញ ។ ទើបឧបាសកនោះ ចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នៃអ្នកម្ចាស់ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ ត្រូវការតែប្រេង អ្នកចូរយកទឹកដោះរាវរបស់អ្នកទៅវិញចុះ ចូរឲ្យប្រេងដល់ខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារឆ្លើយថា នៃអ្នកម្ចាស់ បើយើងនឹងទទួលរបស់ដែលយើងលក់ទៅហើយយកមកវិញ កាលណាយើងនឹងលក់របស់ដាច់ អ្នកនាំយកទឹកដោះរាវទៅ ដោយតម្លៃទិញទឹកដោះរាវហើយចូរអ្នកនាំតម្លៃទិញប្រេងមក ទើបនឹងនាំយកប្រេងទៅបាន ។ ឧបាសកនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុណ្ណនន្ទាមិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុណ្ណនន្ទា

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា
 ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ ភិក្ខុ ភក-
 រតោ ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កា កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញា-
 បេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញា-
 បេយ្យ ទិស្សតិយំ ចាចិត្តិយំ ។

[១១១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញំ
 វិញ្ញាបេត្វាតិ យដ្ឋិញ្ច វិញ្ញាបេត្វា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាបេយ្យា-
 តិ តំ បេត្វា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្ខនំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញសោះ ។ ទើប
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី សុំរបស់ដទៃ ហើយសុំ
របស់ឯទៀតវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយ
សុំរបស់ឯទៀតវិញសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
សុំរបស់អ្នកដទៃហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយ-
បាចិត្តិយៈ ។

[១១១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃគឺបានសុំ
របស់ណាមួយរួចហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីវៀរលែង
របស់ដែលសុំនោះ ហើយសុំរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្ខដក្នុងប្រយោគសុំ

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ ចតុត្ថសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

បដិសារភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សទ្ធិតព្វំ សង្ឃស្ស វា
 កណ្ណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ
 និស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា
 អញ្ញំ វិញ្ញាបិតំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជា-
 មីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។
 អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១១២] អញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ វេមតិកា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ
 និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញេ អញ្ញសញ្ញា អនញ្ញំ
 វិញ្ញាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនញ្ញេ វេមតិកា
 អនញ្ញំ វិញ្ញាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនញ្ញេ
 អនញ្ញសញ្ញា អនាបត្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាជនីយ

របស់នោះ ជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំសុំហើយ ខ្ញុំទៅសុំរបស់ឯទៀតវិញ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ណនេះហើយ) ។

[១១២] របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដទៃហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃមិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១១៣] អនាបត្តិ តញ្ជោរ វិញ្ញាបេតិ អញ្ញញ្ច
 វិញ្ញាបេតិ អាទិសំសំ ទស្សេត្វា វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១១៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឥស្សនន្ទា ភិក្ខុនី តិលាដា ហោតិ ។
 អថខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ យេន ឥស្សនន្ទា ភិក្ខុនី
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឥស្សនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទ-
 រោច កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយន្តិ ។ ន
 មេ អារុសោ ខមនីយំ ន យាបនីយន្តិ ។ អមុកស្ស
 អយ្យេ អាបណិកស្ស យវេ កហាបណំ ជិត្តិបិស្សាមិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១១៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនី (សុំរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) សុំរបស់នោះ
 ដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (សុំរបស់អ្វីម្យ៉ាងហើយ) សុំរបស់ដទៃ
 (ទៀត ព្រោះត្រូវផ្សំថ្នាំខានមិនបាន) ១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយសុំ
 (ពន្យល់របស់មួយ ថាថោកជាងរបស់មួយ ហើយសុំរបស់ថោកនោះ) ១
 ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[១១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទភិក្ខុនី
 មានជំងឺ ។ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកបុល្លនន្ទភិក្ខុនីក្នុងវេលានោះ លុះចូល
 ទៅជិតហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទភិក្ខុនីថា បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ លោកម្ចាស់អាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោកម្ចាស់អាចញ៉ាំង
 ឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនីឆ្លើយថា នែអារុសោ
 អាត្មាមិនអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានទេ មិនអាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្ត
 ទៅបានទេ ។ ឧបាសកនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងទុក

និស្សគ្គិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

តតោ យំ ឥច្ឆេយ្យាសិ តំ អាហារាបេយ្យាសីតិ ។
 ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតវំ សិក្ខុមាណំ អាណាបេសិ
 កច្ច សិក្ខុមាណេ អមុកស្ស អាបណីកស្ស យរា
 កហាបណាស្ស តេលំ អាហារាតិ ។ អថខោ សា
 សិក្ខុមាណា តស្ស អាបណីកស្ស យរា កហាបណាស្ស
 តេលំ អាហារិត្វា ធុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អនាសិ ។
 ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី វេរមាហា^(១) ន មេ សិក្ខុមាណេ
 តេលេន អត្តោ សប្បីនា មេ អត្តោតិ ។ អថខោ សា
 សិក្ខុមាណា យេន សោ អាបណីកោ តេនុបសង្កម្មិ
 ឧបសង្កម្មិត្វា តំ អាបណីកំ ឯតទរោច ន កិរ
 អារុសោ អយ្យាយ តេលេន អត្តោ សប្បីនា អត្តោ
 ហន្ទ តេ តេលំ សប្បី មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ
 អយ្យេ វិក្កិតំ ភណ្ឌំ បុន អាទិយិស្សាម កតា អម្ពាតំ
 ភណ្ឌំ វិក្កាយិស្សតិ តេលស្ស កយេន តេលំ ហដំ
 សប្បីស្ស កយំ អាហារ សប្បី ហរិស្សសីតិ ។ អថខោ
 សា សិក្ខុមាណា រោទន្តី អដ្ឋាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ

១ ឥទំ បាបទ្វយំ ឱ. ម. បោត្តកេសុ ន ទិស្សតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

កហាបណៈក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះ លោកត្រូវការរបស់ណា លោកគប្បី
 ឲ្យបុគ្គលណាមួយទៅនាំយករបស់នោះ អំពីផ្ទះនោះមកចុះ ។ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីបង្គាប់សិក្ខុមានា ១ រូបថា នៃសិក្ខុមានា នាងចូរទៅនាំយកប្រេង ១
 កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះមក ។ ទើបនាងសិក្ខុមានានោះទៅនាំ
 យកប្រេង ១ កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារនោះមកប្រគេនបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលយ៉ាងនេះថា នៃសិក្ខុមានា យើងមិនត្រូវការនឹង
 ប្រេងទេ យើងត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ។ ឯសិក្ខុមានានោះ ចូលទៅរកអ្នក
 ផ្សារនោះ លុះចូលទៅហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា
 នៃអាវុសោ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ ត្រូវការតែទឹក
 ដោះរាវ ហ៎អ្នកចូរយកប្រេងរបស់អ្នកទៅចុះ ចូរឲ្យទឹកដោះរាវមកខ្ញុំវិញ ។
 អ្នកផ្សារនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បើខ្ញុំករុណានឹងទទួលយក
 របស់ដែលលក់ទៅហើយមកវិញ កាលណាខ្ញុំករុណានឹងលក់របស់ដាច់
 លោកនាំយកប្រេង តាមតម្លៃរបស់ប្រេងទៅ ហើយលោកចូរនាំយកតម្លៃ
 ទិញទឹកដោះរាវមក (ទៀត) ទើបលោកនាំយកទឹកដោះរាវទៅបាន ។
 សិក្ខុមានានោះក៏ឈរយំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹង

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សិក្ខុមាណំ ឯតទោចំ កិស្សុ តំ សិក្ខុមាណេ ពោទ-
 សីតិ ។ អថខោ សា សិក្ខុមាណា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
 អាហោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា
 មុល្លនន្ទា អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ
 ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្ល-
 នន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
 យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ
 និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ អញ្ញំ ចេតាបេត្វាតិ យន្តិព្វា ចេតាបេត្វា ។
 អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ តំ បេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សិក្ខាមាតានោះថា នៃសិក្ខាមាតា ហេតុអ្វីក៏នាងយំ ។ ទើបសិក្ខាមាតានោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ បង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យគេ ទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង- ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេ ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១១៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ គឺឲ្យគេទិញរបស់ណាមួយហើយ ។ ពាក្យថា ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

បយោកេ ទុក្ខំ បដិលាភេន ជិស្សត្តិយំ ហោតិ
 ជិស្សន្តិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកភិក្ខុ-
 ជិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ជិស្សន្តិតព្វំ ។ បេ ។
 ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបិតំ
 ជិស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស ជិស្សន្តាមីតិ ។ បេ ។
 ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ
 ទម្មីតិ ។

[១១៦] អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
 ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ វេមតិកា អញ្ញំ
 ចេតាបេតិ ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា
 អញ្ញំ ចេតាបេតិ ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អនញ្ញេ
 អនញ្ញសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញេ វេមតិកា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញេ អនញ្ញសញ្ញា អនាបត្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាជនីយ

ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញនោះ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខដប្រយោគដែលឲ្យទិញរបស់នោះ ជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុង ខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញរួចហើយ ត្រឡប់ ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញទៀត ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់ សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្ស- គ្គិយកណ្ណានេះហើយ) ។

[១១៦] របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដទៃហើយឲ្យគេ ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមាន សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបា- ចិត្តិយៈ ។ របស់ដទៃភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃហើយឲ្យគេ ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនី សំគាល់ថា របស់ដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃភិក្ខុនី សំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[១១៧] អនាបត្តិ តញ្ជោរ ចេតាបេតិ អញ្ញញ្ច
 ចេតាបេតិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្តវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[១១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សារត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឧចាសកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 ចីវរត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃវិទ្យា^(១) អញ្ញតរស្ស ចារាវិកស្ស
 យវេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កម្ពិត្វា
 ឯតទវេចំ អមុកស្ស អយ្យេ ចារាវិកស្ស យវេ ចីវរត្ថា-
 យ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ ចីវរំ អាហារាបេត្វា
 កាដេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន សយំ^(២)

១ ឱ. សំហវិត្វា ។ ២ ឱ. សយន្តិបិ ន ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១១៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) ហើយ ឲ្យគេទិញរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់អ្វីម្យ៉ាង មុនហើយ) ឲ្យគេទិញរបស់មួយដទៃទៀត ដោយត្រូវការផ្សំថ្នាំជាដើម ១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឲ្យគេទិញ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[១១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសក ទាំងឡាយ ប្រមូលបរិក្ខារដែលវេបានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ចាត់ចែងចីវរ ដល់ ភិក្ខុនីសង្ឃហើយធ្វើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បារាម្នាក់ ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយរួចពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោក ម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងធ្វើទុកបរិក្ខារប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងចីវរក្នុងផ្ទះ អ្នកលក់សំពត់បារាវង់ណោះ ហើយចូរលោកទាំងឡាយ ឲ្យគេនាំចីវរអំពី ផ្ទះនោះមកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញកេសជ្ជៈខ្លួនឯង

និស្សគ្គិយកណ្តោ បត្តវគ្គេ ឆដ្ឋសិក្ខាបទស្ស និទានំ

ភេសជ្ជំ ចេតាបេត្វា បរិកុញ្ញីសុ ។ ឧចាសកា ជានិត្វា
 ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
 អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សជ្ឈិកេន
 អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
 តេសំ ឧចាសកានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តា-
 នំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋា-
 យន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
 អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សជ្ឈិកេន
 អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន
 សជ្ឈិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន ស-
 ជ្ឈិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បស-
 ន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទាន

ដោយបរិក្ខារនោះហើយបរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយដឹងហើយ ក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញ
របស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេ
ឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសក
ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏
ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យ
គេទិញរបស់ដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេន ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃដោយ
បរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ
ជារបស់សង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ
ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ
ជារបស់សង្ឃទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិកេន
 អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ
 អញ្ញស្សត្ថាយ ទិដ្ឋេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថា-
 យ^(១) ន កណាស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតា-
 បេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ បេត្វា អញ្ញំ ចេតា-
 បេតិ បយោតេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ
 និស្សទ្ធិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
 វា ។ ឯវេព្វា បន ភិក្ខុវេ និស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
 អយេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិ-
 កេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃសុស
 និស្សទ្ធាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
 ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

១ ឱ. ម. សង្ឃស្ស ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់
ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិស
ដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១១៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាប់ហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទា-
យកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ គឺទាយកគេទុយ
ដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកប្រគេនចំពោះតែសង្ឃ
មិនចំពោះគណៈ មិនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់
ដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ហើយភិក្ខុនីវៀរលែង
វត្ថុនោះឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ
របស់នោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ
ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្ថុនោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់វត្ថុដទៃ
នេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ (របស់នេះ) ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះ
វត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១
នៃនិស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

និស្សគ្គិយកណ្ណោ បត្តវគ្គោ ឆដ្ឋសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

[១២០] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ
 ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិ-
 កា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញ-
 ទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្ស-
 គ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិក្ខុ យថាទានេ
 ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[១២១] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ
 អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ បទភាជនីយ

[១២០] របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ
 និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។
 របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែល
 គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃទេ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ
 និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ
 ត្រូវបង្ហាន់ទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់
 ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា វត្ថុដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិន
 មែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺ (ទាយកប្រគេនដើម្បីវត្ថុណា) ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយ) បង្ហាន់
 វត្ថុដែលសល់ (ពីនោះទៅដើម្បីវត្ថុដទៃៗ) ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយ
 ទើបបង្ហាន់ទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលដែល
 មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[១២២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវ-
ត្រាយ ឆន្ទកំ សង្ឃវិទ្យា អញ្ញតវស្ស ចារាវិកស្ស
យវេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា វ-
តនវេចំ អមុកស្ស អយ្យេ ចារាវិកស្ស យវេ ចីវត្រា-
យ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ តតោ ចីវំ អាហារាបេត្វា កា-
ជេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ
យាចិត្វា ភេសន្តំ ចេតាបេត្វា បរិភូញ្ជីសុ ។ ឧបាស-
កា ជាទិត្វា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ
នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិ-
កេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតា-
បេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
ឧបាសកានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ

បត្តវគ្គស្ស សិក្ខាបទទី ៧

[១២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសក
ទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលបានមកហើយធ្វើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះ
អ្នកលក់សំពត់បារាម្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែងចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយចូល
ទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំង
ឡាយធ្វើទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងចីវរ ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បារាឈ្មោះ
ឯណោះហើយ លោកទាំងឡាយ ចូរឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកចីវរអំពីផ្ទះនោះ
មកចែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង
ដោយវត្ថុដែលសូមគេខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយ
ដឹងហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ និងដោយវត្ថុ ដែលសូមដោយខ្លួនឯង
សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ សត្តមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិ-
 កេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញា-
 ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិ-
 សិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិ-
 តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ធិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញទ្ធិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ

និស្សគ្គិយកណ្ណា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុ
 ដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយ
 វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុ
 ដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ត្រូវ
 និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយក

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អញ្ញស្សត្ថាយ ទិដ្ឋេន ។ សង្ឃិកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថា-
 យ^(១) ន កណាស្ស ន ឯកាយ ភិក្ខុនិយា^(២) ។ សញ្ញា-
 ចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ
 យំ អត្ថាយ ទិដ្ឋំ តំ បបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
 បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ
 និស្សទ្ធិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
 វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ និស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
 អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន
 សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សត្តិយំ
 ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សទ្ធាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ
 ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្ចីតិ ។

[១២៤] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ
 ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ

១ ឱ. ម. សង្ឃស្ស ។ ២ ឯកភិក្ខុនិយាតិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃឲ្យចំពោះវត្តដទៃ គឺដោយវត្ត ដែលទាយកគេឲ្យ
 ដើម្បីវត្តដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃគឺទាយកបរិច្ចាគចំពោះតែ
 សង្ឃ មិនមែនចំពោះគណៈ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ដោយ
 វត្តដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺដោយវត្តដែលសូម (គេ) ដោយខ្លួនឯង ។
 ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្តដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្តឯ-
 ណា ភិក្ខុនីវៀរលែងរបស់នោះហើយឲ្យគេទិញវត្តដទៃវិញ ត្រូវទុក្ខដក្ខន្ធ
 ប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្តនោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនី
 ត្រូវលះវត្តនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ត
 ដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារ ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ
 ឲ្យចំពោះវត្តដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្តដែលសូមដោយខ្លួនឯង
 (វត្តនេះ) ជានិស្សគ្គិយៈ (ត្រូវតែលះបង់) ខ្ញុំសូមលះវត្តនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យ
 តពីនេះទៅ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

[១២២] របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃ ភិក្ខុនីសំ-
 គាល់ថា របស់ដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្តដទៃមែន ហើយឲ្យគេ
 ទិញវត្តដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គេ សត្តមសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយំ

វេមតិកា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។

អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិក្ខា យថាទានេ

ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២៥] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ

អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្ពត្តិកាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្តា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ បទភាជនីយ

ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីនោះ បានវត្ថុ ដែលលះដល់សង្ឃមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហោនទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យ ចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រ- យោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្ហោនរបស់ដែលសល់ទៅ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប បង្ហោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យដែលមាន សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតវស្ស បូតស្ស បរិវេណាវា-
សិកា ភិក្ខុនិយោ យាតុយា តិលមន្តិ ។ អថខោ
សោ បូកោ ភិក្ខុនីនំ យាតុអត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃវិត្វា^(១)
អញ្ញតវស្ស អាបណិកស្ស យវេ បរិត្វារំ និក្ខិបិត្វា
ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទរោច អមុកស្ស អយ្យេ
អាបណិកស្ស យវេ យាតុអត្ថាយ បរិត្វារោ និក្ខិត្តោ
តតោ តណ្ហាលេ^(២) អាហារាបេត្វា យាតុំ បចាបេត្វា
បរិកុញ្ញថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិត្វារេន ភេសន្តិ
ចេតាបេត្វា បរិកុញ្ញិសុ ។ អថខោ សោ បូកោ ជានិត្វា
ឧជ្ឈាយតិ វិយតិ វិចាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-
យោ អញ្ញនត្ថិកេន បរិត្វារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន មហា-
ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតិ ។ អស្មោសុំ ខោ

១ ឱ. សំហវិត្វា ។ ២ ឱ. ម. តណ្ហាលំ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[១២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់ អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ជាអ្នកនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះ ក៏ប្រមូលបរិក្ខារ ដែលវេបានមកហើយធ្វើទុក បរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងបបរ ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារ ឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយ ឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកអង្ករទាំងឡាយ អំពីផ្ទះនោះ ហើយឲ្យគេចម្អិនបបរឆាន់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញ ភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះហើយក៏បរិភោគ ។ ទើបប្រជុំជននោះដឹងហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើ នឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសក^(១)

១ ប្រហែលជាប្រជុំជនទេដឹង ។

និស្សគ្គិយកណ្តោ បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស
 ទីយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន
 មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញទ្ធិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិ-
 កេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តី ទេតំ ភិក្ខុ-
 វេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនិ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន មហា-
 ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ
ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជា
របស់គណៈសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេ
ទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុ
ដទៃ ជារបស់គណៈទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
គេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះ
វត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ អញ្ញស្ស-
 ត្វាយ ទិដ្ឋេន ។ មហាជនិកេនាតិ កណ្តាស្សត្វាយ
 ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យា-
 តិ យំ អត្វាយ ទិដ្ឋំ តំ បបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
 បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ជិស្សក្តិយំ ហោតិ
 ជិស្សទ្ធិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណ្តាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
 វា ។ ឯវេត្វា បន ភិក្ខុវេ ជិស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
 អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន ម-
 ហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ ជិស្សក្តិយំ ឥមាហំ
 សង្ឃស្ស ជិស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។
 ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១២៨] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេ-
 តាបេតិ ជិស្សក្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែល គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែល ទាយកប្រគេនប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់ គណៈ (គឺទាយកលះចំពោះ) តែគណៈមិនមែនលះចំពោះសង្ឃ មិនមែន លះចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃគឺរបស់ដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុ ដទៃវិញត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះ ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់ គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវតែលះ របស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេ ទិញដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យត ពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

[១២៨] របស់គេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ

អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចា-

ចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិក្ខុ យថាជានេ ឧបនេ-

តព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្កជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១២៩] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ

អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-

កម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។
 របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យ
 ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបា-
 ចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហោនទៅក្នុង
 វត្ថុដែលគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រ-
 យោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រ-
 យោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
 ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីបង្ហោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប
 បង្ហោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យមាន
 សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[១៣០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូតស្ស បរិវេណាវាសិ-
កា ភិក្ខុនិយោ យាតុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ សោ
បូកោ ភិក្ខុនីនំ យាតុអត្ថាយ ឆន្ទកំ សង្ឃវិត្វា អញ្ញ-
តរស្ស អាបណិកស្ស យវេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុ-
និយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទរោច អមុកស្ស អយ្យេ
អាបណិកស្ស យវេ យាតុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ
តតោ តណ្ហាលេ^(១) អាហារាមេត្វា យាតុំ បចាមេត្វា ប-
រិកុញ្ញថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ
យាចិត្វា ភេសន្តំ ចេតាមេត្វា បរិកុញ្ញិសុ ។ អថខោ
សោ បូកោ ជានិត្វា ឧជ្ឈាយតិ វិហាចេតិ កមំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញទ្ធិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញ ចេ-
តាមេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

១ ឱ. តណ្ហាលំ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[១៣០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។ គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះប្រមូលបរិក្ខារដែលបានមក ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយ ឲ្យគេនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះនោះមកហើយចម្អិនបបរឆាន់ចុះ ។ តែភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមគេដោយខ្លួនឯងផង ហើយបរិភោគ ។ ឯប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮប្រជុំជននោះ

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បូកស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស វិចារន្តស្ស វិចារន្តស្ស ។ យា
 តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្ត
 វិចារន្ត វិចារន្ត កង ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិ-
 កេន បរិក្ខារេន អញ្ញទត្ថិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
 ចិកេន អញ្ញ ចេតាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សង្ខ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទត្ថិ-
 សិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញ ចេ-
 តាបេស្សន្តិ ។ សង្ខ ភក្ខវាតិ ។ វិក្ខហិ ពុទ្ធា ភក្ខវា
 កង ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញទត្ថិកេន
 បរិក្ខារេន អញ្ញទត្ថិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន
 អញ្ញ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី អញ្ញទត្ថិ-
 កេន បរិក្ខារេន អញ្ញទត្ថិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
 ចិកេន អញ្ញ ចេតាបេយ្យ ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្តា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញរបស់ ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏ មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរ បើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃគេ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិន ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារ ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា

ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ

អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ ក-

លាស្សត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។

សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតា-

បេយ្យាតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ បបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ

បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ

និស្សទ្ធិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កលាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា

វា ។ ឯវេព្វា បន ភិក្ខុវេ និស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ

មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន

មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សត្តិ-

យំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សទ្ធាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យា-

តិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៣១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈគឺគេលះចំពោះ តែគណៈ មិនមែនចំពោះសង្ឃ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេបានមកហើយ ដោយ ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍ វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈ ដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយ បរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់ គណៈ និងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម លះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

និស្សក្ខិយកណ្ណោ បត្តវគ្គស្ស នវេសិត្វាបទេ អនាបត្តិវារោ

[១៣២] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ
 ចេតាបេតិ និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេម-
 តិកា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។
 អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ ចេតាបេតិ
 និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិក្ខុ យថាទានេ
 ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៣] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិ-
 កេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៣២] របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហោនទៅក្នុងវត្ថុ ដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីបង្ហោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់របស់ហើយទើបបង្ហោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[១៣៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា
ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កកំ កាតុំ ។
ពហុ មនុស្សា មុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី បយិរុចាសន្តិ^(១) ។
តេន ខោ បន សមយេន មុល្លនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា
បរិវេណំ ឧទ្ទិយតិ ។ មនុស្សា មុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី
ឯតទរោចំ កិស្សិទំ តេ^(២) អយ្យេ បរិវេណំ ឧទ្ទិ-
យតីតិ ។ នត្តារុសោ នាយកា នត្តិ ការកាតិ
អថខោ តេ មនុស្សា មុល្លនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេ-
ណត្ថាយ ធន្ទកំ សង្ឃវិទ្យា^(៣) មុល្លនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិ-
យា បរិក្ខារំ អទំសុ ។ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី តេន
ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្តា ភេសដ្ឋំ ចេតាបេត្វា
បរិភុត្តិ ។ មនុស្សា ជានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
វិចាចេន្តិ កកំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនដ្ឋា

១ ឱ. ម. បយិរុចាសន្តិ ។ ២ ឱ. រោ ។ ៣ ឱ. សំហវិទ្យា ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[១៣៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនីជាពហុស្សុត ជាអ្នកឈ្លាសនិយាយភ្លៀវភ្លា ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ មនុស្ស ទាំងឡាយជាច្រើនតែងចូលទៅអង្គុយជិត (សេពគប់) នឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ សម័យនោះឯង ទីបរិវេណរបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏បាក់បែកទ្រុឌទ្រោម ។ មនុស្សទាំងឡាយ បានពោលពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោក- ម្ចាស់ ទីបរិវេណរបស់លោកនេះ ទ្រុឌទ្រោមទៅដោយហេតុអ្វី ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនីនិយាយថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ ព្រោះគ្មានពួកអ្នកឲ្យ គ្មានពួកអ្នកធ្វើ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ប្រមូលបរិក្ខារដែលវៃបានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ ទីបរិវេណនៃបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបានឲ្យបរិក្ខារនោះ ដល់បុល្លនន្ទាភិក្ខុ- នី ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ ដែលសូមដោយខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ មនុស្សទាំងឡាយដឹង ហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទា

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អញ្ញទត្ថិកោ ន បរិក្ខារោ ន អញ្ញទ្ធិសិកោ ន បុគ្គលិកោ ន
 សញ្ញាចិកោ ន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ កិត្យវេ បុល្លនដ្ឋា កិត្យនី អញ្ញទត្ថិកោ ន បរិក្ខារោ ន
 អញ្ញទ្ធិសិកោ ន បុគ្គលិកោ ន សញ្ញាចិកោ ន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កមំ ហិ នាម កិត្យវេ បុល្លនដ្ឋា កិត្យនី អញ្ញទត្ថិកោ ន
 បរិក្ខារោ ន អញ្ញទ្ធិសិកោ ន បុគ្គលិកោ ន សញ្ញាចិ-
 កោ ន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ នេតំ កិត្យវេ អប្បសដ្ឋា-
 នំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញ បន កិត្យវេ
 កិត្យនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តុ យា បន កិត្យនី
 អញ្ញទត្ថិកោ ន បរិក្ខារោ ន អញ្ញទ្ធិសិកោ ន បុគ្គលិកោ ន
 សញ្ញាចិកោ ន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិ-
 យន្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ត បត្តវគ្គ សិក្ខាបទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្ត

មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមមក
 ដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 បុល្លនន្ទភិក្ខុនី ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
 មែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុល្លនន្ទភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បី
 ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុ
 ដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ
 ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
 គេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំ-
 ពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនី
 នោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១៣៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា

ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ

អញ្ញស្សត្ថាយ ទិដ្ឋេន ។ បុត្តលិកេនាតិ ឯកភិក្ខុនិ-

យា អត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន កណ្តាស្ស ។ សញ្ញាចិ-

កេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ

យំ អត្ថាយ ទិដ្ឋំ តំ បបេត្វា អញ្ញំ ចេតាបេតិ បយោ-

កេ ទុក្កដំ បដិលាភេន ទិស្សក្តិយំ ហោតិ ទិស្សទ្ធិតព្វំ

សង្ឃសុស វា កណ្តាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវព្វា បន

ភិក្ខុវេ ទិស្សទ្ធិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយេ អញ្ញទត្ថិកេន

បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន បុត្តលិកេន សញ្ញាចិកេន

អញ្ញំ ចេតាបិតំ ទិស្សក្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស ទិស្សដ្ឋា-

មីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។

អយ្យាយ ទម្ពីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៣៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាបួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់បុគ្គល គឺគេឲ្យចំពោះតែ ភិក្ខុនីមួយរូបមិនឲ្យដល់សង្ឃ មិនឲ្យដល់គណៈឡើយ ។ ពាក្យថា ដោយ វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេមកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យ ថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្ខដ ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីគប្បីលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូប ក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល និង ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់ សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃ និស្សគ្គិយកណ្តានេះ) ។

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[១៣៦] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ
 ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិ-
 កា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញ-
 ទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សត្តិ-
 យំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សជ្ជំ បដិលភិក្ខុ យថាទានេ
 ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៧] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ
 អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៣៦] របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់
ថា របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀត
ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិ-
យៈ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់
ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្ស-
គ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលលះនោះមកវិញហើយ គប្បីបង្ហោន
ទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ
ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍
វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន
របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនរបស់
ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៣៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីបង្ហោនទៅនូវរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប
បង្ហោនទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយក ព្រោះមានសេចក្តី
អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចីវរវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី
ពហុស្សុតា ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ
កមំ កាតុំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោ-
សលោ សីតកាលេ មហាភ្នំ កម្ពលំ ចារុបិស្វា
យេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា ធុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទំ ខោ រាជានំ បសេ-
នទី កោសលំ ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ធម្មិយា កថា-
យ សន្នស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-
ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោស-
លោ ធុល្លនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ
សន្នស្សីតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំ-
សិតោ ធុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច រទេយ្យាសិ
អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។ សចេ មេ ត្វំ មហារាជ

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ឈ្មោះបុល្លនន្ទា ជាពហុស្សូត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ក្លៀវក្លាប្រសប់ធ្វើ
ធម្មិកថា ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ដណ្តប់សំពត់
កម្ពុល មានតម្លៃច្រើនក្នុងកាលត្រជាក់ ហើយព្រះអង្គចូលទៅកាន់សំ-
ណាក់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅជិតហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ហើយគង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះស្តេចបសេនទិកោសលនៅក្នុងទីគួរមួយ
ហើយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន
ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា ។ កាលនោះ ស្តេចបសេនទិកោសល កាល
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ
ដោយធម្មិកថា (ដូច្នោះហើយ) ក៏មានបន្ទូលនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហាបាទ បើព្រះអង្គមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹង

និស្សគ្គិយកណ្ណោ ចីវរវត្ថុស្ស បឋមសិក្ខាបទេ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

នាតុកាមោសិ ឥមំ កម្ពលំ ទេហីតិ ។ អថខោ រាជា
 បសេនទិ កោសលោ ថុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ កម្ព-
 លំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី អភិវាទេត្វា
 បទត្ថិលំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តដ្ឋា
 កមំ ហិ នាម រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សនីតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
 យន្តានំ ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចា-
 រេន្តិ កមំ ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា រាជានំ កម្ព-
 លំ វិញ្ញាបេស្សនីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ថុល្ល-
 នន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សនីតិ^(១) ។ សច្ចំ
 ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សនីតិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ

១ ឱ. ម. វិញ្ញាបេសីតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណា ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី

ប្រគេនដល់អាត្មា ចូរព្រះអង្គប្រគេនសំពត់កម្ពលនេះចុះ ។ ទើបស្តេច
 បសេនទិកោសល ប្រគេនសំពត់កម្ពលដល់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយក្រោក
 ចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចធ្វើប្រទក្សិណាចៀសចេញទៅ ។
 មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងនេះ
 មានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន គ្មានសន្តោស មិនសមបើនឹងសុំសំពត់កម្ពល
 ពីស្តេចសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ ដូច្នោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងសុំសំពត់កម្ពលពីស្តេច
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំសំពត់កម្ពលពីស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះ
 ភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
 សុំសំពត់កម្ពលពីស្តេចទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែង

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

កុរុចាបុរណំ^(១) បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា ចតុក្ក័-
សបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរី^(២) ចេតាបេយ្យ
និស្សក្កិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៣៩] កុរុចាបុរណំ ឆាម យដ្ឋិញ្ចា សីតកាលេ
ចាបុរណំ^(៣) ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ ចតុក្ក័-
សបរមំ ចេតាបេតព្វំន្តិ សោឡសកហាបណាគ្យនកំ
ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរី ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្ត-
រី វិញ្ញាបេតិ បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ជិស្សក្កិយំ
ហោតិ និស្សន្និតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯក-
ភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ និស្សន្និតព្វំ
។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ កុរុចាបុរណំ អតិវេកចតុក្ក័-
សបរមំ ចេតាបិទំ និស្សក្កិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្ស-
ជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

១ ឱ. ម. គុរុចាបុរណំ ។ ២ ឧត្តរី ។ ៣ ចាបុរណំ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមាន
តម្លៃបួនកហាបណៈបួនដងយ៉ាងច្រើន បើចាត់ចែងសំពត់ ដែលមាន
តម្លៃហួសពីនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

[១៣៩] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ គឺ
សំពត់ដណ្តប់ណាមួយ សម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវវស្សា ។ ត្រង់ពាក្យថា
កាលចាត់ចែង គឺថា កាលសូម (គេ) ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបាន
តែសំពត់ មានតម្លៃបួនកហាបណៈបួនដងយ៉ាងច្រើន សេចក្តីថា
ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់មានតម្លៃ ១៦ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើ
ចាត់ចែងសំពត់ឲ្យលើសពីនោះទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីសូមសំពត់ឲ្យលើស
លុបពីនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជា
និស្សគ្គិយៈក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់
គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីត្រូវលះ
បង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់
ក្រាស់នេះ មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈបួនដងជាកំណត់ ខ្ញុំបានសូម
មកហើយ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យ
តពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តា) ។

និស្សគ្គិយកណ្ណោ ចីវរវត្ថុស្ស បឋមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[១៤០] អតិរេកចតុក្ក័សេ អតិរេកសញ្ញា ចេតា-
 បេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិរេកចតុក្ក័សេ វេម-
 តិកា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិរេកច-
 តុក្ក័សេ ឧនកសញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិ-
 យំ ។ ឧនកចតុក្ក័សេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ឧនកចតុក្ក័សេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ ឧនកចតុក្ក័សេ ឧនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤១] អនាបត្តិ ចតុក្ក័សបរមំ ចេតាបេតិ ឧន-
 កចតុក្ក័សបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកាធំ បវាវិតាធំ
 អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ជនេន មហាក្សំ ចេតាបេតុ-
 កាមស្ស អប្បក្សំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្ម-
 កាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណ ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៤០] សំពត់មានតម្លៃ លើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់មាន
 តម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយ
 សូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង
 ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ខ្វះវិញ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។
 សំពត់មានតម្លៃ ខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសវិញ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់មានតម្លៃខ្វះពីបួន
 កហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះមែនមិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៤១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ៤ ដង ជាកំណត់ ១
 ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃខ្វះពីបួនកហាបណៈ ៤ ដង ជាកំណត់ ១
 ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់របស់ពួក
 ជនដែលបរាណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនីបាន
 សំពត់ដណ្តាប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនមានសេចក្តីប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុនី
 សុំសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់សុំសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃ
 តិច ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចីវរវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា
ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កមំ កាតុំ ។
អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧណ្ហាកាលេ
មហាភ្នំ ខោមំ ចារុបិស្វា យេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី តេ-
នុបសង្កមិ ឧបសង្កមិស្វា ធុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី អភិវាទេស្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ រាជានំ
បសេនទី កោសលំ ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ធម្មិយា ក-
ថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-
ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិកោសលោ
ធុល្លនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ
សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ធុល្លនដ្ឋំ
ភិក្ខុនី ឯតទរោច វាយេសិ អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។
សចេ មេ ត្វំ មហារាជ ទាតុកាមោសិ ឥមំ ខោមំ ទេហី-
តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ធុល្លនដ្ឋាយ

ចីវរវត្ត សិក្ខាបទទី ២

[១៤២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាកិក្ខុនី ជាពហុស្សូត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ជាស្រីភ្ញៀវក្លា ប្រសប់ ធ្វើធម្មិកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ ដណ្តប់សំពត់សម្បកឈើ មានតម្លៃច្រើនក្នុងកាលក្តៅ ហើយចូលទៅរក បុល្លនន្ទាកិក្ខុនី លុះយាងចូលទៅហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំបុល្លនន្ទាកិក្ខុនីហើយ គង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសល គង់នៅក្នុងទី សមគួរហើយ បុល្លនន្ទាកិក្ខុនី ក៏បានពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទ បសេនទិកោសល កាលបុល្លនន្ទាកិក្ខុនី ពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យ កាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថាហើយ ក៏មានព្រះ បន្ទូលនេះនឹងបុល្លនន្ទាកិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការ វត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។ បុល្លនន្ទាកិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រ មហាវរាជ បើព្រះអង្គប្រាថ្នានឹងប្រគេនដល់អាត្មាភាព សូមព្រះអង្គប្រ- គេនសំពត់សម្បកឈើនេះចុះ ។ ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសល

និស្សក្ខិយកណ្តោ បីវេរគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយា ខោមំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា មុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី
 អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា
 ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ
 អសន្តុដ្ឋា កមំ ហិ នាម រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
 យន្តានំ ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ
 ហិ នាម អយ្យា មុល្លនន្ទា រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្ស-
 នីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេនីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិករហិ
 ពុទ្ធា ភក្កា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សនី ឆេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ លហុចាបុរណំ^(១) បន ភិក្ខុនិយោ
 ចេតាបេន្តិយា អឡុតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ
 ចេ ឧត្តរី ចេតាបេយ្យ និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

 ១ ឱ. ម. លហុចាបុរណំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណា ចីវរវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ប្រគេនសំពត់សម្បកឈើ ដល់បុល្លនន្ទភិក្ខុនី រួចទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ
 ថ្វាយបង្គំបុល្លនន្ទភិក្ខុនី ធ្វើបទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំង-
 ឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីទាំងនេះ មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាធំ គ្មានសន្តោស មិនសមបើនឹងសុំសំពត់សម្បកឈើ អំពីស្តេច
 សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ
 បង្គាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
 ទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទជាម្ចាស់ មិន
 សមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេចសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទភិក្ខុនី សូមសំពត់សម្បកឈើ ពី
 ស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
 មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ បុល្លនន្ទភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើ អំពីស្តេចទេ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខា-
 បទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែងសំពត់ដណ្តប់ ដែលមានសាច់ស្មើដ៏
 ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដែលមានតម្លៃ ត្រឹមបួនកហាបណៈបីដងដោយ
 កន្លះ បើចាត់ចែងឲ្យលើសកំណត់នោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១៤៣] លហុចាបុរណំ នាម យន្តីញ្ច ឧណ្ហាកា-
 លេ ចាបុរណំ ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។
 អឡតេយ្យកំសហមំ ចេតាបេតព្វន្តិ ទសកហាប-
 ណាក្សនកំ ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរី ចេតា-
 បេយ្យាតិ តឧត្តរី វិញ្ញាបេតិ បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាកេន
 និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សន្និតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស
 វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវេព្វា បន ភិក្ខុវេ និស្សន្និតព្វំ
 ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ លហុចាបុរណំ អតិវេកអឡ-
 តេយ្យកំសហមំ ចេតាបិតំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
 និស្សន្នាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។
 អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១៤៤] អតិវេកអឡតេយ្យកំសេ អតិវេកសញ្ញា
 ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិវេកអឡតេយ្យ-
 កំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៤៣] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តាប់មានសាច់ស្មើង គឺសំពត់ណាមួយ សម្រាប់ដណ្តាប់ក្នុងរដូវក្តៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង គឺកាលសូម ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃ ត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ សេចក្តីថា ត្រូវសូមបាន តែសំពត់ដែលមានតម្លៃ ១០ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងឲ្យ លើសកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីសូមឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សគ្គិយៈ ក្នុងពេល ដែលបានមក ។ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តាប់ដែលមានសាច់ស្មើងនេះ មានតម្លៃ លើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះជាកំណត់ ខ្ញុំបានសុំមកហើយ ជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យតពីនេះទៅ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តា) ។

[១៤៤] សំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដង ដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសមែនហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយ- បាចិត្តិយៈ ។ សំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយ កន្លះ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណោ ចីវរវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

អតិរេកអង្គតេយ្យកំសេ ឧនកសញ្ញា ចេតាបេតិ

និស្សគ្គិយំ ចាចិត្តិយំ ។ ឧនកអង្គតេយ្យកំសេ

អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឧនកអង្គតេយ្យ-

កំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឧនកអង្គ-

តេយ្យកំសេ ឧនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤៥] អនាបត្តិ អង្គតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ

ឧនកអង្គតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកានំ

បរាវិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ជនេន មហាក្សំ ចេ-

តាបេតុកាមស្ស អប្បក្សំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ

អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ណា បីវេរគ្គ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

សំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃលើសពីបួនកហាបណៈ ព ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថា ខ្លះហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់ដណ្តាប់មាន
 តម្លៃតិចជាងបួនកហាបណៈ ព ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើស
 ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃខ្លះពីបួនកហាបណៈ
 ព ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់
 ដណ្តាប់មានតម្លៃខ្លះពីបួនកហាបណៈ ព ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់
 ថា ខ្លះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៤៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃត្រឹមបួនកហាបណៈ ព ដងដោយកន្លះ ១
 ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃតិចជាងបួនកហាបណៈ ព ដងដោយកន្លះ
 ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់ជារបស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់
 ដណ្តាប់របស់ពួកជនដែលបវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តាប់ដើម្បីបុគ្គល
 ដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តាប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនប្រាថ្នា
 ដើម្បីទិញសំពត់ដណ្តាប់មានតម្លៃច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់ឲ្យទិញសំពត់ដណ្តាប់
 មានតម្លៃតិច ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១៤៦] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ តីស និស្សគ្គិយា
 បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិ-
 សុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិ-
 យម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធតត្ថយ្យាយោ
 តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា^(១) ។

១ ឱ. ម. តីសនិស្សគ្គិយំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៤៦] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកអាបត្តិឈ្មោះនិស្សគ្គិយ-
 បាចិត្តិយៈ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់
 ទាំងឡាយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 ខ្ញុំសូមសួរជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 ខ្ញុំសូមសួរជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ ក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ព្រោះហេតុ
 ដូច្នេះបានជាលោកទាំងឡាយស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
 ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

និស្សគ្គិយបាចិត្តិយៈ ចប់ ។

បាចិត្តិយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

លសុណាវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតវនេ ឧចាសកេន ភិក្ខុនី-
សង្ឃោ លសុណោន បវារិតោ ហោតិ យាសំ អយ្យានំ
លសុណោន អត្តោ អហំ លសុណោនាតិ ។ ខេត្តចាលោ
ច អាណាត្តោ ហោតិ សចេ ភិក្ខុនិយោ អាកច្ឆន្តិ ឯក-
មេកាយ ភិក្ខុនិយា ទ្វេ តយោ កណ្ហិកេ ទេហីតិ ។
តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ ឧស្សវោ ហោតិ ។
យថាកតំ លសុណំ បរិក្ខយំ អគមាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ
តំ ឧចាសកំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវេចំ លសុណោន
អារុសោ អត្តោតិ ។ នត្ថេយ្យេ យថាកតំ លសុណំ
បរិក្ខិណំ ខេត្តំ កច្ឆថាតិ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ខេត្តំ

បាចិត្តិយកណ្ណា

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាចិត្តិយៈមែន

នេះមានចំនួន ១៦៦ តែងមកកាន់ឧទ្ទេស (គឺការសូត្ររាល់ៗ កន្លះខែ) ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៤៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
ឧបាសកម្នាក់ បវារណាកិក្ខុនីសង្ឃដោយខ្លឹមថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ណាត្រូវការដោយខ្លឹម ខ្ញុំព្រះករុណា (នឹងប្រគេនខ្លឹមដល់លោកម្ចាស់ទាំង-
ឡាយនោះ) ។ ឧបាសកនោះ ក៏បង្គាប់អ្នករក្សាចំការខ្លឹមថា បើពួកកិក្ខុនីមក
អ្នកឯងចូរប្រគេនខ្លឹមពីរបីមើមដល់កិក្ខុនី ១ អង្គ ។ ។ សម័យនោះឯង
ក្រុងសាវត្ថី (មានគេលេង) មហោស្រព ។ ខ្លឹមដែលឧបាសកបានយកមក
ក៏អស់រលីងទៅ ។ ពួកកិក្ខុនីចូលទៅរកឧបាសកនោះ ហើយបានពោល
ពាក្យនេះថា ម្ចាស់អាវុសោ យើងទាំងឡាយត្រូវការដោយខ្លឹម ។ ឧបា-
សកនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្លឹមគ្មានទេ ខ្លឹមដែលបានយកមក
អស់រលីងទៅហើយ សូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅចំការចុះ ។ ចុះលូនន្ទាកិក្ខុនី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កន្ទា ន មត្តំ ជានិព្វា ពហំ លសុណំ ហារមេសី ។
 ខេត្តចាលោ ឧជ្ឈាយតិ ទីយតិ វិចារេតិ កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ខេត្តំ កន្ទា ន មត្តំ ជានិព្វា ពហំ លសុណំ
 ហារមេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ ខេត្ត-
 ចាលស្ស^(១) ឧជ្ឈាយន្តស្ស ទីយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
 ទីយន្ត វិចារេន្ត កងំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនដ្ឋា ន
 មត្តំ ជានិព្វា ពហំ លសុណំ ហារមេស្សន្តីតិ ។ មេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិព្វា
 ពហំ លសុណំ ហារមេតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា
 ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជានិព្វា ពហំ លសុណំ ហារមេស្សន្តី
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា
 ភិយ្យោកាវាយ អថខេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានញោ អប្ប-
 សាទាយ បសន្នានញោ ឯកច្ចានំ អញ្ញាចត្តាយាតិ ។

១ ឱ.ម. តស្ស ខេត្តចាលស្សាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ.ម. ហារមេសីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណ ក៏ឲ្យគេនាំយកខ្ចីមទៅជាច្រើន ។
 មនុស្សអ្នករក្សាចំការ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនី
 មិនសមបើនឹងទៅកាន់ចំការ ហើយមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ចីមទៅ
 ច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮអ្នករក្សាចំការ ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-
 បង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ចីម
 មកច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ចីមច្រើន ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
 មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ចីម មកច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិន
 ទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀត
 ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនាំពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យ
 ខានជ្រះថ្លាទៅផង នាំជនពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ឲ្យទាស់ចិត្តខូច
 គំនិតទៅវិញផង ដោយពិត ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ លសុណាវត្តស្ស បឋមសិក្ខាបទេ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ត

[១៤៨] អថខោ ភក្កា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី អ-
 នេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ភិក្ខុនំ តទនុច្ឆរិកំ តទនុ-
 លោមិកំ ធម្មំ កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភូតបុព្វំ
 ភិក្ខុវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញតវស្ស ព្រាហ្មណស្ស
 បជាបតី អហោសិ ។ តិស្សោ ច ដីតោ នន្ទា នន្ទរតី
 សុន្ទរីនន្ទា ។ អថខោ ភិក្ខុវេ សោ ព្រាហ្មណោ កាលំ
 កត្វា អញ្ញតវំ ហំសយោនី ឧបបន្និ ។ តស្ស សព្វ-
 សោវណ្ណមយា បត្តា អហោសុំ ។ សោ តាសំ ឯកេកំ
 បត្តំ ទេតិ ។ អថខោ ភិក្ខុវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អយំ
 ហំសោ អម្ពាតំ ឯកេកំ បត្តំ ទេតីតិ តំ ហំសរាជំ
 តហោត្វា និប្បត្តំ អកាសិ ។ តស្ស បុន ជាយមាណា
 បត្តា សេតា សម្បជ្ជីសុ ។ តទាហុ^(១) ភិក្ខុវេ
 ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អតិលោភេន សុវណ្ណា បរិហីនា
 ឥនាទិ លសុណា បរិហាយិស្សតីតិ ។

១ តទាបីតិ កត្តចិ បោគ្កកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

[១៤៨] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលបុល្លនន្ទា-
ភិក្ខុនី ជាអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាដ៏សមគួរក្នុងពេលនោះ
នឹងល្មមក្នុងពេលនោះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបទ្រង់ហៅពួកភិក្ខុមកហើយ
ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងធ្លាប់មានមកហើយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ធ្លាប់បានជាប្រពន្ធត្រាហ្មណ៍ ១ នាក់ ។ នាងមានកូនស្រី ៣ នាក់ គឺនាង
នន្ទា ១ នាងនន្ទវតី ១ នាងសុន្ទរិនន្ទា ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ កាល
នោះ ត្រាហ្មណ៍នោះ ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ កើតក្នុងកំណើតសត្វហង្ស ១ ។
ហង្សនោះ មានស្លាបសុទ្ធសឹងជាមាស ។ ហង្សនោះ ឲ្យស្លាបមួយ ។
ដល់ប្រពន្ធនិងកូនស្រីទាំងនោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា
ហង្សនេះ បានឲ្យស្លាបមួយ ។ ដល់យើងទាំងឡាយ គិតដូច្នោះហើយ ក៏ចាប់
ស្តេចហង្សនោះហើយ ក៏ដកយកស្លាបចេញអស់ក្នុងកាលនោះឯង ។ ស្លាប
ទាំងឡាយរបស់ហង្សនោះកាលដុះឡើងទៀត ក៏សទាំងអស់ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសាបសូន្យចាកមាសក្នុងកាលនោះ ព្រោះ
តែសេចក្តីលោភហួស ឥឡូវនេះ មកសាបសូន្យចាកខ្លឹម ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១៤៩] យំ លទ្ធ�ំ តេន តុដ្ឋព្វំ
 អតិលោកោ ហិ ចាបកោ ។
 បាំសរាជំ កហេត្វាន
 សុវណ្ណា បរិហាយថាតិ ។

[១៥០] អថខោ ភក្កា ធុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី អ-
 នេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
 បន ភិក្ខុនី លសុណំ ខាទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 លសុណំ នាម មាគធិកំ^(១) វុច្ចតិ ។ ខាទិស្សាមីតិ
 បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥២] លសុណោ លសុណាសញ្ញា ខាទតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ លសុណោ វេមតិកា ខាទតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ លសុណោ អលសុណាសញ្ញា ខាទតិ

១ ឱវាបិយបោត្តកេ មាគធិកន្តិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិកង្គ

[១៤៩] ទ្រព្យណា ដែលខ្លួនបានហើយ បុគ្គលត្រូវ
ត្រេកអរដោយទ្រព្យនោះ ព្រោះថាសេចក្តីលោភពេកជា
សភាវៈដ៏លាមក ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីលុះចាប់ស្តេចហង្ស
បានហើយ ក៏សាបសូន្យចាកមាស ។

[១៥០] លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលបុល្លនន្ទា-
ភិក្ខុនី ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយទំពាស៊ីខ្លឹម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយរួចហើយ
ក្នុងបារាជិកកណ្តាទី ១ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ខ្លឹម សំដៅយកខ្លឹមដែល
កើតក្នុងដែនមគធៈ ។ ភិក្ខុនីទទួលខ្លឹមដោយគិតថា អញនឹងទំពាស៊ី
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[១៥២] ខ្លឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្លឹមមែន ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយៈ ។ ខ្លឹម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយៈ ។ ខ្លឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនខ្លឹម ហើយទំពាស៊ី ត្រូវអាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណោ លសុណាវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អលសុណោ លសុណាសញ្ញា^(១)

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អលសុណោ វេមតិកា^(២)

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អលសុណោ អលសុណា-
សញ្ញា^(៣) អនាបត្តិ ។

[១៥៣] អនាបត្តិ បលណ្ណាកេ ភញ្ញនកេ ហរី-
តកេ ចាបលសុណោ សូបសំចាកេ មំសសំចាកេ
តេលសំចាកេ សាឡវេ ឧត្តរិកដ្ឋេ ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណាវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធន
លោមំ សំហារមេត្វា អចិន្រ្ទិយា នទិយា វេសិយាហិ
សទ្ធិ នក្កា ឯកតិកត្ថេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា ឧជ្ឈាយន្តិ

១-២-៣ ឯត្ថន្តរេ ខាទតីតិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

បាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនខ្លឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ខ្លឹម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនខ្លឹម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនខ្លឹម ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនខ្លឹម មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៥៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមល្បឿង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមក្រហម ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមខៀវ ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមឥតមើម ១ (ខ្លឹមដើម) ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមដែលគេចម្អិនដោយសម្ម ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមដែលគេចម្អិនដោយសាច់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមដែលគេចម្អិនដោយប្រេង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹមដែលគេដាក់ក្នុងបបរគ្រឿង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្លឹម ដែលគេដាក់ក្នុងសម្មការី ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៥៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀត ហើយស្រាតង្វតទឹកក្នុងកំពង់ ១ ជាមួយនឹងពួកស្រីវេស្យាក្នុងស្ទឹងអចិរវតី ។ ពួកស្រីវេស្យាក៏ពោល

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សម្ពា-
 ជេ លោមំ សំហារាបេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ភិហិនិយោ
 កាមកោភិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
 តាសំ វេសិយានំ ឧជ្ឈាយន្តិនំ ទីយន្តិនំ វិចារេន្តិនំ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 សម្ពាជេ លោមំ សំហារាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាជេ លោមំ
 សំហារាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 សម្ពាជេ លោមំ សំហារាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ
 សម្ពាជេ លោមំ សំហារាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ សម្ពាជោ នាម ឧកោ ឧបកច្ឆកា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដក
 រោមក្នុងទីចង្អៀត ដូចជាស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុនី
 បានឮស្រីវេស្យាទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ (ដូច្នោះ)
 ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ
 ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិន
 សមបើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យគេដករោមក្នុងទី
 ចង្អៀត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទី
 ចង្អៀតទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យគេដករោម
 ក្នុងទីចង្អៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
 កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ទីចង្អៀត បានដល់ភ្លៀកទាំង

បាចិត្តិយកណ្ណោ លសុណវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

មុត្តករណំ ។ សំហារមេយ្យាតិ ឯកម្មិ លោមំ
 សំហារមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ពហុកេបិ
 លោមេ សំហារមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៦] អនាបត្តិ អាពាធម្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ អនភិរតិយា
 បីឡិតា ឱវកំ បរិសិត្វា តលយាតកំ ករោន្តិ ។
 ភិក្ខុនិយោ តេន សន្នេន ឧបដាវិត្វា តា ភិក្ខុនិយោ
 ឯតទរោចំ កិស្ស តុម្កេ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ បទុស្ស-
 ថាតិ^(១) ។ ន មយំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ បទុស្សា-
 មាតិ^(២) ។ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ យា តា

១ ឱ. ម. សម្មទុស្សថាតិ ។ ២ សម្មទុស្សមាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ពីរនិងកន្លែងបន្ទោរបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេដក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ឲ្យគេដករោមសូម្បីតែ ១ សរសៃក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឲ្យគេដករោម ច្រើនសរសៃក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យគេដករោម ព្រោះហេតុមានអាពាធ (កើតបូសកមជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[១៥៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីរ រូបមានសេចក្តីអផ្សុកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅកាន់បន្ទប់ ហើយធ្វើនូវកិរិយា ទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។ ភិក្ខុនី ស្ទុះចូលទៅដោយឮសំឡេងនោះហើយ ពោលនូវពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី បានជាលោកទាំងឡាយ ប្រទូស្តមួយអន្លើដោយបុរស ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយមិនប្រទូស្តមួយអន្លើដោយបុរស ទេ ។ ពួកភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ
 វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តលយាតកំ
 កវិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តលយាតកំ កហេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភកា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តលយាតកំ កវិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ តលយាតកេ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥៨] តលយាតកំ នាម សម្មស្សំ សាទិ-
 យន្តិ អន្តមសោ ឧប្បលបត្តេនបិ មុត្តករណោ បហារំ
 ទេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៩] អនាបត្តិ អាពាធម្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះ-
 ដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃ
 អង្គជាតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាពួកភិក្ខុនីធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា
 ម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិន
 សមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 អាបត្តិបាចិត្តិយៈមានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះកិរិយាទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។

[១៥៨] ដែលហៅថា ទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត គឺភិក្ខុនីត្រេកអរនូវ
 សម្ផស្ស ហើយឲ្យនូវប្រហារវាយក្នុងអវយវៈជាទីបន្ទោបង់ទឹកមូត្រ ដោយ
 ហោចទៅ សូម្បីតែប្រហារដោយស្លឹកឧប្បល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៥៩] វារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីវាយអង្គជាត ព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីជា
 ខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[១៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវ-
ត្តិយំ វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ^(១) បុរាណា-
រោ រោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតោ ហោតិ ។ អញ្ញ-
តរា ភិក្ខុនី អនភិរតិយា បីឡិតា យេន សា ភិក្ខុនី
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច
រាជា ខោ អយ្យេ តុម្ភេ ចិរាចិរំ កច្ចតិ កមំ តុម្ភេ
ធារោថាតិ ។ ជតុមដ្ឋកេន អយ្យេតិ ។ កី ឯតំ
អយ្យេ ជតុមដ្ឋកន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា
ភិក្ខុនិយា ជតុមដ្ឋកំ អាចិត្តិ ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិត្វា ធារិតុំ វិស្សិត្វា ឯកមន្តំ
ឆទ្ទេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ មត្តិកាហិ សម្មវិកិល្លំ
បស្សិត្វា ឯវមាហំសុ កស្សិនំ កម្មន្តិ ។ សា ឯវ-
មាហា មយ្ហិនំ កម្មន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ

១ ឱ. ម. អញ្ញតរា បុរាណារោរោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ទិស្សតិ ។

លសុណាវគ្គស្ស សិក្ខាបទទី ៤

[១៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានស្រីព្រះស្នំរបស់ស្តេចពីដើម បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីមួយរូបទៀត មានសេចក្តីអផ្សុកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រ លោកម្ចាស់ ស្តេចយូរ ។ ទៅ ទើបទ្រង់ធ្វើសន្ទវៈនឹងលោកម្តង តើលោក អាចកែកុនបណ្តោះអាសន្នដូចម្តេចទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោក ម្ចាស់ ខ្ញុំអាចកែកុនដោយដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ។ ភិក្ខុនីដែលអផ្សុកសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើ ពីអាចម៍ល័ក្តនោះតើដូចម្តេច ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដងបង្ហូរមានសណ្ឋាន រលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្តដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះកាន់យកដង បង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ត ហើយភ្លេចលាងទឹក ក៏ចោលទៅ ក្នុងទីគួរមួយ ។ ពួកភិក្ខុនីឃើញរុយទាំងឡាយរោមដងបង្ហូរដូច្នោះ ក៏សួរ យ៉ាងនេះថា កម្មនេះជាកម្មរបស់អ្នកណា ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា កម្មនេះ ជាកម្មរបស់ខ្ញុំ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យក

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ជតុមជ្ជកំ អាទិយិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ជតុមជ្ជកំ
 អាទិយតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ជតុមជ្ជកំ អាទិ-
 យិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ ជតុមជ្ជកេ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦១] ជតុមជ្ជកំ នាម ជតុមយំ កដ្ឋមយំ
 បិដ្ឋមយំ មត្តិកាមយំ^(២) ។ សម្មស្សំ សាទិយន្តិ អន្ត-
 មសោ ឧប្បលបត្តម្យិ មុត្តការណំ បវេសេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៦២] អនាបត្តិ អាពាធម្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ម. អាទិយីតិ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្ថន្តវេ អាទិយេយ្យាតិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីង ដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្កសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីកាន់យកដងបង្ហូរមាន
សណ្ឋានរលីង ដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងកាន់យកដង
បង្ហូរ មានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្កទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា
អាបត្តិបាចិត្តិយៈ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងដែល
គេធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ក ។

[១៦១] ដែលហៅថា ដងបង្ហូរមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើពីអាចម៍
ល័ក្ក បានដល់ដងបង្ហូរដែលគេធ្វើដោយអាចម៍ល័ក្កក្តី ឈើក្តី ម្សៅក្តី ដី
ស្អិតក្តី ។ ភិក្ខុនីកាលត្រេកអរនូវសម្មសូរ ដោយហោចទៅគ្រាន់តែញ៉ាំងស្លឹក
ឧប្បលឲ្យចូលទៅកាន់អវយវៈ ជាទីបន្ទោរបង់នូវទឹកមូត្រ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៦២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីញ៉ាំងដងបង្ហូរឲ្យចូលទៅក្នុងអង្គជាតខ្លួន ព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១
ភិក្ខុនីត្អូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៦៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សក្កេសុ
វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មី និក្រោធារាមេ ។ អថខោ មហា-
បជាបតី កោតមី យេន ភក្កវា តេនុបសង្កម្ពិ ឧបសង្ក-
មិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា អដោវាតេ អដ្ឋាសិ ទុក្កុទ្ធា
ភក្កវា មាតុក្កាមោតិ ។ អថខោ ភក្កវា អាទិយន្តុ
ខោ ភិក្ខុនិយោ ឧទកសុទ្ធិកន្តិ មហាបជាបតី កោត-
មី ធម្មិយា កថាយ សន្នស្សេសិ សមាទបេសិ ស-
មុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ មហាបជាបតី
កោតមី ភក្កវតា ធម្មិយា កថាយ សន្នស្សិតា ស-
មាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ភក្កវន្តំ អភិវា-
ទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភក្កវា
ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បក្ករណោ ធម្មី កថំ កត្វា
ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីនំ ឧទ-
កសុទ្ធិកន្តិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[១៦៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គ គង់នៅនិ-
គ្រាធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ព្រះនាង
មហាបជាបតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយស្ថិតនៅក្នុងទីក្រោមខ្យល់ (រួច
ក៏ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មាតុគ្រាមមានក្ខិនអាក្រក់ ។
ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាថា ពួកភិក្ខុនី ចូរធ្វើនូវការ
ជម្រះដោយទឹកចុះ ហើយទ្រង់ញ៉ាំងព្រះមហាបជាបតិគោតមីឲ្យយល់តាម
ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា ។ លំដាប់នោះ
ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យ
ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា រួចហើយក៏
ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះ
និទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាហើយ
ទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងពេលនោះមកហើយត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវការជម្រះដោយទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[១៦៤] តេន ខេ បន សមយេន អញ្ញតវា
 ភិក្ខុនី ភកវតា ឧទកសុទ្ធិកា អនុញ្ញាតាតិ អតិកម្ពីរំ
 ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តី មុត្តករណេ វណំ អកាសិ ។
 អថខេ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អាហេចេសិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 វិយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនី អតិកម្ពីរំ ឧទ-
 កសុទ្ធិកំ អាទិយិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី អតិកម្ពីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយតីតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភកវតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី អតិកម្ពីរំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយិស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទក-
 សុទ្ធិកំ បន ភិក្ខុនិយោ អាទិយមាទាយ ទ្វដ្ឋុលបព្វបរមំ
 អាទាតព្វំ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. អាទិយីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៦៤] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី ១ រូបគិតថា ការជម្រះដោយ
 ទឹក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ធ្វើការ
 ជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ហើយក៏ធ្វើឲ្យកើតដង្ហែង ក្នុងទីជាទីបន្ទោបង់
 នូវទឹកមូត្រ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួក
 ភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅ
 ពេកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 ភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូល
 ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការជម្រះ
 ដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ
 ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
 ភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលភិក្ខុនីធ្វើការជម្រះ
 ដោយទឹក ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំដ៏ម្រាមដៃជាកំណត់ កាលឲ្យ
 កន្ទង់ហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

[១៦៥] ឧទកសុទ្ធិកា ជាម មុត្តករណស្ស
 ដោរោ រុច្ចតិ ។ អាទិយមាណយាតិ ដោរន្តិយា ។
 ទ្ធក្កុលបព្វបរមំ អាទាតព្វន្តិ ទ្វីសុ អង្កុលីសុ ទ្វេបព្វ-
 បរមា អាទាតព្វា ។ តំ អតិក្កាមេន្តិយាតិ សម្មស្សំ
 សាទិយន្តិ អន្តមសោ កេសក្កមត្ថំបិ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៦៦] អតិរេកទ្ធក្កុលបព្វេ អតិរេកសញ្ញា អាទិ-
 យតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតិរេកទ្ធក្កុលបព្វេ
 វេមតិកា អាទិយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតិរេក-
 ទ្ធក្កុលបព្វេ ឧទកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឧទកទ្ធក្កុលបព្វេ អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ឧទកទ្ធក្កុលបព្វេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ឧទកទ្ធក្កុលបព្វេ ឧទកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាជនីយ

[១៦៥] ដែលហៅថា ការជម្រះដោយទឹក សំដៅយកការលាង
អវយវៈសម្រាប់បន្ទោបង់នូវទឹកមូត្រ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលធ្វើ គឺកាល
លាង ។ ពាក្យថា ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំជម្រាមដៃជាកំណត់
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រូវលាងបានត្រឹមពីរថ្នាំជម្រាមដៃទាំងពីរ ។ ពាក្យថា
កាលឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីត្រេកអរ
នូវសម្ផស្ស ហើយធ្វើឲ្យកន្លងកំណត់នោះទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីតែប៉ុន
ចុងសក់ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៦៦] ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំជម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ហួសមែនហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការជម្រះហួសកំណត់
ពីរថ្នាំជម្រាមដៃ តែភិក្ខុនីសង្ស័យហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំជម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់ហួសកំ-
ណត់ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរ
ថ្នាំជម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា លើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការ
ជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំជម្រាមដៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំជម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថា មិនទាន់ដល់កំណត់មែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[១៦៧] អនាបត្តិ ទ្ធព្ពុលបព្វបរមំ អាទិយតិ ឧណក-
 ទ្ធព្ពុលបព្វបរមំ អាទិយតិ អាពាធម្មច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណាវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[១៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន អាហោសោ ឆាម មហាមត្តោ ភិក្ខុសុ
 បព្វជិតោ ហោតិ ។ តស្ស បុរាណទុតិយិកា ភិក្ខុជីសុ
 បព្វជិតា ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សោ
 ភិក្ខុ តស្សា ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ភត្តវិស្សក្កំ កហោតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុជី តស្ស ភិក្ខុនោ កុញ្ញន្តស្ស ចានី-
 យេន ច វិជ្ជបនេន ច ឧបតិដ្ឋិតា កេហសិតកមំ កថេតិ
 អច្ឆារទតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុជី អបសា-
 ទេតិ មា ភកិជិ ឯវរូបំ អកាសិ នេតំ កប្បតីតិ ។
 បុព្វេ មំ ត្វំ ឯវញ្ច ឯវញ្ច កហោសិ ឥនាជិ ឯត្តកំ ន

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៦៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីលាងកំណាត់ត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងថយពីកំណាត់ពីរ ថ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងហួសកំណាត់ ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនី ឆ្អាត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[១៦៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានមហាមាត្យឈ្មោះអាពោហន្ត បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុ ។ ស្រីជាប្រពន្ធ របស់មហាមាត្យនោះ ក៏បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីដែរ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនោះធ្វើនូវកត្តកិច្ច (ឆាន់ចង្កាន់) ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលភិក្ខុ នោះកំពុងឆាន់ ភិក្ខុនីនោះបម្រើដោយទឹកផង ដោយផ្លិតផង ហើយនិយាយ ដឹកនាំដោយពាក្យស្មិទ្ធស្មាល ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះបណ្តេញភិក្ខុនីនោះ ចេញដោយពាក្យថា ម្ចាស់បួនស្រី នាងកុំធ្វើនូវអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ ការនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុនីនោះឆ្លើយថា ពីដើមលោកធ្វើនូវអំពើយ៉ាងនេះ ផង ។ នឹងខ្ញុំ ឥឡូវនេះលោកមិនអាចដើម្បីធ្វើនូវអំពើមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះទេ

បាចិត្តិយកណ្ណោ លសុណាវត្តស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សហសីតិ ចានីយថាលកំ មត្តកេ អាសុម្ពិត្វា វិជ្ជប-
 នេន បហារំ អនាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បហារំ ទេតីតិ^(១) ។ សច្ចំ
 ភកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាដំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ
 ភិក្ខុស្ស ភុញ្ញន្តស្ស ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-
 តិដ្ឋេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ភិក្ខុស្សាតិ ឧបសម្បន្នស្ស ។ ភុញ្ញន្តស្សាតិ បញ្ចន្នំ
 កោដនាដំ អញ្ញតំ កោដនំ ភុញ្ញន្តស្ស ។ ចានីយំ

១ ឱ. ម. អទាសីតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថាដូច្នោះហើយ ក៏បោះសៀនទឹកទៅលើក្បាលភិក្ខុនោះ ហើយវាយនឹង ផ្ចិតបែមទៀត ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី នោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុ សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីវាយ ភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែន នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាល ភិក្ខុកំពុងឆាន់ទៅបម្រើដោយទឹកក្តី ដោយផ្ចិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៦៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក ទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ សេចក្តីថា បុរសដែលបាន ឧបសម្ប័ទហើយ ។ ពាក្យថា កាលកំពុងឆាន់ សេចក្តីថា កំពុងឆាន់ ភោជនទាំង ៥ យ៉ាង ភោជនណាមួយ ។ ដែលហៅថា ទឹកបានដល់ទឹក

នាម យន្តិញ្ចា ចានីយំ ។ វិជ្ជបនំ នាម យា កាចិ
វីជនី ។ ឧបតិដ្ឋេយ្យាតិ ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧០] ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចានីយេន
វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឧបសម្បន្នេ វេមតិកា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-
តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុប-
សម្បន្នសញ្ញា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ វិជហិត្វា ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ទុក្ក្រដស្ស ។ ខាទនីយំ ខាទន្តស្ស ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ទុក្ក្រដស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ទុក្ក្រដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ក្រដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក្រ-
ដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ក្រដស្ស ។

[១៧១] អនាបត្តិ ទេតិ ទាបេតិ អនុបសម្បន្នំ
អាណាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

គឺបុគ្គលគប្បីផឹកណាមួយ ។ ដែលហៅថា ផ្លិត បានដល់វត្ថុសម្រាប់
បក់ណាមួយ ។ ពាក្យថា បម្រើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧០] ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នមែន ហើយ
បម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នវិញ ហើយ
បម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីលះបង់
ហត្ថបាសហើយបំរើ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលភិក្ខុកំពុងទំពាស៊ីខាទនីយៈ
ភិក្ខុនីបម្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបម្រើបុរសជាអនុបសម្បន្ន ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នវិញ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អនុបសម្បន្នមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺ (ភិក្ខុនីប្រគេនវត្ថុមានទឹកជាដើម) ដល់ភិក្ខុដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីឲ្យ
គេប្រគេនដល់ភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីបង្គាប់អនុបសម្បន្ន ១ ភិក្ខុនីឆ្លូត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[១៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សស្សកាលេ អាមក-
ធជ្ជំ វិញ្ញាបេត្វា នករំ អភិហារន្តិ ។ ទ្វារដ្ឋានេ^(១) ទេថយ្យេ
ភាកន្តិ បលិពុទ្ធិត្វា មុញ្ជីសុ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ
ឧបស្សយំ កន្ធា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាមក-
ធជ្ជំ វិញ្ញាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ អាមកធជ្ជំ វិញ្ញាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
អាមកធជ្ជំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី

១ ទ្វារបាលាតិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[១៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុ-
នី នាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ក្នុងរដូវស្រូវ ហើយដឹកនាំទៅកាន់ក្រុង ។
មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ដណ្តើមពួកភិក្ខុនីក្នុងទីទៀបទ្វារនគរ ដោយពាក្យថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរឲ្យចំណែក (យើង) ខ្លះ
ដូច្នោះហើយក៏លែងទៅ ។ ទើបពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ទៅកាន់លំនៅ ហើយ
ប្រាប់សេចក្តីនេះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួក
ភិក្ខុនី មិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ ពិតមែន
ឬ ។ ពួកភិក្ខុ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិន
សមនឹងនាំគ្នាសូមស្រូវស្រស់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អាមកធម្មំ វិញ្ញាបេត្វា^(១) វា វិញ្ញាចាបេត្វា^(២) វា កដ្ឋិត្វា
 វា កដ្ឋាបេត្វា វា កោដ្ឋេត្វា^(៣) វា កោដ្ឋាបេត្វា វា
 បចិត្វា វា បចាបេត្វា វា កុញ្ញេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ អាមកធម្មំ នាម សាលិ វីហិ យវេ
 តោជូមោ កង្កុំ វរកោ កុទ្រិសកោ ។ វិញ្ញាបេត្វាតិ
 សយំ វិញ្ញាបេត្វា ។ វិញ្ញាចាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិញ្ញាចា-
 បេត្វា ។ កដ្ឋិត្វាតិ សយំ កដ្ឋិត្វា ។ កដ្ឋាបេត្វាតិ
 អញ្ញំ កដ្ឋាបេត្វា ។ កោដ្ឋេត្វាតិ សយំ កោដ្ឋេត្វា ។
 កោដ្ឋាបេត្វាតិ អញ្ញំ កោដ្ឋាបេត្វា ។ បចិត្វាតិ
 សយំ បចិត្វា ។ បចាបេត្វាតិ អញ្ញំ បចាបេត្វា ។
 កុញ្ញេស្សាមីតិ បដិក្កល្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អដ្ឋោ-
 ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៤] អនាបត្តិ អាពាធម្មច្ចយា អបរណ្ណំ
 វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ម. វិញ្ញិត្វា ។ ២ ឱ. ម. វិញ្ញាបេត្វា ។ ៣ ឱ. ម. កោដ្ឋិត្វា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សូមឯងក្ដី ឲ្យគេសូមក្ដី កិនឯងក្ដី ឲ្យគេកិនក្ដី បុកឯងក្ដី ឲ្យគេបុកក្ដី ចម្អិនឯងក្ដី
ឲ្យគេចម្អិនក្ដី នូវស្រូវស្រស់ ហើយបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រូវស្រស់ បានដល់ស្រូវខ្សាយស
ស្រូវខ្សាយក្រហម ស្រូវដំណើប ស្រងៃ ឆ្កែ ស្លួយ តែលលក ។
ពាក្យថា សូមឯង គឺសូមដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេសូម គឺឲ្យអ្នក
ដទៃសូម ។ ពាក្យថា កិនឯង សេចក្ដីថា កិនដោយដៃខ្លួនឯង ។
ពាក្យថា ឲ្យគេកិន គឺឲ្យអ្នកដទៃកិន ។ ពាក្យថា បុកឯង គឺបុកដោយដៃ
ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបុក គឺឲ្យអ្នកដទៃបុក ។ ពាក្យថា ចម្អិនឯង
គឺចម្អិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចម្អិន គឺឲ្យអ្នកដទៃចម្អិន ។
ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[១៧៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសូម ព្រោះហេតុមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីសូមអបរណ្ណជាតិ (មាន
សណ្តែកល្ងជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ្អាត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៧៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ
និព្វិដ្ឋរាជកដោ តញ្ញោ កដបថំ យាចិស្សាមីតិ សីសំ
នហាយិត្វា ភិក្ខុន្ទបស្សយំ និស្សាយ រាជកុលំ កច្ច-
តិ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី កដាហោ វចំ កត្វា តិរោកុខេ
ឆទ្កេន្តី តស្ស ព្រាហ្មណស្ស មត្តកេ អាសុម្ពិ ។ អថខោ
សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ វិយាចេតិ អស្ស-
មណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធកិណិយោ កថំ ហិ នាម
កូថកដាហំ មត្តកេ អាសុម្ពិស្សន្តិ ឥមាសំ ឧបស្សយំ
ឈាបេស្សាមីតិ ឧម្ពកំ^(១) កហេត្វា ឧបស្សយំ បរិ-
សតិ ។ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ឧបស្សយា និក្ខ-
មន្តោ អន្ទស តំ ព្រាហ្មណំ ឧម្ពកំ^(២) កហេត្វា ឧ-
បស្សយំ បរិសន្តំ និស្វាន តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទរោច
កិស្ស ត្វំ កោ ឧម្ពកំ^(៣) កហេត្វា ឧបស្សយំ

១-២-៣ តិណុក្កន្តិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវគ្គស្ស សិក្ខាបទទី ៨

[១៧៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជាពាណិជ្ជករដែលស្ដេចដកដង្ហើមចេញហើយ ក៏គិតថា
អញនឹងសូមដំណើរនោះវិញ គិតដូច្នោះហើយក៏កក់ក្បាល ហើយទៅអាស្រ័យ
នៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនី រួចទើបដើរទៅកាន់ត្រកូលស្ដេច ។ មានភិក្ខុនី ១ អង្គ
កាលបន្ទោបង់វច្ឆៈក្នុងជើង ហើយទម្លាក់ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំង ក៏ត្រូវទៅលើ
ក្បាលព្រាហ្មណ៍នោះ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះ-
បង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីត្រងោលទាំងនេះមិនមែនជាសមណី ជាស្រីផ្កាមាស
មិនសមនឹងទម្លាក់ជើងគូបមកលើក្បាលអញសោះ ហើយព្រាហ្មណ៍នោះ
ក៏កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីដោយគិតថា អញនឹងដុត
លំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះចេញ ។ មានឧបាសកម្នាក់កំពុងដើរចេញពី
លំនៅរបស់ភិក្ខុនី បានឃើញព្រាហ្មណ៍នោះ កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅ
កាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី លុះបានឃើញហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹង
ព្រាហ្មណ៍នោះថា ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

បរិសសីតិ ។ ឥមា កោ មំ មុណ្ណា ពន្ធកិណិយោ កូថក-
 ជាហំ មត្តកេ អាសុម្ពីសុ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្សា-
 មីតិ ។ កច្ច កោ មជ្ឈំ ឯតំ សហស្សំ លច្ឆសិ តព្វា
 កដបថន្តិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ សីសំ នហា-
 យិត្វា រាជកុលំ កត្វា សហស្សំ អលត្ត តព្វា កដ-
 បថំ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧបស្សយំ បរិសិត្វា
 ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហោចេត្វា បរិកាសិ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
 វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោកុខ្មេ
 ឆខ្មេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឧច្ចារំ តិរោកុខ្មេ ឆខ្មេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភកវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឧច្ចារំ តិរោកុខ្មេ ឆខ្មេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

លំនៅរបស់ភិក្ខុនីព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឆ្លើយថា ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើន
 ពួកភិក្ខុនីត្រដោលទាំងនេះ ជាស្រីផ្កាមាស ទម្លាក់ផ្សែងគូបមកលើក្បាល
 ខ្ញុំ ។ នឹងដុតលំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះ ។ ឧបាសកនោះឆ្លើយថា ម្ចាស់អ្នក
 ដ៏ចម្រើន អ្នកឯងចូរទៅចុះ ហេតុនេះជាមង្គលល្អទេ អ្នកនឹងបាន ១ ពាន់
 កហាបណៈផង នឹងបានងារនោះផង ។ កាលនោះព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏កក់
 លាងក្បាលរួចទៅកាន់រាជត្រកូលក៏បាន ១ ពាន់កហាបណៈផង និងងារ
 នោះផង ។ គ្រានោះ ឧបាសកនោះ ចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយ ហើយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ពួកភិក្ខុនី រួចក៏ពោលហាមប្រាម ។
 ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅ
 ជញ្ជាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួក
 ភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគ ទ្រង់
 តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈទៅ
 ខាងក្រៅជញ្ជាំងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
 ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុ-
 នីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោលឯងក្តី

បាចិត្តិយកណ្ណេ លសុណវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិយាសំ វា តិរោកុខ្នេ វា តិរោចា-
ការេ វា ឆខ្នេយ្យ វា ឆខ្នាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជី-
តិ ។ ឧច្ចារោ ធាម កូថោ វុច្ចតិ ។ បស្សារោ ធាម
មុត្តំ វុច្ចតិ ។ សង្ការំ ធាម កចរំ វុច្ចតិ ។ វិយាសំ
ធាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា
វុច្ចតិ^(១) ។ កុខ្នោ ធាម តយោ កុខ្នា ឥដ្ឋកាកុខ្នោ
សិលាកុខ្នោ ទារុកុខ្នោ ។ ចាការោ ធាម តយោ
ចាការា ឥដ្ឋកាចាការោ សិលាចាការោ ទារុចា-
ការោ ។ តិរោកុខ្នតិ កុខ្នស្ស បរតោ ។ តិរោចា-
ការេតិ ចាការស្ស បរតោ ។ ឆខ្នេយ្យាតិ សយំ
ឆខ្នេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឆខ្នាបេយ្យាតិ
អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស សកី អាណាត្តា
ពហុកំបិ ឆខ្នេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៧] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆខ្នេតិ អវលញ្ចេ
ឆខ្នេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ.ម. បោត្តកេសុ ន ទិស្សតាយំ បាហោ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ឲ្យគេចោលក្តី នូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី កាកអាហារក្តី
ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក្តី ខាងក្រៅរបងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់លាមក ។ ដែល
ហៅថា បស្សាវៈ បានដល់ទឹកមូត្រ ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់
កម្ទេចកម្ទី ។ ដែលហៅថា កាកអាហារ គឺសំណល់ទាំងឡាយក្តី
ផ្គង់ទាំងឡាយក្តី ទឹកដ៏សេសសល់ក្តី ។ ដែលហៅថា ជញ្ជាំង បានដល់
ជញ្ជាំងបីយ៉ាង គឺជញ្ជាំងឥដ្ឋ ជញ្ជាំងថ្ម ជញ្ជាំងឈើ ។ ដែលហៅ
ថា របង បានដល់របងបីយ៉ាង គឺរបងឥដ្ឋ របងថ្ម របងឈើ ។
ពាក្យថា ខាងក្រៅជញ្ជាំង គឺខាងនាយជញ្ជាំង ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅ
របង គឺខាងនាយរបង ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោល
ដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា
ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ភិក្ខុនីប្រើតែម្តង អ្នកទទួល
បង្គាប់ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីពិនិត្យមើលទីដ៏សមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលក្នុងទីដែលគេ
មិនប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[១៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស ភិក្ខុន្ទ-
បស្សយំ និស្សាយ យវកេត្តំ ហោតិ ។ ភិក្ខុនិយោ
ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ខេត្តេ ឆន្ទេន្តិ ។
អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ វិទា-
ចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ពាគំ យវកេត្តំ
ទូសេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស
ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស វិទាចេន្ត-
ស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
និយោ ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ហរិតេ
ឆន្ទេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ វិឃាសំបិ ហរិតេ ឆន្ទេន្តីតិ ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[១៧៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យ នោះឯង មានស្រែស្រូវដំណើបរបស់ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ នៅជិតលំនៅរបស់ ភិក្ខុនី ។ ពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជា សំណល់ខ្លះទៅក្នុងស្រែ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងប្រទូស្តស្រែស្រូវដំណើបរបស់យើង សោះ ។ ពួកភិក្ខុនី ឮព្រាហ្មណ៍នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ- បង្គាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី មិនសមនឹងចោលឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ វត្តជាសំណល់ខ្លះ

បាចិត្តិយកណ្ណេ លសុណវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វិយាសំបិ ហរិតេ នឌ្ឍេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 ឧច្ចារំ វា បស្សារំ វា សង្ការំ វា វិយាសំ វា
 ហរិតេ នឌ្ឍេយ្យ វា នឌ្ឍាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧច្ចា-
 រោ នាម ក្ខុថោ វុច្ចតិ ។ បស្សារោ នាម មុត្តំ
 វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចរំ វុច្ចតិ ។ វិយាសំ
 នាម ចលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ
 វា វុច្ចតិ ។ ហរិតំ នាម បុព្វល្បំ អបរល្បំ យំ
 មនុស្សានំ ឧបកោតបរិកោតំ រោបិមំ^(១) ។ នឌ្ឍេយ្យាតិ
 សយំ នឌ្ឍតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ នឌ្ឍាបេយ្យាតិ
 អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស សកី អាណាត្តា
 ពហុកំបិ នឌ្ឍតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ កត្តចិ បោត្តកេ រោបិតត្តិ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោលឯង
ឬឲ្យគេចោលនូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី របស់ជាសំណល់ក្តី
ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៧៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់គូថ ។ ដែលហៅថា
បស្សាវៈ បានដល់ទឹកមូត្រ ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់កម្ទេចកម្ទី ។
ដែលហៅថា របស់សំណល់ បានដល់កាកអាមិស ឬពួកផ្អឹង ឬទឹក
ដែលសេសសល់ ។ ដែលហៅថា វត្តមានពណ៌ខៀវ គឺវត្ថុណាជាបុព្វណ្ណ-
ជាតិ ឬអបរណ្ណជាតិ ជាដំណាំ ជាគ្រឿងឧបភោគ និងបរិភោគរបស់មនុស្ស
ទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោលដោយខ្លួនឯង
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នក
ដទៃឲ្យចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់
ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[១៨០] ហរិតេ ហរិតសញ្ញា ឆទ្ទេតិ វា ឆទ្ទាបេតិ
 វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ វេមតិកា ឆទ្ទេតិ
 វា ឆទ្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ អហ-
 រិតសញ្ញា ឆទ្ទេតិ វា ឆទ្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អហរិតេ ហរិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អហរិតេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អហរិតេ អហរិតសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[១៨១] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆទ្ទេតិ ខេត្តមរិយាទេ
 ឆទ្ទេតិ សាមិកេ អាបុច្ឆា អបលោកេត្វា ឆទ្ទេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[១៨២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា រាជគហេ
 វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាសេ ។ តេន ខោ បន

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៨០] ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ដំណាំមែន ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ដំណាំ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនដំណាំវិញ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ដំណាំទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនដំណាំមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៨១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមើលមើលទិសមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលលើភ្នំស្រែ ឬចំការ ១ ភិក្ខុនីសួរពួកម្ចាស់ដោយសព្វគ្រប់ហើយ ប្រាប់ដោយស្រួល ឬលទើបចោល ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ១០

[១៨២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ វត្តវេឡូវន ជាកលន្ទកនិវាសន្ត ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង

បាចិត្តិយកណ្ណោ លសុណវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សមយេន រាជកហោ កិរក្កសមដ្ឋោ ហោតិ ។ ឆព្វក្តិយា
 កិក្ខុនិយោ កិរក្កសមដ្ឋំ ទស្សនាយ អកម៌សុ ។ មនុស្សា
 ឧជ្ឈាយន្តិ វិទ្យន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម កិក្ខុនិយោ
 នច្ចំបិ កីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ កច្ឆិស្សន្តិ សេយ្យ-
 ថាបិ កិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 កិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិទ្យន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទ្យន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម ឆព្វក្តិ-
 យា កិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ កីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ
 កច្ឆិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ កិក្ខុវេ ឆព្វក្តិយា
 កិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ កីតំបិ វាទិតំបិ ទស្សនាយ កច្ឆន្តិតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិក្កហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កមំ ហិ នាម
 កិក្ខុវេ ឆព្វក្តិយា កិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ កីតំបិ វាទិតំបិ
 ទស្សនាយ កច្ឆិស្សន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
 តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តុ យា បន កិក្ខុវេ នច្ចំ វា
 កីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ កច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះមានមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦
បានទៅមើលមហោស្រព ដែលគេលេងលើកំពូលភ្នំ ។ មនុស្សទាំង-
ឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ
មើលរាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណ
សោះ ។ ពួកភិក្ខុនី បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមាន ៦ ពួក មិនសមនឹងទៅមើលរាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំ
ក្តីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមាន ៦ ពួក ទៅមើលរាំខ្លះ ចម្រៀងខ្លះ ប្រគំខ្លះ ពិត
មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមាន ៦ ពួក មិនសមនឹងទៅមើលរាំក្តី ចម្រៀងក្តី
ប្រគំក្តីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ទៅដើម្បីមើលរាំក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[១៨៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ នច្ចំ ឆាម យដ្ឋីញ្ចំ នច្ចំ ។ កីតំ ឆាម
 យដ្ឋីញ្ចំ កីតំ ។ វាទិតំ ឆាម យដ្ឋីញ្ចំ វាទិតំ ។ ទស្ស-
 នាយ កច្ចតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស យត្ថ បិតា បស្សតិ
 វា សុណាតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ
 វិដហិត្វា បុនប្បនំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ
 ទាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ទស្សនាយ កច្ចតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស យត្ថ បិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ
 ទាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វិដហិត្វា បុនប្បនំ
 បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[១៨៤] អនាបត្តិ អាវាមេ បិតា បស្សតិ វា
 សុណាតិ វា ភិក្ខុនិយា បិតោកាសំ វា និសិដ្ឋោកាសំ
 វា និបដ្ឋោកាសំ វា អាគន្ធា នច្ចន្តិ វា កាយន្តិ
 វា វាទេន្តិ វា បដិបទំ កច្ចន្តិ បស្សតិ វា សុណាតិ
 វា សតិ ករណីយេ កន្ធា បស្សតិ វា សុណាតិ
 វា អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណាវត្តោ បឋមោ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៨៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា រពាំ បានដល់ការរំលងណានីមួយ ។
ដែលហៅថា ចម្រៀង បានដល់ចម្រៀងឯណានីមួយ ។ ដែលហៅថា
ប្រគំ បានដល់ប្រគំឯណានីមួយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ក្នុងទីនោះ ។
ភិក្ខុនីលះឧបចារៈសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ។
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើលនូវល្បែងមួយ ។ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ឈរស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ
ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារៈសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី
ស្តាប់ឮក្តីរឿយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឈរមើល ឬស្តាប់ក្នុងអារាម ១ ជនទាំងឡាយមកកាន់ទីកន្លែង
ដែលភិក្ខុនីឈរនៅ ឬអង្គុយ ឬស៊ី ហើយរាំក្តី ច្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ១
ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅជួបតាមផ្លូវហើយឃើញក្តី ស្តាប់ក្តី ១ កាលបើភិក្ខុនី
មានកិច្ចដើរទៅហើយឃើញក្តី ឮក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១
ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវត្ថុ ទី ១ ចប់ ។

អន្តការវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៨៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កន្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-
សិទិយា ភិក្ខុនិយា^(១) ញាតកោ បុរិសោ តាមកា
សាវត្ថិ អគមាសិ កេនចិនេវ ករណីយេន ។ អថខោ
សា ភិក្ខុនី តេន បុរិសេន សទ្ធិ រត្តន្ធការេ អប្បដិបេ
ឯកេនេកា សន្តិជ្ជតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ
កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បដិបេ បុរិសេន
សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិជ្ជិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បដិបេ
បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិជ្ជតិបិ សល្លបតិបិ ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កមំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី រត្តន្ធការេ អប្បដិបេ បុរិសេន សទ្ធិ
ឯកេនេកា សន្តិជ្ជិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិក្ខុនិយា ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១៨៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាកូនសិស្សភក្ខាកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពីស្រុក
ក្រៅ ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដោយមានកិច្ចនីមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ
ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះ ក្នុងយប់
ងងឹតតតមានប្រទីបឡើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសម
នឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
ងងឹតតតមានប្រទីបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងយប់ងងឹតតតមានប្រទីប ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត
នៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
ងងឹតតតមានប្រទីបទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អប្បសន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 រត្តន្តការេ អប្បជីបេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សលូបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 រត្តន្តការេតិ ឧក្កតេ សុរិយេ ។ អប្បជីបេតិ អនាលោ-
 កេ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន
 បេតោ ន តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋតុំ
 សលូបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ
 ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស
 ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សលូបេយ្យ
 វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ បិតា សលូបតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា
 សលូបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន
 វា បណ្ឌាកេន វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិត្តហោន វា សទ្ធិ
 សន្តិដ្ឋតិ វា សលូបតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិត
នៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
ងងឹតឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុងយប់ងងឹត សេចក្តីថា ក្នុងវេលា
ដែលព្រះអាទិត្យលិចចុះទៅហើយ ។ ពាក្យថា ឥតមានប្រទីប សេចក្តីថា
មិនមានពន្លឺ ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសជាអ្នកដឹងសេចក្តី
អាចដើម្បីស្ថិតនៅផង និយាយផង មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែន
តិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និង
ម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ និងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយ
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយចរចា ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី លះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី ស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី
បណ្តាក្តី សត្វតិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

[១៨៧] អនាបត្តិ យា កាចិ^(១) វិញ្ញា ទុតិយា^(២)
 ហោតិ អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សលូ-
 បតិ វា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភក្ខាយ កាបិលានិយា អន្តេ-
 វាសិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ តាមកា
 សាវត្ថិ អកមាសិ កេនចិនេវ ករណីយេន ។ អថខោ
 សា ភិក្ខុនី ភក្ខវតា បដិក្ខិត្តំ រត្តន្ធការេ អប្បដិបេ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតុំ សលូបិតុន្តិ
 តេនេវ បុរិសេន សទ្ធិ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ ឯកេ-
 នេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សលូបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ វិចារេន្តិ

១ ឱ. ម. យោ កាចិ ។ ២ ទុតិយោ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

[១៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីនៅជាតម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃ ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់កទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី បានចេញ ពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនីមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់ដ៏តតមានប្រទីប ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិត ដូច្នោះហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយ បុរសនោះឯង ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុ- នីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កង ហិ នាម ភិក្ខុនី បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន
 សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សលូបិស្សតិបីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សលូបតិ-
 បីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កង ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សលូបិស្ស-
 តិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន
 សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សលូបេយ្យ វា
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៨៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បដិច្ចន្នេ នាម ឱកាសោ កុខ្នេន វា
 កវាជេន វា កិលញ្ជេន វា សាលិប្បាការេន វា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្លះ និយាយ
ខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំងទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់
មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៨៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីកំបាំង បានដល់ទីឱកាសដែលគេបិទ
បាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺដោយជញ្ជាំងក្តី ដោយសន្ទះទ្វារក្តី ដោយផែងក្តី

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

រុក្ខេន វា ចម្កេន វា កោដ្ឋឡិកាយ^(១) វា យេន
 កេនចិ បដិច្ចន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ ឆាម មនុស្ស-
 បុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញូ
 បដិពលោ សន្តិដ្ឋតុំ សលូបតិ ។ សន្តិដ្ឋតិ ឯកតោ ។
 ឯកេនកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុជី ច ។
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ សលូបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ
 បិតា សលូបតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ
 វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សលូបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ណាកេន វា តិរច្ឆានកត-
 មនុស្សវិក្កហេន វា សន្តិ សន្តិដ្ឋតិ វា សលូបតិ វា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១៩០] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញូ ទុតិយា ហោតិ
 អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សលូបតិ វា
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ម. កោដ្ឋឡិយា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវត្ថុ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ដោយរាំងននក្តី ដោយដើមឈើក្តី ដោយសសរក្តី ដោយល្វែងបន្ទប់ក្តី ។
 ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី យល់ការ ដើម្បីស្ថិត
 នៅដើម្បីនិយាយ មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើគឺ
 ក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ សេចក្តីថា មានតែបុរស ១
 និងភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថ-
 បាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា
 ភិក្ខុនី ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
 ភិក្ខុនី លះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី
 តិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១៩០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទី
 មិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់
 អារម្មណ៍ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១៩១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កន្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-
សិទិយា ភិក្ខុទិយា ញាតកោ បុរិសោ កាមកា សាវត្ថិ
អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី ភគវតា បដិក្ខិត្តំ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន
សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុន្តិ តេនេវ បុរិ-
សេន សទ្ធិ អន្លោកាសេ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ
សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុទិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម
ភិក្ខុនី អន្លោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី អន្លោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេ-
នេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវតិ ។
វិកហិ ពុទ្ធា ភគវា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
អន្លោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្ស-

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[១៩១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពី
ស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនិមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ
គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
ក្នុងទីឱកាសដ៏កំបាំង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះ
ហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
នោះឯងក្នុងទីវាល ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួក
ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង
ស្ថិតនៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីវាលសោះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី ស្ថិតនៅខ្លះនិ-
យាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ពិតមែនឬ ។ ពួក
ភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏
មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត
នៅខ្លះ និយាយខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលទេ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

តិបិ សលូបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 ជិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុជី
 អន្លោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ
 វា សលូបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៩២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុជីតិ ។
 អន្លោកាសេ នាម អប្បជិច្ឆន្នោ ហោតិ កុខ្នេន វា
 កវាដេន វា កិលញ្ចេន វា សាលាប្បាការេន វា រុក្ខេន
 វា ថម្កេន វា កោដ្ឋឡិកាយ វា យេន កេនចិ អប្ប-
 ជិច្ឆន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន
 យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ
 សន្តិដ្ឋិតុំ សលូបិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ
 បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុជី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិ-
 សស្ស ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សលូ-
 បេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ បិតា សលូបតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់
និងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីវាល បានដល់ទីដែលគេមិនបិទបាំង
គឺទីដែលគេមិនបិទបាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺជញ្ជាំងក្តី សន្ទះទ្វារក្តី ផែង
ក្តី រាំងននក្តី ដើមឈើក្តី សសរក្តី ល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស
បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី យល់ការស្ថិតនៅបាននិយាយបាន មិន
មែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុង
ទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ និងភិក្ខុនី ១ ។
ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុង
ហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីលះបង់

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន
 វា បណ្ឌាកេន វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិត្តហោន វា សទ្ធិ
 សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១៩៣] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
 អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[១៩៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី រថិយាយបិ
 ព្យុហេបិ សិដ្ឋាជកេបិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
 សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ និកល្លិកំបិ ជប្បេតិ ទុតិយិ-
 កំបិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ហត្ថបាស ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិត
នៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌកក្តី សត្វតិរច្ឆាន
មានរាងកាយដូចជាមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១៩៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទី
មិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុង
អារម្មណ៍ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវត្ត សិក្ខាបទទី ៤

[១៩៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់
មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ (កៀនកោះ) ខ្លះ
ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬមានជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តាញភិក្ខុនីជាតូកនចេញ
ទៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមនឹង

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ហិ នាម អយ្យា មុល្លនន្ទា រមិយាយមិ ព្យហេមិ
 សិដ្ឋាជកេមិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិ-
 មិ សលូមិស្សតិមិ និកល្លិកំមិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិកំមិ
 ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រមិយាយមិ ព្យហេមិ សិដ្ឋាជកេមិ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិមិ សលូមតិមិ
 និកល្លិកំមិ ជប្បតិ ទុតិយិកំមិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេ-
 តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កាមំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រមិយាយមិ ព្យហេមិ
 សិដ្ឋាជកេមិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្ស-
 តិមិ សលូមិស្សតិមិ និកល្លិកំមិ ជប្បិស្សតិ ទុតិយិ-
 កំមិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រមិយាយ វា
 ព្យហេ វា សិដ្ឋាជកេ វា បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សលូមេយ្យ វា និកល្លិកំ វា ជប្បេយ្យ
 ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ឡើងជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអង្វើ
 ដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤
 ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តោញភិក្ខុនីជាគូកនចេញទៅខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
 ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយ
 ខ្លះ ឡើងជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអង្វើដោយបុរស ក្នុងច្រក
 រហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តោញ
 ភិក្ខុនីជាគូកនចេញខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏-
 មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមនឹងឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ
 ឡើងជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអង្វើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ
 ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តោញភិក្ខុនី
 ជាគូកនខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឈរនៅក្តី និ-
 យាយក្តី ឡើងជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់និងម្នាក់ មួយអង្វើដោយបុរស ក្នុង
 ច្រករហូតក្តី ក្នុងច្រកទាល់ក្តី ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ក្តី
 បណ្តោញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[១៩៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ រថិយា នាម រច្ឆា វុច្ចតិ ។ ព្យាបំ នាម
 យេនេវ បរិសន្តិ តេនេវ និក្ខមន្តិ ។ សិដ្ឋាជកោ នាម
 ចច្ចុរំ វុច្ចតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ
 ន បេតោ ន តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សន្តិដ្ឋិតុំ
 សល្លបិតុំ ។ សន្តិដ្ឋិតុំ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ
 ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស
 ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ
 វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ និកណ្ឌិតំ វា ជយេយ្យាតិ បុរិសស្ស
 ឧបកណ្ឌកេ អាហោចេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនី ឧយេយ្យាជេយ្យាតិ អនាចារំ អា-
 ចរិតុកាមា ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ឧយេយ្យាជេតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វា សវនុបចារំ វា វិជហន្តិយា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[១៩៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
 កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រករហូត បានដល់ផ្លូវដែលរថ
 ចេញចូលបាន (ថ្នល់) ។ ដែលហៅថា ច្រកទាល់ បានដល់ទីដែលជន
 ទាំងឡាយចូលទៅតាមផ្លូវណា ចេញទៅតាមផ្លូវនោះវិញទើបបាន ។
 ដែលហៅថា ទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ បានដល់ស្នាម ឬព្រះលាន ។
 ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងសេចក្តីច្បាស់ អាចឈរ
 នៅបាន និយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនសត្វតិរច្ឆាន ។
 ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា ម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែ
 បុរស ១ ភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ឈរនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅ
 ក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី
 សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឱបជិតត្រចៀកក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តី
 ជិតត្រចៀកនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា បណ្តេញភិក្ខុនីជា
 គូកនចេញក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាថារ
 ហើយបណ្តេញភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីជាគូកនកំពុង
 លះបង់ឧបចារៈសម្រាប់ឃើញក្តី ឧបចារៈសម្រាប់ស្តាប់ក្តី ភិក្ខុនីអ្នកបណ្តេញ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស វិដហិតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ហត្ថចាសំ វិដហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សលូបតិ វា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌាកេន
 វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហោន វា សន្ធិ សន្តិដ្ឋតិ វា
 សលូបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១៩៦] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
 អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សលូបតិ វា
 ន អនាចារំ អាចរិតុកាមា សតិ ករណីយេ ទុតិយិកំ
 ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៩៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញតវា ភិក្ខុនី អញ្ញតវស្ស
 កុលស្ស កុលុបិកា ហោតិ និច្ចភត្តិកា ។ អថខោ

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ លុះភិក្ខុនីជាគូកនលះបង់ឧបចារៈផុតទៅហើយ ភិក្ខុនីអ្នក
បណ្តេញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី លះបង់ហត្ថបាសហើយឈរនៅក្តី
និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី ឈរនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើ
ដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌាកក្តី សត្វតិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[១៩៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគម្រប់ពីរ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិន
ស្ងាត់ (ហើយឈរក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍
ឯទៀតហើយឈរនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បី
ប្រព្រឹត្តអនាចារហើយបណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកន ១ ភិក្ខុនីមានកិច្ចហើយ
បណ្តេញភិក្ខុនីជាគូកន ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥

[១៩៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
មានភិក្ខុនី ១ រូបជាដ៏តុនប្រកបដោយនិច្ចកត្តរូបសត្រកូល ១ ។ កាលនោះ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សា ភិក្ខុនី បុព្វល្អាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាធាយ
 យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ
 និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិ ។ តស្ស
 កុលស្ស ទាសី យវំ សម្មជ្ជន្តី តំ អាសនំ កាជនន្ត-
 រិកាយ បក្ខិបិ ។ មនុស្សា តំ អាសនំ អបស្សន្តា
 តំ ភិក្ខុនី ឯតទរោចំ កហន្តំ អយេ អាសនន្តិ ។
 ធាហន្តំ អារុសោ អាសនំ បស្សាមីតិ ។ ទេហាយេ
 តំ អាសនន្តិ បរិកាសិត្វា និច្ចកត្តំ បច្ឆិន្ទិសុ ។
 អថខោ តេ មនុស្សា យវំ សោធជន្តា តំ អាសនំ
 កាជនន្តរិកាយ បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុនី ទមាបេត្វា និច្ច-
 កត្តំ បដ្ឋបេសុំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ
 ឯតមត្តំ អាហោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិ-
 ច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនី បុរេកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា
 អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បុរេកត្តំ កុលានិ
 ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីនោះ ស្ងៀកស្បង់អំពីព្រឹក ហើយប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ចូលទៅរក
ត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈ ហើយមិន
បានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះក៏ចៀសចេញទៅ ។ ខ្ញុំស្រីរបស់ត្រកូលនោះ
កាលបោសផ្ទះ ក៏ដាក់អាសនៈនោះនៅក្នុងកន្លែងតកាជន៍ ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយមិនឃើញអាសនៈនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីនោះថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ អាសនៈនៅឯណា ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា ម្ចាស់
អាវុសោ អាត្មាមិនឃើញអាសនៈនោះទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយទារយក
អាសនៈនោះវិញថា នៃលោកម្ចាស់ ចូរឲ្យអាសនៈនេះមក ហើយក៏ផ្កាសា
ផ្តាច់ទាំងនិច្ចកត្តនោះចេញ ។ ទើបពួកមនុស្សនោះ នាំគ្នាជម្រះសំអាត
ផ្ទះក៏ឃើញអាសនៈនោះនៅក្នុងកន្លែងតកាជន៍ ហើយសូមឲ្យភិក្ខុនីនោះ អត់
ទោសរួចក៏ប្រគេននិច្ចកត្តវិញ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏
ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូល
មុនពេលបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ
ហើយចៀសចេញទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលក្នុងពេលបាយ ហើយអង្គុយ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បក្កមតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧប-
សង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា
បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ
ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា
បក្កមេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៩៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បុរេភត្តំ នាម អរុណាគ្គមនំ^(១) ឧទាទាយ យាវ
មជ្ឈន្តិកា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ
ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧបសង្ក-
មិត្វាតិ តត្ថ កន្ធា ។ អាសនំ នាម បល្លង្កស្ស
ឱកាសោ វុច្ចតិ ។ និសីទិត្វាតិ តស្មី និសីទិត្វា ។

១ ឱ. អរុណាគ្គំ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

លើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ក៏ចៀសចេញទៅ ពិតមែនឬ ។
 ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា
 ម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី មិន
 សមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើ
 អាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅទេ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
 នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលមុន
 បាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ចៀស
 ចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
 កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ក្នុងពេលមុនបាយ គឺរាប់ចាប់តាំង
 ពីអរុណរះឡើងដរាបដល់ថ្ងៃត្រង់ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រ-
 កូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ី
 (ជួញប្រែធ្វើស្រែចំការជាដើម) ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យ
 ថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ សំដៅ
 យកឱកាសនៃទីអង្គុយ ។ ពាក្យថា អង្គុយនៅ គឺអង្គុយលើអាសនៈនោះ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កមេយ្យាតិ យោ តស្មី កុលេ
 មនុស្សោ សាមិកោ ទាត្ថំ^(១) តំ អនាបុច្ឆា ។
 អនោវស្សីកំ អតិក្កមន្តិយា^(២) អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អន្លោកាសេ ឧបចារំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៩៩] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា បក្កមតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា បក្កមតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា
 បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បល្ល័ង្កស្ស អនោ-
 កាសេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិត-
 សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

១ ឱ. ម. វិញ្ញតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. អតិក្កមន្តិយា ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពាក្យថា មិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ផ្ទះក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វី ៗ បាន) ភិក្ខុនី មិនលាមនុស្សនោះ ។ កាលភិក្ខុនីឈានផុតទីដែលភ្លៀងធ្លាក់ មិនត្រូវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីកន្លងឧបចារៈផ្ទះ ចូលទៅក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[១៩៩] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបាន លាមែន ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល ខ្លួនមិនបានលា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បាន លា ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយ) ក្នុង ទីមិនមែនជាទីឱកាសនៃទីអង្គុយ (មិនលាហើយចៀសចេញទៅ) ត្រូវអា- បត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់លា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បាន លាមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីវត្ថុ

[២០០] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា កច្ចតិ អសំហារិមេ តិលា-
នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២០១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាកត្តំ កុ-
លានិ ឧបសង្កម្ពិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិ-
និសីទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបិ ។ មនុស្សា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុ-
នី ហិរិយមាណា អាសនេ នេវ អភិនិសីទន្តិ ន អភិនិ-
បជ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កមំ
ហិ នាម អយ្យា ថុល្លនន្ទា បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧប-
សង្កម្ពិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិនិសី-
ទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបីតិ ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុ-
និយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចា-
ចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

បាចិត្តិយកណ្ណា អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី

[២០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីលាហើយទើបទៅ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈដែលគេនាំយកទៅ
មិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១
ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្តជេត-
វន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុណ្ណនន្ទា
ភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់
ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ។ ពួកមនុស្សកាល
ខ្មាសបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី ក៏មិនហ៊ានអង្គុយ មិនហ៊ានដេក លើអាសនៈ ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា បុណ្ណនន្ទាជាម្ចាស់
មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិន
បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮពួកមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះ-
បង្គាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ឧជ្ឈាយន្តិ វិទ្យាយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ ឆាម អយ្យា
 មុល្លនដ្ឋា បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កម្ពិក្ខា សាមិកេ
 អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិសីទិស្សតិបិ អភិទិបដ្ឋិស្ស-
 តិបិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី
 បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កម្ពិក្ខា សាមិកេ អនាបុច្ឆា
 អាសនេ អភិទិសីទតិបិ អភិទិបដ្ឋតិបិ ។ សច្ចំ ភក-
 វាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
 មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី បច្ឆាកត្តំ កុលានិ ឧបសង្កម្ពិក្ខា
 សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិសីទិស្សតិបិ អភិ-
 ទិបដ្ឋិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ វេញា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បច្ឆាកត្តំ កុ-
 លានិ ឧបសង្កម្ពិក្ខា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អ-
 ភិទិសីនេយ្យ វា អភិទិបដ្ឋេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជា
 ម្ចាស់មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយហើយ
 មិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ
 ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់
 ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមនឹង
 ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់
 ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ការនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងពេលក្រោយបាយ មិន
 ប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[២០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 បច្ឆាកត្តំ ធាម មជ្ឈន្តិកេ វីតិវត្ថេ យាវ អត្ថជ្ជតេ សុរិ-
 យេ ។ កុលំ ធាម ចត្តាវិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ
 ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧបសង្កម្មិ-
 ត្វាតិ តត្ថ កត្តា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ តស្មី
 កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ ទាតុំ តំ អនាបុច្ឆា ។
 អាសនំ ធាម បល្លង្កស្ស ឱកាសោ វុច្ចតិ ។ អភិជិ-
 សីនេយ្យាតិ តស្មី អភិជិសីនតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អភិជិបន្នេយ្យាតិ តស្មី អភិជិបន្នតិ អាបត្តិ ចា-
 ចិត្តិយស្ស ។

[២០៣] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ
 អភិជិសីនតិ វា អភិជិបន្នតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាសនេ អភិជិសីនតិ វា អភិ-
 ជិបន្នតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ
 អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ អភិជិសីនតិ វា អភិជិបន្នតិ
 វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បល្លង្កស្ស អនោកាសេ

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សិក្ខាបទវិភង្គ

[២០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ពេលខាងក្រោយបាយ បានដល់ពេល
ដែលព្រះអាទិត្យជ្រៅត្រង់រហូតដល់ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅ ។ ដែលហៅ
ថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១
ត្រកូលអ្នករកស៊ីជួញប្រៃធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល ១ ។ ពាក្យថា
ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ពួកជនជា
ម្ចាស់ផ្ទះ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ ឬជាជំនួយត្រកូលនោះដែលអាច
ដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វី ៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនប្រាប់មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅ
ថា អាសនៈ បានដល់ឱកាសល្មមអង្គុយពែនបាន ។ ពាក្យថា អង្គុយ
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា
ដេក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០៣] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មិនទាន់បានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល
ខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី
លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេក) ក្នុងទីមិនមែនជាទី

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២០៤] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិសីទតិ

វា អភិទិបដ្ឋតិ វា ធុវប្បញ្ញត្តេ តិលាឆាយ អាបទាសុ

ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២០៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ

វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោស-

លេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី កច្ឆន្តា សាយំ អញ្ញតរំ កាមំ

ឧបកន្ធា អញ្ញតរំ ព្រាហ្មណកុលំ ឧបសង្កម្ពិទ្ធា ឱកា-

សំ យាចីសុ ។ អថខោ^(១) ព្រាហ្មណី តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឱ. អថខោ សាតិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឱកាសនៃទីអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ តែ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បានប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួន បានប្រាប់ហើយ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវ អាបត្តិ ។

[២០៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយ ឬដេក លើអាសនៈដែលគេក្រាលជានិច្ច ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវត្ត សិក្ខាបទទី ៧

[២០៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក ភិក្ខុនីច្រើនរូប កាលដែលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏ចូល ទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងវេលាល្ងាច ហើយចូលទៅរកត្រកូលព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ហើយក៏សូមឱកាស ។ កាលនោះ នាងព្រាហ្មណ៍បានពោលពាក្យនេះ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

ឯតទរោច អាគមេថ អយ្យេ យាវ ព្រាហ្មណោ អា-
 កច្ចតីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ចតីតិ
 សេយ្យំ សន្តវិត្វា ឯកច្ចា និសីទីសុ ឯកច្ចា និ-
 បជ្ជីសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ រត្តិ អាគន្ធា តំ
 ព្រាហ្មណី ឯតទរោច កា សមាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ
 អយ្យាតិ ។ និក្ខត្តឡថ សមា មុណ្ណា ពន្ធកិចិយោតិ យរ-
 តោ និក្ខត្តឡាបេសិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថិ
 កន្ធា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ
 កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧប-
 សង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា
 សន្តរាបេត្វា វា^(១) អភិទិសីទន្តិបិ អភិទិបជ្ជន្តិបីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ
 ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា
 សន្តរាបេត្វា វា អភិទិសីទន្តិបិ អភិទិបជ្ជន្តិបីតិ ។ សច្ចំ

១ ឱ.ម. សន្តរាបេត្វា វាតិ ន ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

នឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយរង់ចាំសិន
 ទំរាំព្រាហ្មណ៍មក ។ ពួកភិក្ខុនីគិតគ្នាថា នឹងបង្កង់ចាំព្រាហ្មណ៍មកសិនដែរ
 គិតដូច្នោះហើយ ក៏ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចខ្វះអង្គុយ ខ្វះដេក ។
 ឯព្រាហ្មណ៍នោះ មកក្នុងរាត្រី ហើយពោលពាក្យនេះនឹងនាងព្រាហ្មណ៍
 នោះថា ស្រីទាំងនេះជាអ្វី ។ នាងព្រាហ្មណ៍ឆ្លើយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់
 (ស្រីទាំងឡាយនេះជា) ភិក្ខុនី ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរទង់ទាញស្រីផ្កាមាសត្រដោលនេះចេញ ថាដូច្នោះហើយ ក៏ឲ្យគេ
 ទង់ទាញចេញពីផ្ទះទៅ ។ ឯភិក្ខុនីទាំងនោះ នាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី
 ហើយប្រាប់សេចក្តីនេះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
 ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូល ក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនបាន
 ប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះ នូវកម្រាល
 សម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលា
 វិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យ
 គេក្រាលខ្លះ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ
 អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា សន្តវាបេត្វា វា អភិនិ-
 សីទិស្សន្តិបិ អភិនិបទ្ធិស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វិកាលេ
 កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ
 សន្តវិត្វា វា សន្តវាបេត្វា វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិ-
 បទ្ធិយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ វិកាលោ នាម អត្ថង្គតេ សុរិយេ យាវ
 អរុណាត្ថមនា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយ-
 កុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧប-
 សង្កមិត្វាតិ តត្ថ កត្វា ។ សាមិកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ
 តស្មី កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ នាតុំ តំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលាវិកាល មិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ហើយក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា វេលាវិកាល គឺតាំងពីព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅដល់រាបដល់អរុណរះឡើង ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីជួញប្រែធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វី ៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនាបុច្ឆា ។ សេយ្យំ ជាម អន្តមសោ បណ្ណសន្តា-
 រោមិ ។ សន្តវិត្វាតិ សយំ សន្តវិត្វា ។ សន្តរាបេ-
 ត្វាតិ អញ្ញំ សន្តរាបេត្វា ។ អភិទិសីនេយ្យាតិ តស្មី
 អភិទិសីនតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អភិទិបដ្ឋេយ្យាតិ
 តស្មី អភិទិបដ្ឋតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២០៧] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ
 សន្តវិត្វា វា សន្តរាបេត្វា វា អភិទិសីនតិ វា អភិទិ-
 បដ្ឋតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេម-
 តិកា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា សន្តរាបេត្វា វា អភិទិសី-
 នតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនា-
 បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា សន្តរា-
 បេត្វា វា អភិទិសីនតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ
 បាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅថា កម្រាលសម្រាប់ដេក ដោយហោចទៅ សូម្បីតែកម្រាលជាវិការៈនៃស្លឹកឈើ (ក៏ជាកម្រាលដែរ) ។ ពាក្យថា ក្រាលឯង គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេក្រាល គឺឲ្យអ្នកដទៃ ក្រាល ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើកម្រាលសម្រាប់ ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ដេក គឺភិក្ខុនីដេកលើ កម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២០៧] ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិន ទាន់បានប្រាប់មែន ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិន ទាន់បានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាល ក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ទៅវិញ ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយ ក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនី សំ គាល់ថា មិនទាន់បានប្រាប់ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ដែលខ្លួន បានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល ខ្លួនប្រាប់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[២០៨] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា
 សន្តវាបេត្វា វា អភិទិសីទតិ វា អភិទិបដ្ឋតិ វា កិលា-
 នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២០៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តោវា-
 សិដិ ភិក្ខុនី^(១) ភទ្ទំ កាបិលានី សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ។
 ភទ្ទា កាបិលានី ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោច អយំ មំ អយ្យេ
 ភិក្ខុនី សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ឥមិស្សាហំ ចីវរំ ទស្សាមីតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី ទុក្ខហិតេន ទូបធារិតេន បរំ ឧដ្ឋា-
 បេតិ^(២) អហំ កិរយ្យេ អយ្យំ ន សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេមិ ន កិរ
 មេ អយ្យា ចីវរំ ទស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កចំ ហិ នាម

១ ឱ. ម. អន្តោវាសិភិក្ខុនី ។ ឱ. ម. ឧដ្ឋាបេសីតិ ទិស្សតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២០៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយ ក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី នូវកម្រាលសម្រាប់ដេក
ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនី
ឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២០៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ជាសិស្សរបស់ភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនី តែងតែបម្រើភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនី ដោយ
គោរព ។ ភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនី បានពោលពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុនីថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនេះតែងបម្រើខ្ញុំដោយគោរព ខ្ញុំនឹងឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនី
នេះ ។ ឯភិក្ខុនីនោះ ពោលមើលងាយវិញ ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់
របស់ខ្លួន ដោយការពិចារណាខុស (របស់ខ្លួន) ថា បពិត្រលោកម្ចាស់
ឮថាខ្ញុំមិនបម្រើលោកម្ចាស់ដោយគោរពទេ ឮថាលោកម្ចាស់មិនឲ្យចីវរ
មកខ្ញុំទេ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនី ទុក្ខហិតេន ទូបជារិតេន បរំ ឧដ្ឋាបេស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ទុក្ខហិតេន ទូបជារិតេន
 បរំ ឧដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ទុក្ខហិតេន ទូប-
 ជារិតេន បរំ ឧដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខហិតេន ទូប-
 ជារិតេន បរំ ឧដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ទុក្ខហិតេនាតិ អញ្ញថា កហិតេន^(១) ។ ទូបជារិតេនាតិ
 អញ្ញថា ឧបជារិតេន ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្នំ ឧដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ. ម. ឧក្ខហិតេន ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មើលងាយគេ ដោយការប្រកាន់អាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុសសោះ
 ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមើល
 ងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 មិនសមបើនឹងមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចា-
 រណាខុសទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំ-
 ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមើលងាយគេដោយ
 ការប្រកាន់យកអាក្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបា-
 រាជិកកណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយការប្រកាន់យកអាក្រក់
 សេចក្តីថា ដោយការប្រកាន់យកដោយប្រការដទៃ (គឺប្រកាន់ខុស) ។
 ពាក្យថា ដោយការពិចារណាខុស សេចក្តីថា ដោយការពិចារណាដោយ
 ប្រការដទៃ (យល់ខុស) ។ ពាក្យថា មើលងាយគេ សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
 មើលងាយខុបសម្បន្នាផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[២០១] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ឧជ្ឈា-
 បេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា
 ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អ-
 នុបសម្បន្នសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនុបសម្បជ្ជំ ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុប-
 សម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុ-
 បសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 [២០២] អនាបត្តិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[២០៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អត្ថនោ កណ្ហាកំ
 អបស្សន្តិយោ ចណ្ហាកាលី ភិក្ខុនី ឯតទវោចំ អបយេ

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២១១] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាមែន ហើយ មើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តី សង្ស័យ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ- គាល់ថា អនុបសម្បន្នាទៅវិញ ហើយមើលងាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមើលងាយអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុ- នីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ- គាល់ថា ជាអនុបសម្បន្នាមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២១២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ២ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីត្ថត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២១៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនី កាលមិនឃើញភណ្ឌរបស់ខ្លួន បានពោលពាក្យនេះនឹងចណ្ឌ- កាលីភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញភណ្ឌរបស់ពួកយើង

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវត្តស្ស នវមសិក្ខាបទេ និទានំ

អម្ពាភំ ភណ្ឌាភំ បស្សេយ្យាសីតិ ។ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី
 ឧជ្ឈាយតិ វិទាចេតិ អហមេវ នូន ចោរី អហមេវ
 នូនាលន្តិដិ យា អយ្យា អត្តនោ ភណ្ឌាភំ អបស្សន្តិយោ
 តា មំ ឯវមាហំសុ អបយ្យេ អម្ពាភំ ភណ្ឌាភំ បស្សេ-
 យ្យាសីតិ សចាហាយ្យេ តុម្ពាភំ ភណ្ឌាភំ កណ្តាមិ
 អស្សមណី ហោមិ ព្រហ្មចរិយា ចរាមិ និរយំ ឧបបជ្ជាមិ
 យា បន មំ អក្ខតេន ឯវមាហា សាបិ អស្សមណី
 ហោតុ ព្រហ្មចរិយា ចរតុ និរយំ ឧបបជ្ជត្ថតិ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាចេន្តិ
 វិទាចេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលី អត្តានំបិ
 បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសប្បីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរំបិ
 និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសប្បីតិ ។ សច្ចំ ភក-
 ភតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកភា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរំបិ និរយេនបិ ព្រហ្ម-
 ចរិយេនបិ អភិសប្បីតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

បាចិត្តិយកណ្ណា អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

ដែរឬ ។ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ខ្ញុំឯង
 ជាស្រីចោរពិតឬ ខ្ញុំឯងជាស្រីគ្មានសេចក្តីខ្មាសពិតឬ ពួកលោកម្ចាស់ណា
 មិនឃើញកណ្ណរបស់ខ្លួន ពួកលោកម្ចាស់នោះពោលនឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញកណ្ណរបស់យើងដែរឬទេ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ ប្រសិនបើខ្ញុំយកកណ្ណរបស់លោកមែន ខ្ញុំមិនមែនជាសមណីទេ ខ្ញុំ
 ឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ហើយ ខ្ញុំនឹងទៅកើតក្នុងនរក ចំណែកឯភិក្ខុនីណា
 ពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំដោយពាក្យមិនពិត ភិក្ខុនីនោះឯង ចូរកុំឲ្យជា
 សមណី ចូរឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ចូរទៅកើតក្នុងនរកចុះ ។ ពួកភិក្ខុនី
 ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តុះបង្គាប់ថា ចណ្ណកាលីជាម្ចាស់ មិនសមនឹងផ្កាសាខ្លួនឯងផង អ្នកឯទៀត
 ផង ដោយនរកផង ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ផងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
 ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ណកាលីភិក្ខុនីផ្កាសាខ្លួន
 ឯងផង អ្នកឯទៀតផង ដោយនរកខ្លះ ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពិតមែន
 ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលី
 ភិក្ខុនីមិនសមនឹងផ្កាសាខ្លួនក្តី អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្ម-
 ចរិយធម៌ក្តីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ
 វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ អត្តានន្តិ បច្ចត្តំ ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្នំ
 និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[២០៥] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា និរយេន
 វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសបតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
 អភិសបតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ
 អនុបសម្បន្នសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
 អភិសបតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ តិរច្ឆានយោនិយា
 វា បិត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោតុគ្គេន^(១) វា អភិសបតិ

១ ឱ. បេត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោតុគ្គេន ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្កាសាខ្លួនឯងក្តី
អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា
អ្នកឯទៀត សេចក្តីថា ភិក្ខុនីផ្កាសាឧបសម្បន្នាផងគ្នា ដោយនរកក្តី ដោយ
ព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១៥] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាមែន ហើយផ្កាសា
ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្ប-
ន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយផ្កាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្ម-
ចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ជាអនុប-
សម្បន្នាទៅវិញ ហើយផ្កាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាដោយកំណើតនៃសត្វតិរច្ឆានក្តី ដោយ
បេតវិស័យក្តី ដោយការជាមនុស្សមានត្រកូលថោកទាបក្តី ត្រូវអាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អន្ធការវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជំ អភិសបតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ អនុសម្បជ្ជសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២០៦] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខារាយ អ-
 នុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ
 សទ្ធិ ភណ្ឌិត្វា អត្តនា វេទិត្វា វេទិត្វា រោទតិ ។ យា
 តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
 វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលី អត្តានំ
 វេទិត្វា វេទិត្វា រោទិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ និទាន

ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ជាឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ ថាជាអនុបសម្បន្នាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២១៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីផ្កាសា ព្រោះធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្កាសា ព្រោះធ្វើធម៌ឲ្យជា ប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្កាសា ព្រោះធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្គិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២១៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីឈ្មោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏វាយតប់ទះខ្លួនឯង ហើយយំ ។ ពួក ភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ ពោលទោស តិះ- ដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតប់ទះខ្លួន ហើយយំ សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំ វេទិត្វា វេទិត្វា វោទតីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី អត្តានំ វេទិត្វា វេទិត្វា
 វោទិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ
 វេទិត្វា វេទិត្វា វោទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អត្តានន្តិ បច្ចត្តំ ។ វេទិត្វា វេទិត្វា វោទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ វេទតិ ន វោទតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ វោទតិ
 ន វេទតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[២០៩] អនាបត្តិ ញាតិព្យសនេន វា កោតព្យស-
 នេន វា កោតព្យសនេន វា ធុដ្ឋា វោទតិ ន វេទតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្ធការវត្តោ ទុតិយោ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីវាយតបំទះខ្លួនឯងហើយយំ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀល
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតបំទះខ្លួនឯង
ហើយយំសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំ-
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយវាយតបំទះខ្លួនឯង
ហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២១៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក-
កណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនី
វាយតបំទះហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែវាយ តែមិនយំ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែយំ តែមិនបានវាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២១៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីវិនាសញ្ញាតិក្តី សេចក្តីវិនាសភោគសម្បត្តិក្តី សេចក្តី
វិនាសព្រោះរោគក្តី មកប៉ះពាល់ហើយយំ តែមិនវាយ (ខ្លួនឯង) ១
ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវេត្ត ទី ២ ចប់ ។

នគ្រវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២២០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អចិវតិ-
យា នទិយា វេសិយាហិ សន្ធិ នក្កា ឯកតិត្ថេ នហា-
យន្តិ ។ វេសិយា តា ភិក្ខុនិយោ ឧប្បណ្ឌេសុំ^(១) កិណ្ឌុ
ខោ ធាម អយ្យេ តុម្ហាតំ ទហារនំ ព្រហ្មចរិយំ
ចិណ្ឌេន ននុ ធាម កាមា បរិកុញ្ញិតព្វា យទា ជិណ្ឌា
ភវិសុសថ តទា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សថ ឯវំ តុម្ហាតំ ឧភោ
អត្តា^(២) បរិក្កហិតា ភវិស្សន្តិតិ ។ ភិក្ខុនិយោ វេ-
សិយាហិ ឧប្បណ្ឌិយមាណា^(៣) មន្ទ្រ អហេសុំ ។ អថខោ
តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ កន្ធា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
អាហេថេសុំ ។ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហេ-
ថេសុំ ។ ភិក្ខុ ភក្កវតោ ឯតមត្តំ អាហេថេសុំ ។ អថ-
ខោ ភក្កវា ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បក្កវណោ ធម្មិ
កមំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីនំ

១ ឱ. ម. ឧប្បណ្ឌេសុំ ។ ២ ឱ. អត្តា ។ ៣ ឱ. ម. ឧប្បណ្ឌិយមាណា ។

នគ្រវត្ត សិក្ខាបទទី ១

[២២០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក
ភិក្ខុនីច្រើនរូបមានកាយអាក្រាតងូតទឹក ឮដំកំពង់ទឹកមួយ ជាមួយនឹងពួក
ស្រីពេស្យា ក្នុងស្ទឹងអចិន្តរតី ។ ពួកស្រីពេស្យានាំគ្នាចំអកលេងនឹងភិក្ខុនី
ទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកកំពុងពេញក្រមុំខំសន្សំ
ព្រហ្មចរិយធម៌ប្រយោជន៍អ្វី ពួកលោកគួរតែនៅបរិភោគកាមទៅសិន
កាលណាលោកទាំងឡាយចាស់ សឹមពួកលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
ក្នុងកាលណោះចុះ កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះ ប្រយោជន៍ទាំងពីរឈ្មោះថា ពួក
លោកបានកាន់យកហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលដែលពួកស្រីពេស្យា
និយាយចំអក (ដូច្នោះ) ក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីទាំង
នោះនាំគ្នាទៅកាន់លំនៅ ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរ
នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
មកក្នុងពេលនោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ញត្ត

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃ-
 សុដ្ឋតាយ ។ បេ ។ វិនយានុក្កហាយ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 នក្កា នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 នក្កា នហាយេយ្យាតិ អនិវត្តា វា អចារុតា វា នហា-
 យតិ បយោកេ ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២២] អនាបត្តិ អច្ឆិន្ទចីរិកាយ វា នដ្ឋចីរិកា-
 យ វា អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នក្កវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខុនីនំ ឧទកសាជិកា
 អនុញ្ញាតា ហោតិ ។ នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ភគវតា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយ
 ១០ ប្រការ គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់
 វិន័យ ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ
 យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ អាត្រាតកាយដូតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 បារាជិកកណ្តាទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា អាត្រាតកាយដូតទឹក សេចក្តី
 ថា ភិក្ខុនីមិនស្លៀកសំពត់ ឬមិនដណ្តប់សំពត់ហើយដូតទឹក ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលដូត វេលាដូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមានចីវរដែលពួកចោរលួចយកទៅ ឬមានចីវរបាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងអារាម
 ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ដូតទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។ ឆព្វគ្គិយា-

បាចិត្តិយកណ្ណោ នគ្គវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតាតិ អប្បមាណិកាយោ ឧទ-
 កសាដិកាយោ ធាវេសុំ បុរតោបិ បច្ឆតោបិ អាកឡ-
 ត្តា អាហិណ្ឌាត្តា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម នព្វ-
 ក្តិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកា-
 យោ ធាវេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ នព្វក្តិយា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិកាយោ ឧទកសាដិកាយោ
 ធាវេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកា កមំ
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណិ-
 កាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធាវេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វាវេ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ឧទកសាដិកំ
 បន ភិក្ខុនិយោ ការយមាទាយ បមាណិកា ការ-
 តព្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ ដីយសោ ចតស្សោ វិទត្តិយោ
 សុកតវិទត្តិយា តិរិយំ ទ្វេ វិទត្តិយោ តំ អតិក្កាមេន្តិយា
 ឆេននកំ បាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ផ្ចិតទឹក ហើយ ទើបនាំគ្នាស្លៀកដណ្តប់សំពត់ផ្ចិតទឹកទាំងឡាយ មិនមានប្រមាណ ក៏ចាប់ទាញពីមុខខ្លះ ពីក្រោយខ្លះ ហើយត្រេចដើរទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសំពត់ ផ្ចិតទឹកគ្មានប្រមាណសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់នូវសំពត់ផ្ចិតទឹកមិន មានប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសំពត់ផ្ចិតទឹកមិន មានប្រមាណទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជន ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលឲ្យគេធ្វើសំពត់ផ្ចិត ទឹកគប្បីឲ្យធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ផ្ចិតទឹកនោះ គឺ បណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត កាលភិក្ខុនី ធ្វើឲ្យកន្លងលើសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវឆេទនកបាចិត្តិយៈ^(១) ។

១ គឺ ភិក្ខុនីត្រូវកាត់សំពត់ឲ្យត្រូវប្រមាណ ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិទើបបាន ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[២២៤] ឧទកសាជិកា នាម យាយ និវត្តាយ^(១)
 នហាយតិ ។ ការយមាណាយតិ កហេន្តិយា វា ការា-
 មេន្តិយា វា បមាណិកា ការេតព្វា ។ តត្រិដំ បមាណំ
 ជីយសោ ចតស្សោ វិទត្តិយោ សុតតវិទត្តិយា តិវិយំ
 ទ្វេ វិទត្តិយោ ។ តំ អតិក្កាមេត្វា កហេតិ វា ការាមេតិ
 វា បយោកេ ទុក្កដំ បដិលាកេន ធិដ្ឋិត្វា ចាចិត្តិយំ
 ទេសេតព្វំ ។

[២២៥] អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាមេតិ
 អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោ-
 សាមេតិ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា
 បរិយោសាមេតិ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ
 វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាមេតិ អាមត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អញ្ញស្សត្ថាយ កហេតិ វា ការាមេតិ វា អាមត្តិ
 ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលកិត្វា បរិភុញ្ញតិ
 អាមត្តិ ទុក្កដស្ស ។

១ ឱ. ម. និវត្តា ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២២៤] ភិក្ខុនីផ្ចិតទឹកដោយសំពត់ស្បែកណា សំពត់ស្បែកនោះ
 ឈ្មោះថា សំពត់ផ្ចិតទឹក ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
 កាលធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី គប្បីឲ្យធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុង
 សំពត់ផ្ចិតទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះ
 សុគត ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណនោះទៅ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ ភិក្ខុនីត្រូវកាត់ក្នុងខណៈដែលបាន
 មក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយៈចេញ ។

[២២៥] ភិក្ខុនី សម្រេចដោយខ្លួនឯង នូវសំពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់
 ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី ប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេច នូវ
 សំពត់ដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីសម្រេច
 ដោយខ្លួនឯងនូវសំពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី ប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវសំពត់ដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើ
 មិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី
 ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក ។ ភិក្ខុនីបានសំពត់ផ្ចិតទឹក
 ដែលអ្នកដទៃធ្វើស្រេចហើយមកប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក ។

បាចិត្តិយកណ្ណេ នគ្គវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

[២២៦] អនាបត្តិ បមាណីកំ ករោតិ ឧនកំ
 ករោតិ អញ្ញេន កតំ បមាណាតិក្កន្តំ បដិលភិក្ខា
 ធិន្ទិត្វា បរិកុញ្ញតិ វិតានំ វា កុម្មត្ថរណំ វា សាណិប្បា-
 ការំ វា ភិសី វា ពិម្ពោហានំ វា ករោតិ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២២៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សារត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញតិស្សា ភិក្ខុនិយា មហាក្សេ
 ចីវរទុស្សំ ចីវរំ ទុក្កតំ ហោតិ ទុស្សិព្វិតំ ។ មុល្លនដ្ឋា
 ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច សុន្ទរំ ខោ ឥនន្តេ អយ្យ
 ចីវរទុស្សំ ចីវរញ្ច ខោ ទុក្កតំ ទុស្សិព្វិតន្តិ ។ វិសិព្វេមិ
 អយ្យ សិព្វេស្សសីតិ ។ អាមយ្យ សិព្វេស្សាមីតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ វិសិព្វេត្វា^(១) មុល្លនដ្ឋាយ
 ភិក្ខុនិយា អនាសិ ។ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី សិព្វេស្សាមិ
 សិព្វេស្សាមីតិ នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ

១ វិសិព្វេត្វាតិ ទុស្សិព្វិតំ បុន សិព្វនក្ខាយ វិសិព្វេត្វា វិដដេត្វាតិ ទុតិយសារត្ថទីបនីដីកា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

[២២៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ១ ភិក្ខុនីធ្វើថយពីប្រមាណចុះមក ១ ភិក្ខុនីបាន ឧទកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ហើយយកមកកាត់ ចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យជាពិតានក្តី ជាកម្រាលក្រាលផែនដីក្តី ជារនាំងក្តី ជាពូកក្តី ជាខ្នើយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[២២៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់គង់នៅក្នុងអារាម ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សំពត់ សម្រាប់ធ្វើបិវររបស់ភិក្ខុនី ១ រូបមានតម្លៃច្រើន បិវរ (នោះ) ធ្វើក៏មិនល្អ ដេរក៏មិនល្អ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃ លោកម្ចាស់ សំពត់បិវររបស់លោកនេះល្អណាស់ តែបិវរនោះធ្វើមិនល្អ ដេរមិនល្អ ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងរុះចេញ លោកម្ចាស់នឹងដេរឲ្យឬ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា អើលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹង ដេរឲ្យ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីនោះក៏រុះបិវរនោះចេញ ហើយប្រគល់ឲ្យ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងដេរ ។ តែមិនដេរ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កកោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អា-
 រោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម អយ្យា
 បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិញ្ចាបេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ
 ន សិញ្ចាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិញ្ចា-
 បេត្វា នេវ សិព្វតិ ន សិញ្ចាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ-
 តិ ។ សច្ចំ ភកាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកា កមំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិញ្ចា-
 បេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ ន សិញ្ចាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 កកិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវរំ វិសិញ្ចា
 វា វិសិញ្ចាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ
 សិព្វេយ្យ ន សិញ្ចាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកេយ្យ អញ្ញត្រ
 ចត្វាបញ្ចាហា ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ។ ភិក្ខុនីនោះ ក៏ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ពួក
ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជា
ម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុះចីវរចេញ ហើយក៏មិនដេរខ្លួនឯង មិន
ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរវិញសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុះចីវរចេញហើយ
មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបី
នឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុះចីវរចេញហើយ មិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យគេដេរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរុះ
ឯងក្តី ឲ្យគេរុះក្តី នូវចីវរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តី
អន្តរាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយទេ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (តម្កល់ទុក)
ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ នគ្គវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[២២៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុជីតិ ។
 ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ចីវរំ នាម ឆន្ទំ
 ចីវរាជំ អញ្ញតវំ ចីវរំ ។ វិសិព្វេត្វាតិ សយំ វិសិព្វេត្វា ។
 វិសិព្វាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិសិព្វាបេត្វា ។ សា បច្ឆា
 អនន្តរាយិកិជីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ សិព្វេយ្យាតិ
 ន សយំ សិព្វេយ្យ ។ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 កេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ អញ្ញត្រ
 ចត្វាបបញ្ចាហាតិ បបេត្វា ចត្វាបបញ្ចាហំ ។ នេវ
 សិព្វិស្សាមិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ កវិស្សាមីតិ
 ធុរំ និក្ខិត្តមត្ថេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៩] ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវរំ
 វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិ-
 កិជី នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ កេហតិ
 អញ្ញត្រ ចត្វាបបញ្ចាហា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧបសម្មន្ទាយ វេមតិកា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិព្វា-
 បេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិជី នេវ សិព្វេតិ ន

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

[២២៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង បារាជិកកណ្ណសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺភិក្ខុនីឯ ទៀត ។ ដែលហៅថា ចីវរ នោះ បានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ ។ ពាក្យថា រុះឯង គឺរុះចេញដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេរុះ គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យរុះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយក្នុង ពេលជាខាងក្រោយទេ គឺគ្មានសេចក្តីអន្តរាយសោះឡើយ ។ ពាក្យថា មិនដេរឯង គឺភិក្ខុនីមិនដេរដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់- ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ គឺភិក្ខុនីមិនបង្គាប់អ្នកដទៃឡើយ ។ ពាក្យថា វៀរ លែងតែ (តម្កល់ទុក) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ គឺលើកទុកត្រឹម ៤ ថ្ងៃ ៥ ថ្ងៃ ប៉ុណ្ណោះ ។ បើភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ជុរថា អញមិនដេរឯង អញនឹងមិនធ្វើនូវសេចក្តី ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរដូច្នេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២៩] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថា ឧបសម្បន្នាមែន ហើយ រុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តីនូវចីវរ លុះតមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះក៏មិន មានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ គេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ឧប- សម្បន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យហើយរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរ តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចតុហបញ្ចា-
 ហា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អនុប-
 សម្បជ្ជសញ្ញា ចីវរំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិញ្ញាបេត្វា វា សា
 បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី ទេវ សិព្វេតិ ន សិញ្ញាបនាយ
 ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចតុហបញ្ចាហា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញ បរិក្ខារំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិញ្ញា-
 បេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី ទេវ សិព្វេតិ ន
 សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចតុហ-
 បញ្ចាហា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ ចីវរំ
 វា អញ្ញ វា បរិក្ខារំ វិសិព្វេត្វា វា វិសិញ្ញាបេត្វា វា សា
 បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី ទេវ សិព្វេតិ ន សិញ្ញាបនាយ
 ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចតុហបញ្ចាហា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បជ្ជសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែង
តែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា
អនុបសម្បន្នាទៅវិញ រុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរ តមកខាងក្រោយ
ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការ
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់)
ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវបរិក្ខារដទៃ
តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ
ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរលែងតែ
(ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុះឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុះក្តី នូវចីវរក្តី
បរិក្ខារដទៃក្តី របស់អនុបសម្បន្នា តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមាន
សេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេ
ដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ អនុប-
សម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុ-
បសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ នគ្គវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ និទានំ

[២៣០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ន លភតិ កកោន្តី^(១) ចតុបាបញ្ចាហំ អតិក្កាមេតិ កិលា-
នាយ អាបនាសុ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[២៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ
និក្ខេបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តិ ។ តានិ
ចីវរានិ ចីវរំ និក្ខេបិត្វានិ កណ្ណិកិតានិ ហោន្តិ ។ តានិ
ភិក្ខុនិយោ ឱតាមេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតទរោចំ កស្សិមាជិ អយ្យេ ចីវរានិ កណ្ណិកិតានីតិ ។
អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
វិទាយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ

១ ឱ. កកោន្តំ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

[២៣០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីកំពុងតែធ្វើ ស្រាប់តែកន្លងហួស ៤-៥ ថ្ងៃទៅ ១ ភិក្ខុនីមានជំងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយផ្សេង ។ កើតឡើង ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[២៣១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគ ទ្រង់គង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនីធ្វើចីវរ (សង្ឃារដី) ទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់និងចីពរទៅប៉ុណ្ណោះ ។ ចីវរទាំងឡាយដែលភិក្ខុនីធ្វើទុកយូរពេកនោះ ក៏ដុះផ្សិតសៅហ្មងទៅអស់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយយកចីវរទាំងនោះទៅសំដិលហាល ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវរទាំងនេះរបស់អ្នកណាក៏ដុះផ្សិតសៅហ្មងអស់ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បញ្ញ-
 មិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទ-
 ចារិកំ បញ្ញមន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ
 ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បញ្ញ-
 មិស្សន្តី នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្ត យា បន ភិក្ខុនី បញ្ចាហិតំ សង្ឃាជិវារំ^(១)
 អតិក្កាមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បញ្ចាហិតំ សង្ឃាជិវារំ^(២) អតិក្កាមេយ្យាតិ
 បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរាទិ នេវ និវាសេតិ ន ចារុបតិ
 ន ឱតាបេតិ បញ្ចមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

១ - ២ ឱ. ម. សង្ឃាជិវារំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់និងចីពរ ទៅប៉ុណ្ណោះសោះ
។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅ
កាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់និងចីពរប៉ុណ្ណោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបី
នឹងធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក
ជនបទដោយមានតែស្បង់និងចីពរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជា
ទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយញ៉ាំងវារៈនៃសង្ឃាធិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលរួចហើយ ។ ពាក្យថា ញ៉ាំងវារៈនៃ
សង្ឃាធិឲ្យកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបានស្លៀក មិនបាន
គ្រង មិនបានសំដីលហាលនូវចីវរទាំង ៥ អស់ថ្ងៃទី ៥ គឺជាធ្វើឲ្យកន្លងហួស
ថ្ងៃទី ៥ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណេ នគ្គវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[២៣៣] បញ្ចាហាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហាតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្ត-
 សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេម-
 តិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិ-
 ក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៣៤] អនាបត្តិ បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច ចីវរាជិ
 ជិវសេតិ វា ចារុបតិ វា ឱតាបេតិ វា តិលាឆាយ
 អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[២៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញតវា ភិក្ខុជី បិណ្ឌាយ ចរិត្វា

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[២៣៣] វារៈនៃសង្ឃាដិកន្ទងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់
ថាកន្ទងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិកន្ទង
ហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
វារៈនៃសង្ឃាដិកន្ទងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់កន្ទង
ទៅទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិមិនទាន់កន្ទងហួស ៥ ថ្ងៃ
ទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្ទងទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារៈ
នៃសង្ឃាដិមិនទាន់កន្ទងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ វារៈនៃសង្ឃាដិមិនកន្ទងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា មិនទាន់កន្ទងទៅទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[២៣៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីស្លៀកក្តី គ្រងក្តី សំដិលហាលក្តី នូវចីវរទាំង ៥ ក្នុងថ្ងៃទីប្រាំ ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[២៣៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អលូចីវំ បត្តិវិទ្យា វិហារំ ចារិសិ ។ អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី តំ
 ចីវំ ចារុបិទ្វា កាមំ បិណ្ឌាយ ចារិសិ ។ សា និក្ខមិទ្វា
 ភិក្ខុនិយោ បុទ្ធិ អបយ្យេ មយ្ហំ ចីវំ បស្សេយ្យាថាតិ ។
 ភិក្ខុនិយោ តស្សា ភិក្ខុនិយា ឯតមត្ថំ អាហោចេសុំ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ទីយតិ វិចាចេតិ កាមំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនី មយ្ហំ ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតីតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អាហោចេសិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កាមំ ហិ នាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា
 ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបតីតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភគវា កាមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

 ១ ឱ. ម. បារុបីតិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនី ១ រូប ត្រេចទៅបិណ្ឌបាត (ត្រឡប់មកវិញ) ក៏សំដិលចីវរដែលទទឹក
 ដោយញើសហើយចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុនី ១ រូបយកចីវរនោះ
 គ្រងហើយចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុនីនោះចេញ (ពីវិហារ)
 ទៅហើយសួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយបានឃើញចីវរបស់ខ្ញុំដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ
 ដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
 ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ដល់ខ្ញុំជាមុន ហើយយកចីវរទៅគ្រងសោះ ។
 ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយក
 ចីវរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរ
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវរបស់
 ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
 ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចីវរ
 របស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្ណេ នត្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ចីវរសង្កមនីយំ ជារយ្យ
 បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ចីវរសង្កមនីយំ នាម ឧបសម្បជ្ជាយ បញ្ចន្តំ
 ចីវរាទំ អញ្ញាតវំ ចីវរំ ។ តស្សា វា អទិន្នំ តំ វា អនាបុច្ឆា
 និវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៧] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចីវរ-
 សង្កមនីយំ ជារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
 សម្បជ្ជាយ វេមតិកា ចីវរសង្កមនីយំ ជារេតិ អាបត្តិ
 បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
 ចីវរសង្កមនីយំ ជារេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។
 អនុបសម្បជ្ជាយ ចីវរសង្កមនីយំ ជារេតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណា នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទ្រទ្រង់ (ស្ងៀកដណ្តាប់) នូវសង្កមនីយចីវរ^១ គឺចីវរដែលខ្លួនលបយក ទៅប្រើប្រាស់មួយសំណើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណាចហើយ ។ ចីវរដែលឈ្មោះថា សង្កមនីយ នោះបានដល់ចីវរទាំង ៥ ចីវរឯណាមួយ របស់ស្រីដែលជាឧបសម្បត្តិ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ជាមុនហើយស្ងៀកក្តី ត្រង់ក្តី នូវចីវរដែលភិក្ខុនីនោះមិនបាន ឲ្យក្តី នូវសង្កមនីយចីវរនោះក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៣៧] ឧបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បត្តិ ហើយ ទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីមាន សេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បត្តិទៅវិញ ហើយទ្រទ្រង់នូវ សង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវររបស់ អនុបសម្បត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា

១ ចីវររបស់ភិក្ខុនីឯទៀត ដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ម្ចាស់ចីវរហើយកាន់យកទៅ ត្រូវតែប្រគល់ ឲ្យម្ចាស់ចីវរវិញ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៣៨] អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តំ វា អាបុច្ឆា
 ជិវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អច្ឆិន្ទចីវិកាយ ទដ្ឋចីវិកាយ
 អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២៣៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន បុល្លនជ្ជាយ ភិក្ខុនិយា ឧបជ្ជាក-
 កុលំ បុល្លនជ្ជំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 អយ្យេ ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ បុល្លនជ្ជា ភិក្ខុនី តុម្កេ ពហុ-
 កិច្ចា ពហុករណីយាតិ អន្តរាយំ អកាសិ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន តស្ស កុលស្ស យរំ ទយ្ហតិ ។
 តេ ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាចេន្តិ កចំ ហិ នាម អយ្យា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឧបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៣៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីជាម្ចាស់ចីវរនោះបានឲ្យ ១ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយស្ងៀកក្តី ដណ្តប់
ក្តីនូវចីវរនោះ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរបាត់
ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២៣៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏គ្រានោះឯង
ត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ បុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយមានកិច្ចច្រើន មានការដែលត្រូវធ្វើ
ក៏ច្រើន ដូច្នេះហើយក៏ធ្វើចីវរទានឲ្យអន្តរាយទៅ ។ ទទួលពេលនោះផ្ទះ
របស់ត្រកូលនោះភ្លើងឆេះ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល

បាចិត្តិយកណ្ណេ នគ្គវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

មុល្លនដ្ឋា អម្ពាភំ ឈេយ្យធម្មំ អន្តរាយំ កវិស្សតិ ឧក-
 យេនម្ហ^(១) បរិពាហិរា កោតេហិ ច បុញ្ញេន ចាតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-
 យន្តានំ វិយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ
 កមំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនដ្ឋា កណាស្ស ចីវរលាភំ
 អន្តរាយំ កវិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី កណាស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ
 ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា
 កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី កណាស្ស
 ចីវរលាភំ អន្តរាយំ កវិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កណាស្ស
 ចីវរលាភំ អន្តរាយំ ករេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

 ១ ឱ. ម. ឧកយេនម្ហា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើទេយ្យធម៌របស់យើងទាំងឡាយឲ្យអន្តរាយសោះ យើងទាំងឡាយវិនាសប្រាសចាកប្រយោជន៍ទាំងពីរយ៉ាង គឺភោគផង បុណ្យផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[២៤០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 គណោ នាម ភិក្ខុជីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ ចីវរំ នាម ឆន្ទំ
 ចីវរាធំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបកំ បច្ឆិមំ ។ អន្តរាយំ
 កេយ្យាតិ កចំ ឥមំ ចីវរំ ទទេយ្យន្តិ អន្តរាយំ កហេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ការំ អន្តរាយំ កហេតិ
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សម្ពហុលាធំ ភិក្ខុជីធំ វា ឯក-
 ភិក្ខុជិយា វា អនុបសម្បជ្ជាយ វា ចីវរំ វា អញ្ញំ វា
 បរិក្ការំ អន្តរាយំ កហេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[២៤១] អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា និវាហេតិ
 ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២២០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គណៈ តថាគត សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ បណ្តាចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ យ៉ាងតូច បំផុតល្មមវិកប្បបានហៅថាចីវរ ។ ពាក្យថា ធ្វើឲ្យអន្តរាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីនិយាយថា ជនទាំងឡាយត្រូវឲ្យចីវរនេះធ្វើអ្វី ហើយធ្វើឲ្យអន្តរាយ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីធ្វើបរិក្ខារដទៃឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីធ្វើចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី របស់ភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីររូប ឬបីរូប) ក្តី របស់ភិក្ខុនីមួយរូបក្តី របស់អនុបសម្បន្នាភិក្ខុ ឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។

[២២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ឃហើយហាមឃាត់^(១) ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

១ ភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរបង្អង់សិនទៅ ព្រោះឥឡូវនេះសំពត់ថ្លៃណាស់ ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀតកប្បាសនឹងមកដល់ហើយ ថ្លៃសោតក៏ល្មមសមគួរ ដូច្នេះហើយក៏ ហាមឃាត់ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នគ្រវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ
ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃា តំ ចីវរំ
កាដេតុកាមោ សន្និបតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន
ឧលួនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនិយោ ភិក្ខុនិយោ^(១)
បក្កន្តា ហោន្តិ ។ ឧលួនន្ទា ភិក្ខុនី តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតទរោច អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ បក្កន្តា ន តាវ ចីវរំ
កាជិយិស្សតីតិ ចីវរិកន្តំ បដិពាហិ^(២) ។ ភិក្ខុនិយោ ន
តាវ ចីវរំ កាជិយិស្សតីតិ វិប្បក្កមីសុ ។ ឧលួនន្ទា
ភិក្ខុនី អន្តេវាសិនីសុ ភិក្ខុនីសុ^(៣) អាកតាសុ តំ ចីវរំ
កាជាបេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កេចំ ហិ នាម អយ្យា
ឧលួនន្ទា ធម្មិកំ ចីវរិកន្តំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។

១ ឱ. អន្តេវាសិក្ខុនិយោ ។ ២ ឱ. ម. បដិពាហតិ ។ ៣ ឱ. អន្តេវាសិក្ខុនីសុ ។
ម. អន្តេវាសីសុ ភិក្ខុនីសុ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[២២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង អកា-
លចីវរបានកើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃប្រាថ្នា
ដើម្បីនឹងចែកចីវរនោះទើបប្រជុំគ្នា ។ វេលានោះឯង ពួកភិក្ខុនីជាអន្តេ-
វាសិនី (កូនសិស្ស) របស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ (ពីវត្ត) បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំង-
ឡាយ ពួកភិក្ខុនីចៀសចេញទៅអស់ហើយ (សង្ឃ) កុំអាលចែកចីវរ
ដូច្នេះហើយក៏ហាមឃាត់ការចែកចីវរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនាំគ្នាចៀសចេញ
អស់ទៅដោយគិតថា សង្ឃមិនទាន់ចែកចីវរ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលពួក
ភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនីមកព្រមគ្នាហើយ ក៏នាំគ្នាចែកចីវរនោះទៅ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏
ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងហាម
ឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សង្ខំ កិរ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មកំ ចីវរវិកង្គំ
 បដិពាហតីតិ ។ សង្ខំ ភក្កាតិ ។ វិគហិ ពុទ្ធា ភក្កា
 កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មកំ ចីវ-
 វិកង្គំ បដិពាហិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ វេញា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ធម្មកំ
 ចីវរវិកង្គំ បដិពាហេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ធម្មកោ នាម ចីវរវិកង្គោ សមត្តោ ភិក្ខុនី-
 សង្ខោ សន្និបតិក្ខា កាដេតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ
 កងំ ឥមំ ចីវរំ កាដេយ្យាតិ បដិពាហតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៤] ធម្មកេ ធម្មកសញ្ញា បដិពាហតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកេ វេមតិកា បដិពាហតិ អាបត្តិ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចហើយ ។ ការចែកចីវរដែលឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នាចែក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីចែកចីវរនេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២៤] ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណោ នគ្គវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ និទានំ

ទុក្ខជស្ស ។ ធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ
 អនាបត្តិ ។ អធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មិកេ
 អធម្មិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២២៥] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា បដិពាហតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី នដានំបិ នដកានំបិ
 លង្ហិកានំបិ សោកជ្ឈាយិកានំបិ កុម្មប្បនិកានំបិ
 សមណាចារិ ទេតិ មយ្ហំ បរិសតិ វណ្ណំ ភាសថាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ និទាន

ទុក្ខដ ។ ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយ
ធម៌វិញ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ការចែកចីវរមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការចែក
ចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ការចែកចីវរមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ មិន
ត្រូវអាបត្តិ ។

[២២៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយឃាត់^(១) ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុនី បានឲ្យសមណចីវរដល់ពួកមេរុបាំខ្លះ ដល់ពួកកូនរុបាំខ្លះ ពួក
អ្នកឡើងរាំខ្លះ ដល់ពួកអ្នកតូកខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្ករខ្លះ ដោយពាក្យថា
អ្នកទាំងឡាយចូរពោលសរសើរយើង ក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្ធរបស់យើង ។

១ ភិក្ខុនីនិយាយពន្យល់ថា សំពត់សាដកតែមួយនឹងចែកគ្នាមិនគ្រាន់ សូមអស់លោក
បង្អង់ចាំបន្តិចសិន ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀត សំពត់នឹងកើតឡើងថ្មីសឹមយើងចែកគ្នាជា
ខាងក្រោយដូច្នេះ ហៅថាសំដែងអានិសង្ស ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នជាបិ នជកាបិ លជ្ឈិកាបិ សោកជ្ឈាយិកាបិ
 កុម្មុជ្ជនិកាបិ មុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិសតិ រណ្ណ
 កាសន្តិ អយ្យា មុល្លនន្ទា ពហុស្សតា កាលិកា
 វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កង្ខំ^(១) កាតុំ ទេម អយ្យាយ
 ករោម អយ្យាយាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កង្ខំ ហិ
 ធាម អយ្យា មុល្លនន្ទា អាតារិកស្ស សមណាចីវរំ
 ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 អាតារិកស្ស សមណាចីវរំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា កង្ខំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី អាតារិកស្ស សមណាចីវរំ ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី អាតារិកស្ស វា បរិញ្ញាជកស្ស វា បរិញ្ញាជិកាយ
 វា សមណាចីវរំ ទទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

 ១ ធម្មកថន្តិបិ បាលី ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពួកមេរុបាតី ពួកកូនមេរុបាតី ពួកអ្នកឡើងវារៈ ពួកអ្នកត្អូកត្អី ពួកអ្នកវាយ
 ស្ករក្តី នាំគ្នាពោលសរសើរថ្វីល្អនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្ធច្បថា ថ្វីល្អនន្ទាជា
 ម្ចាស់ជាពហុស្សុត ជាអ្នកនិយាយ ជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើ
 ធម្មិកថា អ្នកទាំងឡាយចូរថ្វាយ (ទាន) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ អ្នកទាំង-
 ឡាយ ចូរធ្វើ (សក្ការៈ) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្ទុះបង្គាប់ថា ថ្វីល្អនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបីនឹងឲ្យសមណាចារ្យដល់គ្រហស្ថ
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាថ្វីល្អនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសមណាចារ្យដល់គ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
 ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្វីល្អនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹង
 ឲ្យសមណាចារ្យដល់គ្រហស្ថទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ-
 ថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
 សមណាចារ្យដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាក្តី ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណេ នគ្គវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ និទានំ

[២២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ អាការិកោ ឆាម យោ កោចិ អការំ
 អជ្ឈាវសតិ ។ បរិព្វាជកោ ឆាម ភិក្ខុញ្ច សាម-
 ណោរញ្ច បបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។
 បរិព្វាជិកា ឆាម ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខុមានញ្ច សាមណេ-
 រិញ្ច បបេត្វា យា កោចិ បរិព្វាជិកសមាបន្នា ។
 សមណាចីវរំ ឆាម កប្បកតំ វុច្ចតិ ។ ទេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៨] អនាបត្តិ មាតាបិតុនំ ទេតិ តាវកាលិកំ
 ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគ្គវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[២២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ធុល្លនជ្ជាយ ភិក្ខុនិយា ឧបជ្ជា-

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

[២២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ជនណាមួយគ្រប់គ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ បុរសណាមួយបួសជាបរិព្វាជក វៀរលែង តែភិក្ខុនីសាមណេរចេញ បុរសនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជក ។ ស្រីណាមួយបួសជាបរិព្វាជិកា វៀរលែងតែភិក្ខុនី សិក្ខាមាតានិងសាមណេរចេញ ស្រីនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជិកា ។ ចីវរដែលធ្វើរឹកប្បូហើយ ហៅថា សមណ- ចីវរ ។ ភិក្ខុនីឲ្យ (សមណចីវរ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យដល់មាតាបិតា ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេខ្ចី ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២២៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ត្រកូល ឧបដ្ឋាករបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កកុលំ បុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច សចេ មយំ
 អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។
 តេន ខោ បន សមយេន វស្សំ វុត្តា ភិក្ខុនិយោ ចីវរំ
 កាដេតុកាមា សន្និបតីសុ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តា
 ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោច អាគមេថ អយ្យេ អត្ថិ ភិក្ខុនី-
 សង្ឃស្ស ចីវរប្បច្ចាសាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ បុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី
 ឯតទរោចំ កច្ចយ្យេ តំ ចីវរំ ជាធាហីតិ ។ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 តេ មនុស្សេ ឯតទរោច ទេថារុសោ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 ចីវរន្តិ ។ ន មយំ អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 ចីវរំ ទាតុន្តិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
 អាហេចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា
 បុល្លនន្ទា ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ
 អតិក្កាមេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងថ្វាយ
 ចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវស្សារួច
 ហើយប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរ ទើបប្រជុំគ្នា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយ
 ពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកម្ចាស់
 ចូរបង្កង់ចាំសិន (ដ្បិត) មានគេនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ លោក
 ចូរទៅ លោកចូរដឹងចីវរនោះចុះ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលនោះ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងមនុស្សទាំងឡាយនោះ
 ថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ។
 មនុស្សទាំងនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនអាច
 នឹងប្រគេនចីវរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃទេ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់
 មិនសមបីនឹងញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នា
 ចីវរដ៏ទុពូលសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ

បាចិត្តិយកណ្ណេ នគ្គវគ្គស្ស នវេសិត្តាបទេ បញ្ញត្តិ

មេតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរ-
 ប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-
 មេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ ទុព្វលចីវរប្បច្ចាសា ឆាម សចេ
 មយំ សក្កោម ទស្សាម ករិស្សាមាតិ វាចា
 ភិក្ខុ ហោតិ ។ ចីវរកាលសមយោ ឆាម អនត្ថតេ
 កបិទេ វស្សានស្ស បច្ឆិមោ មាសោ អត្ថតេ កបិទេ
 បញ្ច មាសា ។ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យាតិ

១ ឱ. ម. អតិក្កាមេសីតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបីនឹងញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាល ឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វលទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សេចក្តីប្រាថ្នា ចីវរទុព្វល គឺត្រកូលគេបញ្ចេញរថីភេទថា បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងប្រគេន នឹងធ្វើ (ចីវរទាន) ។ ដែលហៅថា សម័យ នៃចីវរកាល គឺភិក្ខុនីមិនទាន់បានក្រាលកបិន កំណត់ខែមួយជាខាង ចុងនៃវស្សានរដូវ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែកត្តិក) បើភិក្ខុនី បានក្រាលកបិន កំណត់ ៥ ខែ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើត ខែផល្គុន) ។ ពាក្យថា ញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

អនត្ថតេ កបិណេ វស្សានស្ស បច្ឆិមំ ទិវសំ អតិក្កា-
 មេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អត្ថតេ កបិណេ
 កបិណុទ្ធារទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៥១] ទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកាល-
 សមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ទុព្វល-
 ចីវរេ វេមតិកា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរ-
 កាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អនាបត្តិ ។ អទុព្វលចីវរេ
 ទុព្វលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ អទុព្វល-
 ចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៥២] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សេត្វា និវាសតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

នោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកបិនហើយញ៉ាំងថ្ងៃ ១ ជាខាងចុងនៃ
វស្សានរដូវឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបានក្រាលកបិន
ហើយញ៉ាំងថ្ងៃដែលកបិនដោះឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥១] ចីវរដ៍ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរដ៍ទុព្វលមែន ហើយធ្វើ
សម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរដ៍ទុព្វល
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរដ៍ទុព្វល ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វលទេ ហើយ
ធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ចីវរ
មិនទុព្វលទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរមិន
ទុព្វលទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរមិនទុព្វល
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

[២៥២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស៍^(១) ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

១ ភិក្ខុនីនិយាយថាកប្បាសរបស់គេមុខជានឹងមកដល់ បុរសមានសទ្ធាជ្រះថ្លាមុខជាមកប្រ-
គេនមិនខាន ហៅថាសំដែងអានិសង្ស៍ក្នុងសិក្ខាបទនេះ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

នគ្រវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២៥៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតវនេ ឧចាសកេន សង្ឃំ
ឧទ្ទិស្ស វិហារោ កាវាបិតោ ហោតិ ។ សោ តស្ស
វិហារស្ស មហេ ឧភតោសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ ទាតុកា-
មោ ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧភតោសង្ឃ-
ស្ស កបិដំ អត្ថតំ ហោតិ ។ អថខោ សោ ឧចាសកោ
សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា កបិដុទ្ធាវំ យាចិ ។ ភក្កវតោ
ឯតមត្ថំ អារាមេសុំ ។ អថខោ ភក្កវា ឯតស្មី និទានេ
ឯតស្មី បកវណោ ធម្មី កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ កបិដំ ឧទ្ធវិតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
កបិដំ ឧទ្ធវិតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន
សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ កបិដំ ឧទ្ធវ-
រេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ

នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២៥៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានឧបា-
សកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ (កុដិ) ឧទ្ទិសថ្វាយសង្ឃ ។ ក្នុងកាលដែលធ្ងន់វិហារ
នោះ ឧបាសកនោះប្រាថ្នានឹងថ្វាយអកាលចីវរដល់ឧកតោសង្ឃ ។ ក៏គ្រា
នោះឯង ឧកតោសង្ឃបានក្រាលកបិនហើយ ។ ទើបឧបាសកនោះចូល
ទៅរកសង្ឃហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកបិនចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះដំណើរនេះ ទើប
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដកកបិនចេញបាន ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវដកកបិនយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុសាសនប្រតិពលគប្បី
ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងដោយញាតិទុតិយកម្មវាចាថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូម
ព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើការដកកបិននេះ មានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ
សង្ឃត្រូវដកនូវកបិន ។ នេះជាវាចាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រ

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សង្ឃោ កបិណ្ឌំ ឧទ្ធរតិ ។ យស្សាយស្សតោ ខមតិ
 កបិណស្ស ឧទ្ធារោ សោ តុណ្ហាស្ស យស្ស នក្ខមតិ
 សោ កាសេយ្យ ។ ឧទ្ធតំ សង្ឃេន កបិណ្ឌំ ។ ខមតិ
 សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

[២៥៤] អថខោ សោ ឧចាសកោ ភិក្ខុនីសង្ឃំ
 ឧបសង្កមិត្វា កបិណ្ឌុទ្ធារំ យាមិ ។ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 មីរំ អម្ពាតំ ភវិស្សតីតិ កបិណ្ឌុទ្ធារំ បដិពាហិ ។ អថខោ
 សោ ឧចាសកោ ឧជ្ឈាយតិ វិចារេតិ កមំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ពាតំ កបិណ្ឌុទ្ធារំ ន ទស្សន្តីតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧចាសកស្ស
 ឧជ្ឈាយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេ-
 ន្តិ កមំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនន្ទា ធម្មិកំ កបិ-
 ណ្ឌុទ្ធារំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះសង្ឃដកកបិនចេញ ។
 ការដកកបិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គ
 នោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏
 មានអាយុអង្គនោះពោលឡើង ។ កបិនសង្ឃបានដកហើយ ។ ការដកកបិន
 សមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវ
 កម្មនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២៥២] លំដាប់នោះ ឧបាសកនោះ បានចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃ
 ហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកបិនចេញ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានហាមឃាត់នូវការ
 ដកកបិនដោយវាចាថា ចីវរនឹងមានដល់ពួកយើងទាំងឡាយ ។ ទើប
 ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបី
 នឹងមិនឲ្យការដកកបិនដល់ពួកយើងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ
 ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការ
 ដកកបិនប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា

បាចិត្តិយកណ្ណោ នគ្គវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កបិណ្ឌានំ បដិពាហតីតិ ។
 សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កបិណ្ឌានំ បដិពា-
 ហិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ធម្មិកំ កបិណ្ឌានំ បដិពាហេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ធម្មិកោ នាម កបិណ្ឌានោ សមត្តោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ
 សន្និបតិក្ខា ឧទ្ធរតិ ។ បដិពាហេយ្យាតិ កមំ ឥទំ
 កបិណ្ឌំ ឧទ្ធរយ្យាតិ បដិពាហាតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហាមឃាត់នូវការដកកបិន ដ៏ប្រកប
ដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងហាមឃាត់នូវការដកកបិន ដ៏ប្រកប
ដោយធម៌ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជន
ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី
ចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយហាមឃាត់នូវ
ការដកកបិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ការដកកបិន
ប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ មានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំ
គ្នាដក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីហាមឃាត់ថា ភិក្ខុនី-
សង្ឃដកកបិននេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[២៥៦] ធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មិកេ វេមតិកា បដិពាហតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ធម្មិកេ អធម្មិកសញ្ញា បដិពាហតិ
 អនាបត្តិ ។ អធម្មិកេ ធម្មិកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មិកេ
 អធម្មិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៥៧] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា បដិពា-
 ហតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នត្តវគ្គោ តតិយោ ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៥៦] ការដកកបិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌មែន ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការដកកបិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការដកកបិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ការដកកបិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការដកកបិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការដកកបិនមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនប្រកបដោយធម៌មែន មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

[២៥៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស៍^(១) ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នត្តវត្ថុ ទី ៣ ចប់ ។

១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស៍ថា ភិក្ខុនីសង្ឃមានចីវរគ្រាំគ្រាហើយ មហាលាភមានអានិសង្ឃកបិនជាមូល ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

តុវដ្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២៥៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ
តុវដ្តេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាត្ថា បស្សិត្វា
ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្តេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ
កាមកោតិនិយោតិ^(១) ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯក-
មញ្ចេ តុវដ្តេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្តេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
វិគហិ ពុទ្ធា ភក្កា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្តេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

១ ឱ. គិហិកាមកោតិនិយោតិ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២៥៨] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូប
ដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃ
វត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន
សមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ដូចពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគ
កាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ
សម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីពីររូប
ដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថាសូម
ទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ
 ឯកមញ្ចេ តុវដ្តេយ្យំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-
 យោតិ ឧបសម្បជ្ជាយោ វុច្ចន្តិ ។ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្តេយ្យន្តិ
 ឯកាយ និបជ្ជាយ អបរា និបជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឧកោ វា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧជ្ជហិត្វា បុនប្បុនំ និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៦០] អនាបត្តិ ឯកាយ និបជ្ជាយ អបរា និសី-
 ទតិ ឧកោ វា និសីទន្តិ ឧម្មត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាចា-
 បុរណា^(១) តុវដ្តេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាជ្ជា

១ ឱ. ម. ឯកត្ថរណាបុរណា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ពីរូបដេកលើគ្រែមួយ
(ជាមួយគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៥៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
អធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
ពីរូបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីម្នាក់ដេកនៅ
ហើយ មានភិក្ខុនីដទៃទៅដេកដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ម្យ៉ាងទៀតភិក្ខុនី
ពីរូបដេកព្រមគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទាំងពីរូបក្រោកឡើង
ហើយដេកទៅវិញញយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីម្នាក់ដេក ភិក្ខុនីដទៃអង្គុយ ឬភិក្ខុនីទាំងពីរូបអង្គុយ ១ ភិក្ខុនី
ទាំងពីរូបនោះឆ្លូត ១ ភិក្ខុនីទាំងពីរូបនោះជាដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២៦១] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីរូបមាន
សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ។ មនុស្ស

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្ឋវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

បស្សិតា ឧដ្ឋាយន្តិ វិទាចេន្តិ កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចាបុរណា តុវដ្ឋេស្សន្តិ សេយ្យ-
 ថាបិ ភិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុ
 ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ វិទាចេន្តានំ
 ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិទាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
 និយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចាបុរណា តុវដ្ឋេស្សន្តិតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចាបុរណា
 តុវដ្ឋេស្សន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណា-
 ចាបុរណា តុវដ្ឋេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ត-
 រណាចាបុរណា តុវដ្ឋេយ្យំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃវគ្គ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល
 បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
 ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ដូចយ៉ាងពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម
 សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល
 បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន
 សមបីនឹងមានសំពត់សម្រាប់ក្រាល សម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថា ភិក្ខុនីពីររូបមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជា
 មួយគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស
 ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់
 តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
 នៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឯណាពីររូបមានសំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយ
 គ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[២៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និយោតិ ឧបសម្មជ្ជាយោ វុច្ឆន្តិ ។ ទ្វេ ឯកត្តរណា-
ចាបុរណា តុវដ្ឋេយ្យន្តិ តញ្ញាវ អត្តវិទ្យា តញ្ញាវ ចារុបន្តិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៦៣] ឯកត្តរណាចាបុរណា ឯកត្តរណាចាបុរណា-
សញ្ញា តុវដ្ឋេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្តរណា-
ចាបុរណា វេមតិកា តុវដ្ឋេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឯកត្តរណាចាបុរណា ឆានត្តរណាចាបុរណាសញ្ញា តុ-
វដ្ឋេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្តរណា ឆានាចា-
បុរណា^(១) អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឆានត្តរណា ឯក-
ចាបុរណា^(២) អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឆានត្តរណាចាបុរណា
ឯកត្តរណាចាបុរណាសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឆានត្ត-

១ ឱ. ម. នានាបារុណសញ្ញា ។ ២ ម. ឯកបារុណសញ្ញា ។ ឱ. ឯកត្តរណា-
បារុណសញ្ញា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
អធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ ពាក្យថា ពីររូប
មានសំពត់សម្រាប់ក្រាល សម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នានោះ
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីពីររូបក្រាលនូវសំពត់នោះឯង ហើយដណ្តប់នូវសំពត់
នោះដដែល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦៣] សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីពីររូប
សំគាល់ថា សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយដដែល ហើយ
ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអា-
បត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ហើយដេកជា-
មួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នា តែ
ដណ្តប់សំពត់ផ្សេងគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលផ្សេងគ្នា
តែដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
ដណ្តប់ផ្សេង ។ គ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាសំពត់ សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់
ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់សម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

រណាចាបុរណោ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ នានត្ថរ-
ណាចាបុរណោ នានត្ថរណាចាបុរណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៦៤] អនាបត្តិ វត្ថានំ^(១) ទស្សេត្វា និបដ្ឋន្តិ
ឧប្បត្តិកានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២៦៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ពហុស្សុ-
តា ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កថំ
កាតុំ ។ កដ្ឋាបិ កាបិលានី ពហុស្សុតា ហោតិ
កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កថំ កាតុំ ឧទ្យារ-
សម្ភាវិតា ។ មនុស្សា អយ្យា កដ្ឋា កាបិលានី
ពហុស្សុតា កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កថំ^(២)
កាតុំ ឧទ្យារសម្ភាវិតាតិ កដ្ឋំ កាបិលានី បបមំ បយិរុ-
ចាសិត្វា បច្ឆា មុល្លនដ្ឋំ ភិក្ខុនី បយិរុចាសន្តិ ។

១ ឱ.ម. វត្ថានំ ។ ២ ឱ. ធម្មកថំ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់សម្រាប់
ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា សំពត់សម្រាប់ក្រាល
សម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នាដដែល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

[២៦២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺពួកភិក្ខុនីសំដែងនូវទីកំណត់ហើយដេក ១ ពួកភិក្ខុនីឆ្លូត ១ ពួកភិក្ខុនី
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[២៦៥] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សូត ជាអ្នកឆ្ងាតនិយាយ ជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ជាអ្នក
ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ សូម្បីភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីក៏ជាពហុស្សូត ជាអ្នក
ប៉ិននិយាយ ជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែល
មហាជនសរសើរក្រៃពេកដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ភិក្ខុកា-
បិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ជាអ្នក
ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដូច្នេះ ហើយចូល
ទៅរកភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ទើបចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាក្រោយ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សាបកតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា
 សន្តជ្ជា បរិវិត្តា អសំសជ្ជា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា
 វិញ្ញត្តិពហុលា វិហារន្តីតិ កន្ទាយ កាបិលានិយា បុរ-
 តោ ចម្ព័រតិបិ តិដ្ឋតិបិ និសីទតិបិ សេយ្យំបិ កប្បេតិ
 ឧទ្ទិសតិបិ ឧទ្ទិសាបេតិបិ សជ្ឈាយម្បិ ករោតិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា
 អយ្យាយ កន្ទាយ កាបិលានិយា សព្វាច្ច អដាសុំ
 ករិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 កន្ទាយ កាបិលានិយា សព្វាច្ច អដាសុំ ករោតីតិ ។
 សច្ចំ កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី កន្ទាយ កាបិលានិយា
 សព្វាច្ច អដាសុំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា
 សព្វាច្ច អដាសុំ ករេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាមនុស្សមានសេចក្តីឫស្សាគ្របសង្កត់ ក៏ពោលថា ពួក
 ភិក្ខុនីណាស្គាល់ច្រើន សូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះ ជាអ្នក
 ប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ ពោល
 ដូច្នេះហើយក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែង
 ឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការស្វាធារ្យខ្លះ ក្នុងខាងមុខភក្ខាកា-
 បិលានីភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទា
 ជាម្ចាស់ មិនសមបីនឹងមកក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់ ភក្ខាកាបិលានី
 ជាម្ចាស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយ ដល់ភក្ខាកាបិ-
 លានីភិក្ខុនី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបីនឹងក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយ
 ដល់ភក្ខាកាបិលានីភិក្ខុនីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
 នៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
 ភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ក្លែងធ្វើ
 សេចក្តីមិនសប្បាយដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្ឋវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[២៦៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ សព្វាច្ចាតិ ជា-
 នន្តិ សញ្ញានន្តិ ចេច្ច អភិវិតិស្វា វីតិក្កមោ ។ អដាសុំ
 កកេយ្យាតិ ឥមិទា ឥមិស្សា អដាសុំ ភវិស្សតីតិ
 អនាបុច្ឆា បុរតោ ចង្គ្គមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ
 វា សេយ្យំ វា កកេយ្យតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ
 វា សជ្ឈាយំ វា កកេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៦៧] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា សព្វាច្ច
 អដាសុំ កកេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
 សម្បជ្ជាយ វេមតិកា សព្វាច្ច អដាសុំ កកេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្ន-
 សញ្ញា សព្វាច្ច អដាសុំ កកេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនុបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុប-
 សម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

[២៦៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថា ក្លែង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីកាលដឹង កាលស្គាល់ ហើយក្លែងប្រព្រឹត្តល្មើស ប្រព្រឹត្តកន្លង ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្តីមិន សប្បាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីគិតថា ដោយហេតុនេះ សេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត នឹងមានដល់ភិក្ខុនីនេះ ដូច្នេះហើយមិនបានប្រាប់ ក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែងឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការ ស្វាធារ្យខ្លះ ក្នុងទីខាងមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦៧] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ហើយ ក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្លែងធ្វើសេចក្តីឲ្យមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នា ហើយ ក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ អនុប- សម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនី សំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[២៦៨] អនាបត្តិ ន អជាសុំ កត្តកាមា
 អាបុច្ឆា បុរោ ចង្គមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា
 សេយ្យំ វា កប្បតិ ឧទ្ធិសតិ វា ឧទ្ធិសាបេតិ វា
 សជ្ឈាយំ វា ករោតិ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[២៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
 តេន ខោ បន សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ
 សហជីវីនី នេវ ឧបជ្ជេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម
 អយ្យា មុល្លនន្ទា ទុក្ខិតំ សហជីវីនី នេវ ឧបជ្ជេ-
 ស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កាវិស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហ-
 ជីវីនី នេវ ឧបជ្ជេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៦៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមិនប្រាថ្នានឹងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ហើយប្រាប់ ក៏ដើរក្តី ឈរក្តី
អង្គុយក្តី សម្រេចការដេកក្តី សំដែងឯងក្តី ឲ្យគេសំដែងក្តី ធ្វើការស្វាធារ្យាយ
ក្តី ក្នុងខាងមុខ ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[២៦៩] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទា-
ភិក្ខុនី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូន-
សិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ (មានជំងឺ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខសោះ
។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុនី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូន
សិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្ឋវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ
សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
កវិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខិតំ សហជីវីនី
នេវ ឧបដ្ឋេយ្យ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ
បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ ទុក្ខិតា នាម កិលានា វុច្ចតិ ។ សហ-
ជីវីនី នាម សន្និវិហារីនី វុច្ចតិ ។ នេវ ឧបដ្ឋេយ្យាតិ
ន សយំ ឧបដ្ឋេយ្យ ។ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ ឧបដ្ឋេស្សាមិ
ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កវិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្ត-
មត្ថេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អន្តោវាសិនី^(១) វា អនុ-
បសម្បជ្ជំ វា នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

១ ឱ. ម. អន្តោវាសី ។

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើ
សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តី
ទុក្ខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយ
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនបម្រើឯង មិន
ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តី
ទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដល់នូវ
សេចក្តីទុក្ខ សំដៅយកភិក្ខុនីដែលមានជំងឺ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាកូន
សិស្ស សំដៅយកភិក្ខុនីជាសិស្សិកាវិនី (មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាមួយគ្នា) ។
ពាក្យថា មិនបម្រើឯង គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការ
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ កាលភិក្ខុនីគ្រាន់តែ
ដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបម្រើឯង នឹងមិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
គេបម្រើនូវអន្តេវាសិនីក្តី អនុបសម្បន្នាភី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[២៧១] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ន លភតិ កិលាឆាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

ត្បវដ្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[២៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភទ្ទា កាបិលានី សាកេតេ វស្សំ
ឧបកតា ហោតិ ។ សា កេនចិនេវ ករណីយេន មុល្ល-
នជ្ជាយ ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ទូតំ ចាហោសិ សចេ មេ
អយ្យា មុល្លនជ្ជា ឧបស្សយំ ទទេយ្យ កច្ឆេយ្យាមហំ^(១)
សាវត្ថិដ្ឋិ ។ មុល្លនជ្ជា ភិក្ខុនី ឯវមាហា អាគច្ឆតុ
ទស្សាមីតិ ។ អថខោ ភទ្ទា កាបិលានី សាកេតា
សាវត្ថី អកមាសិ ។ មុល្លនជ្ជា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិ-
លានិយា ឧបស្សយំ អទាសិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន មុល្លនជ្ជា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា ហោតិ

១ ឱ. ម. អាគច្ឆេយ្យាមហំ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយភិក្ខុនីស្វែងរកអ្នកឯទៀត ជាអ្នកបម្រើ
ជំងឺមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១
ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[២៧២] សម័យនោះឯង ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភទ្ទា-
កាបិលានីភិក្ខុនីនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាកេត ។ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីនោះ
បានបញ្ជូនទូតទៅក្នុងសំណាក់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ដោយកិច្ចនីមួយៗ បើបុល្ល-
នន្ទាជាម្ចាស់ឲ្យលំនៅដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំគួរតែទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ភទ្ទាកាបិលានីមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យ (នៅ) ។
លំដាប់នោះ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនីបានចេញអំពីក្រុងសាកេត ទៅកាន់ក្រុង
សាវត្ថី ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បានឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ។
ក៏គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្សូតជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នក

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្តវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ និទានំ

កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មី កងំ កាតុំ ។ ភទ្ទាបិ
 កាបិលានី ពហុស្សតា ហោតិ កាលិកា វិសារទា
 បដ្ឋា ធម្មី កងំ កាតុំ ឧទ្យានសម្ភាវិតា ។ មនុស្សា
 អយ្យា ភទ្ទា កាបិលានី ពហុស្សតា កាលិកា វិសា-
 រទា បដ្ឋា ធម្មី កងំ កាតុំ ឧទ្យានសម្ភាវិតាតិ ភទ្ទំ
 កាបិលានី បបមំ បយិរុចាសិត្វា បច្ឆា មុល្លនន្ទំ
 ភិក្ខុនី បយិរុចាសន្តិ ។ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សាប-
 កតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តដ្ឋា បរិវិតា អសំសដ្ឋា
 យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហារន្តីតិ
 កុបិតា អនត្តមនា ភទ្ទំ កាបិលានី ឧបស្សយា
 និក្ខន្ទិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចាចន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា
 មុល្លនន្ទា អយ្យាយ ភទ្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ
 ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខន្ទិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភទ្ទាយ កាបិលានិយា
 ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខន្ទតីតិ^(១) ។

១ ឱ. និក្ខន្ទតី ។

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

ក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ សូម្បីភិក្ខុកាបិលានី ក៏ជាពហុស្សូត
 ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថាដែរ ហើយ
 មហាជនគេសរសើរដោយច្រើនក្រៃពេក ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយ
 ថា ភិក្ខុកាបិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្សូត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្លៀវក្លា
 ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែលគេសរសើរដោយច្រើន និយាយ
 យ៉ាងនេះហើយ បាននាំគ្នាទៅរកភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ហើយទៅរក
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាខាងក្រោយ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកមានសេចក្តីឫស្សា
 គ្របសង្កត់ទើបនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាអ្នកស្គាល់ច្រើន ជា
 អ្នកសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នក
 សន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ (និយាយយ៉ាងនេះហើយ)
 ក៏មានសេចក្តីខឹង អាក់អន់ចិត្ត ហើយទង់ទាញភិក្ខុកាបិលានីចេញចាក
 លំនៅទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់
 មិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅ ដល់ភិក្ខុកាបិលានីជាម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ខឹង
 អាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុកាបិ-
 លានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខឹងអាក់អន់ចិត្តទង់ទាញចេញ ពិតមែនឬ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កេមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភក្កាយ កាបិលានិយា
 ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា និក្ខេប្បិស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
 យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា
 អនត្តមនា និក្ខេប្បយ្យ វា និក្ខេប្បាយេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ ឧបស្ស-
 យោ នាម កកាជពន្ទោ រុច្ចតិ ។ ទត្វាតិ សយំ
 ទត្វា ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនកិរន្ទា អាហាត-
 ចិត្តា វិលជាតា ។ និក្ខេប្បយ្យាតិ កញ្ចេ កហេត្វា
 បមុខំ និក្ខេប្បតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បមុខំ
 កហេត្វា ពហិ និក្ខេប្បតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅ ដល់កទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ខឹង
 អាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រុះ-
 ថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រុះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យ
 លំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់
 ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនី គឺដល់ភិក្ខុ-
 នីដទៃ ។ ទីកុដិដែលមានសន្លឹកទ្វារជាប់នៅ ហៅថាលំនៅ ។ ពាក្យថា
 ឲ្យ គឺឲ្យដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺមានចិត្តមិនត្រេកអរ
 មានចិត្តគឺទោសមកខ្លាំងខ្លប់ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ទង់ទាញឯង គឺ
 ភិក្ខុនីចាប់យកពីក្នុងល្ងែង ហើយទាញចេញទៅខាងរៀង ត្រូវអាបត្តិបា-
 ចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីចាប់ទាញចេញពីរៀងទៅខាងក្រៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្តោ តុវដ្តវត្ថុស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯកេន បយោកេន ពហុកេបិ ទ្វារេ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ជិក្ខុខ្លាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សកី អាណាត្ថា ពហុកេបិ
ទ្វារេ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៧៤] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ឧបស្សយំ
ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លា-
បេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ
វេមតិកា ឧបស្សយំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា
ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា ឧបស្ស-
យំ ទត្វា កុបិតា អនត្តមនា ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លា-
បេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ
ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
អកវាជពទ្ធា ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លាបេតិ វា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លា-
បេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ កវាជ-
ពទ្ធា វា អកវាជពទ្ធា វា ជិក្ខុខ្លាតិ វា ជិក្ខុខ្លាបេតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាញចេញឲ្យរំលងទ្វារសូម្បីច្រើន តែដោយប្រយោគ ១ (គឺទាញតែម្តង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ(១) ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទង់ទាញ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃទង់ទាញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តងហើយ (អ្នកទទួលបង្គាប់) ទង់ទាញឲ្យរំលងទ្វារសូម្បីច្រើន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។

[២៧២] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ត្រឡប់ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញឯងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី (នូវភិក្ខុនីផងគ្នា) ចាកលំនៅដែលមិនមានសន្លឹកទ្វារជាប់នៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវអនុបសម្បន្នា ចាកលំនៅដែលមានសន្លឹកទ្វារជាប់នៅក្តី មិនមានសន្លឹកទ្វារ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តស្សា បរិក្ខារំ ជិក្ខុឧត្តិ វា
 ជិក្ខុឧបាសេតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ
 ឧបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បជ្ជាយ
 អនុបសម្បជ្ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៧៥] អនាបត្តិ អលទ្ធិជី ជិក្ខុឧត្តិ វា ជិក្ខុ-
 ឧបាសេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ ជិក្ខុឧត្តិ វា ជិក្ខុឧបា-
 សេតិ វា ឧម្ពត្តិកំ ជិក្ខុឧត្តិ វា ជិក្ខុឧបាសេតិ វា តស្សា
 បរិក្ខារំ ជិក្ខុឧត្តិ វា ជិក្ខុឧបាសេតិ វា កណ្ឌានកា-
 រិកំ... កលហការិកំ... វិវាទការិកំ... ភស្សការិ-
 កំ... សង្ឃេ អធិការណការិកំ ជិក្ខុឧត្តិ វា ជិក្ខុឧ-
 បាសេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ ជិក្ខុឧត្តិ វា ជិក្ខុឧបាសេតិ វា
 អន្តោវាសិជី វា សទ្ធិវិហារិជី វា នសម្មាវត្ថុជី ជិក្ខុឧត្តិ
 វា ជិក្ខុឧបាសេតិ វា តស្សា បរិក្ខារំ ជិក្ខុឧត្តិ វា
 ជិក្ខុឧបាសេតិ វា ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ជាប់នៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី
នូវបរិក្ខារនៃអនុបសម្បន្នានោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ជាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៧៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១២ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនី ១ ទង់ទាញឯង
ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីជាអលជ្ជិនីនោះ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យ
គេទង់ទាញភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនី
ឆ្គួតនោះ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវភិក្ខុនីអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ១
អ្នកធ្វើការឈ្មោះ ១ អ្នកធ្វើការទាស់ទែង ១ អ្នកធ្វើតិរច្ឆានកថា ១ អ្នកធ្វើ
អធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនី
ទាំងនោះ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវភិក្ខុនីជាអន្តោសិនីឬជាសទ្ធិ-
វិហារិនីដែលប្រព្រឹត្តមិនល្អ ១ ទង់ទាញឯង ឬឲ្យគេទង់ទាញនូវបរិក្ខារនៃ
ភិក្ខុនីនោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[២៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា
វិហារតិ កហាបតិណាមិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលី សំសដ្ឋា
វិហារិស្សតិ កហាបតិណាមិ កហាបតិបុត្តេនបីតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា
វិហារតិ កហាបតិណាមិ កហាបតិបុត្តេនបីតិ ។ សច្ចំ
ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារិស្សតិ
កហាបតិណាមិ កហាបតិបុត្តេនបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារេយ្យ កហាបតិណា វា កហាបតិ-
បុត្តេន វា ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វចនីយា

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២៧៦] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី នៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយបុត្ររបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងនៅ ច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះ ដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនៅ ច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមបី នឹងទៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីក្តី ដោយ កូនគហបតីក្តី ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

មាយ្យេ សំសង្ខា វិហារី កហាបតិធាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ
 វិវិទ្ធាមាយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភតិទិយា សង្ខេវា វណ្ណតីតិ ។
 ឯវញ្ច^(១) សា ភិក្ខុជី ភិក្ខុជីហិ វុច្ចមាធា តថេវ
 បត្តល្ខោយ្យេ សា ភិក្ខុជី ភិក្ខុជីហិ យាវតតិយំ
 សមនុកាសិតញ្ចា តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិ-
 យញ្ចេ សមនុកាសិយមាធា តំ បដិទិស្សដ្ឋេយ្យ
 ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សដ្ឋេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 សំសង្ខា ធាម អនុលោមិកេន កាយិកាវាចសិកេន
 សំសង្ខា ។ កហាបតិ ធាម យោ កោចិ អការំ
 អជ្ឈាវសតិ ។ កហាបតិបុត្តោ ធាម យោ កោចិ
 បុត្តកាតហេ ។

[២៧៨] សា ភិក្ខុជីតិ យា សា សំសង្ខា ភិក្ខុជី ។
 ភិក្ខុជីហិតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុជីហិ ។ យា បស្សន្តិ
 យា សុណន្តិ តាហិ វត្តញ្ចា មាយ្យេ សំសង្ខា វិហារី

១ ឱ. ម. ឯវញ្ច បន សា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡំក្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនគហ-
 បតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេច-
 ក្តីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាង
 នេះ ហើយក៏នៅប្រកួតប្រកាន់ធ្វើយ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគម្រប់បីដង ដើម្បីឲ្យ
 លះបង់វត្ថុនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម
 ប្រកាសហាមដរាបគម្រប់បីដងហើយ លះវត្ថុនោះបាន ការលះដូច្នេះនេះជា
 ការប្រពៃ បើមិនលះទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧៧] ត្រង់ពាក្យថាភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រឡំក្រឡំនោះគឺច្រ-
 ឡំក្រឡំដោយកាយកម្មនិងវចីកម្ម ដ៏មិនសមគួរ ។ ដែលហៅថា គហបតី
 នោះ បានដល់ជនឯណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ដែលហៅថា កូនគហបតី
 នោះ បានដល់ជនណាមួយជាកូន ឬជាបងប្អូនប្រុស (នៃគហបតីនោះ) ។

[២៧៨] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីណាមួយដែលជាអ្នក
 ច្រឡំក្រឡំ ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឃើញ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឮ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោក

បាចិត្តិយកណ្ណោ គុវុត្តវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទវិភង្គេ សមនុភាសនា

កហបតិធាបិ កហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហាយ្យេ វិវេកញ្ញេវ
 ភតិទិយា សង្ខេវា វណ្ណតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិ-
 យម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិទិស្សន្ទតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ
 ជោ ចេ បដិទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សុត្វា ន
 វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈបិ
 អាគង្គិត្វា វត្តព្វា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ កហបតិធាបិ
 កហបតិបុត្តេនបិ វិវិច្ចាហាយ្យេ វិវេកញ្ញេវ ភតិទិយា
 សង្ខេវា វណ្ណតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។
 សចេ បដិទិស្សន្ទតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ ជោ ចេ បដិ-
 ទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៧៩] សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវព្វា
 បន ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ខេវា ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អាយ្យេ
 សង្ខេវា អយំ ឥត្ថន្ទាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ វិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

កុំនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃ
លោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់បង
បួនស្រី ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះគប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គប្បី
និយាយហាមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះចេញ ការលះ
ដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញយកមកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ
ហើយគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡកច្រឡំ
ដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោក
ចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃរមែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់នៃបងបួនស្រី ។ ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយនោះ គប្បីនិយាយហាមប្រាមអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយ
ហាមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបាន
ដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៧៩] ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាម
ប្រាមយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាត់ប្រតិពលគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡកច្រឡំ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កហាបតិជាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
 ដិស្សជ្ជតិ^(១) ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្ត-
 ដ្ឋាមំ ភិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
 ដិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តដ្ឋាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារតិ
 កហាបតិជាបិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
 ដិស្សជ្ជតិ^(២) ។ សង្ឃោ ឥត្តដ្ឋាមំ ភិក្ខុនី សមនុកា-
 សតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិដិស្សក្កាយ ។ យស្សា អយ្យាយ
 ខមតិ ឥត្តដ្ឋាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុកាសជា តស្ស
 វត្ថុស្ស បដិដិស្សក្កាយ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា
 នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ
 ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា
 សង្ឃេន ឥត្តដ្ឋាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិដិស្ស-
 ក្កាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្សា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ
 ជារយាមីតិ ។

 ១-២ ឱ. ម. ន បដិសិស្សជ្ជតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះវត្ថុនោះ
ចេញទេ ។ បើកម្មនោះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បី
សូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះវត្ថុនោះចេញ ។
នេះជាញត្តិ (គឺប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់
ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូន
គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះចោលវត្ថុនោះចេញទេ ។ ឥឡូវនេះសង្ឃ
សូត្រសមនុសភាសនកម្ម ចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ
ចេញ ។ ការសូត្រសមនុសភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
បង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បី
ស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីពោល
ឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រ
សេចក្តីនេះអស់វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃបាន
សូត្រសមនុភាសនកម្មដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រ
សមនុភាសនកម្មនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។
ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

[២៨០] ញត្តិយា ទុក្ខំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៨១] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សន្ទតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
នប្បដិទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សន្ទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្ម-
កម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៨២] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិទិស្ស-
ន្ទន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២៨៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្តិ-

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

[២៨០] កាលសូត្រចប់ញត្តិ (ភិក្ខុនីនោះ មិនលះបង់វត្ថុនោះ)
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ(១) កាលសូត្រកម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ(២)
 កាលចប់កម្មវាចាជាស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨១] កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌ ហើយមិនលះបង់
 វត្ថុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
 មិនជាធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាកម្មជាធម៌វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
 មិនជាធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៨២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម ១ ភិក្ខុនីលះបង់វត្ថុនោះ ១
 ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[២៨៣] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

សម្មតេ សប្បជិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា
 ទូសេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
 និយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្ត្តសម្មតេ សប្បជិកយេ អសត្តិ-
 កា ចារិកំ ចរិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្ត្តសម្មតេ សប្បជិកយេ
 អសត្តិកា ចារិកំ ចរន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 អន្តោរដ្ឋេ សាសន្ត្តសម្មតេ សប្បជិកយេ អសត្តិកា
 ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ វេញា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

គ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ នាំគ្នាច្រូចទៅកាន់ចារិក ខាងក្នុងដែនដែលគេ
សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។
ពួកអ្នកលេងនាំគ្នាប្រទូស្ត (ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល
បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយនាំ
គ្នាច្រូចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែន ដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយ
សេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ-
ភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ គ្មានពួកឈ្នួញ
ទៅជាមួយ ហើយច្រូចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេ សន្មតថា
ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយច្រូចទៅកាន់ ចារិកខាងក្នុង
ដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យ
ចំពោះមុខទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំង-
ឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយពួកភិក្ខុនីចូរ

បាចិត្តិយកណ្ណោ គុវដ្តវត្ថុស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោរដ្ឋេ សា-
សង្ក្ខសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចរេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៨៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
អន្តោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហារតិ តស្ស រដ្ឋេ ។ សា-
សង្ក្ខំ ធាម តស្មី មក្កេ ចោរាទំ និវិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ
កុត្តោកាសោ ទិស្សតិ បិតោកាសោ ទិស្សតិ និសិដ្ឋោ
កាសោ ទិស្សតិ និបដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ។ សប្ប-
ដិកយំ ធាម តស្មី មក្កេ ចោរេហិ មនុស្សា ហតា
ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាគោទិតា ទិស្សន្តិ ។ អ-
សត្តិកា ធាម វិជា សត្ថេន ។ ចារិកំ ចរេយ្យតិ កុក្កុ-
ដសំចាតេ^(១) កាមេ កាមន្តរេ កាមន្តរេ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស ។ អតាមកេ អរញ្ញេ អឡយោជនេ អឡយោ-
ជនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ. កុក្កុដសម្មាតេ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ គ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណាចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងដែន គឺភិក្ខុនីនៅខាងក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ក៏ត្រេចទៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចនោះ ។ ដែលហៅថា ទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែលពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្នួញទៅជាមួយនោះ គឺវៀរចាកពួកឈ្នួញចេញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ ចន្លោះស្រុក ។ ទីព្រៃមិនមែនជាស្រុក ភិក្ខុនី ត្រេចទៅក្នុងទីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ៗ កន្លះយោជន៍ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[២៨៥] អនាបត្តិ សត្តេន សហ កច្ចតិ ខេមេ
 អប្បជិកយេ កច្ចតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
 កម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្ឋវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២៨៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសន្ត្តសម្មតេ
 សប្បជិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា ទូសេន្តិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ
 សាសន្ត្តសម្មតេ សប្បជិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ច-
 រិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ
 សាសន្ត្តសម្មតេ សប្បជិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៨៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២៨៦] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេ
សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះ
មុខ ។ អ្នកលេងទាំងឡាយក៏នាំគ្នាប្រទូស្ត (ពួកភិក្ខុនីនោះ) ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមគួរនឹងគ្មាន
ពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេ
សន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថា ពួកភិក្ខុនីគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្ឋវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ចរដ្ឋីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កចំ
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសន្ត្រ្តសម្មតេ
 សប្បជិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 តិរោរដ្ឋេ សាសន្ត្រ្តសម្មតេ សប្បជិកយេ អសត្ថិកា ចារិ-
 កំ ចរេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 តិរោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហារតិ តំ បបេត្វា អញ្ញស្ស
 រដ្ឋេ ។ សាសន្ត្រ្ត នាម តស្មី មក្កេ ចោរាជំ និវិជ្ជាកា-
 សោ ទិស្សតិ ភុត្តោកាសោ ទិស្សតិ បិតោកាសោ

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី មិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅដែន គឺភិក្ខុនីនៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនរបស់ស្តេចឯទៀត ក្រៅពីដែនរបស់ស្តេចនោះ ។ ដែលហៅថា ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្សៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែល ពួកចោរនៅក៏ប្រាកដកន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ទិស្សតិ ទិសិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ទិបដ្ឋោកាសោ
 ទិស្សតិ ។ សប្បទិកយំ ឆាម តស្មី មក្កេ ចោរេហិ
 មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាគោជិតា
 ទិស្សន្តិ ។ អសត្តិកា ឆាម វិជា សត្តេន ។ ចារិកំ
 ចរេយ្យាតិ កុក្កុជសំចាតេ តាមេ តាមន្តរេ តាមន្តរេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតាមកេ អរញ្ញេ អឡ-
 យោជនេ អឡយោជនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៨៨] អធាបត្តិ សត្តេន សហ កច្ចតិ ខេមេ អប្ប-
 ទិកយេ កច្ចតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា-
 យាតិ ។

តុវដ្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[២៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា រាជគហេ
 វិហារតិ វេឡុរនេ កលន្ទកនិវាមេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិ ។
 មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ ឆាម

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុង
 ផ្ទះនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្ស
 ដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែល
 ពួកចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្នួញ គឺវៀរ
 ចាកពួកឈ្នួញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រេច
 ទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ។ ចន្លោះ
 ស្រុក ។ ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ។
 កន្លះយោជន៍ ។

[២៨៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីទៅជាមួយពួកឈ្នួញ ១ ភិក្ខុនីទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១
 ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្ឋវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២៨៩] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវន
 ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនីត្រេច
 ទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល

បាចិត្តិយកណ្ណោ តុវដ្តវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ
 តិណានិ សម្មទ្គន្តា ឯកិច្ចិយំ ដីវំ វិហោបេន្តា ពហូ
 ខុទ្ទកេ ចាលោ សង្ឃានំ អាចារេន្តាតិ ។ អស្សោសុ
 ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
 វិចារេន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ
 នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
 ចរិស្សន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
 ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោវស្សំ ចារិកំ
 ចរេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ អន្តោវស្សន្តិ បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិក ខាងក្នុងវស្សាដើរ
 ជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុ ដែលរស់នៅមានឥន្ទ្រិយតែមួយ
 ញ៉ាំងសត្វទាំងឡាយតូច ។ ឲ្យវិនាសទៅជាច្រើនសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបាន
 ឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅ
 កាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ពិត
 មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
 មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
 ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ
 យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

[២៩០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងវស្សា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

វា តេមាសំ អវសិត្វា ។ ចារិកំ ចរេយ្យាតិ កុក្កុជសំ-
 ចាតេ កាមេ កាមន្តរេ កាមន្តរេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អកាមកេ អវញ្ញេ អឡ្ហយោជនេ អឡ្ហយោជនេ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៩០] អនាបត្តិ សត្តាហករណីយេន កច្ចតិ
 កេនចិ ឧព្វាទ្គ្យា កច្ចតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ត្បវដ្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២៩២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា រាជកហោ
 វិហារតិ វេឡុវនេ កលន្ទកណិវាមេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន ភិក្ខុនិយោ តត្ថេវ រាជកហោ វស្សំ វសន្តិ
 តត្ថ ហោមន្តំ តត្ថ កិម្ហំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
 វិចាចេន្តិ អាហុន្តិកា ភិក្ខុនីនំ ទិសា អន្ធការា ន

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបាននៅចាំវស្សាកំណត់ ៣ ខែខាងដើមក្តី^(១) កំណត់ ៣ ខែខាងចុងក្តី^(២) ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី ត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ។ ចន្លោះស្រុក ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ។ កន្លះយោជន៍ ។

[២៩១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីទៅដោយសត្តាហករណ៍យកិច្ច ១ ភិក្ខុនីទៅព្រោះហេតុនីមួយបៀត- បៀន ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[២៩២] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាក្នុងវត្តវេឡុវន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះឯង (ចេញវស្សាហើយក៏ នៅ) ក្នុងទីនោះអស់ហេមន្តរដូវ (នៅ) ក្នុងទីនោះអស់គិម្ពរដូវ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ទិសទាំងឡាយចង្អៀត

១ បុរិមិកវស្សា ។ ២ បច្ឆិមិកវស្សា ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ គុវដ្តវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឥមាសំ ទិសា បក្ខាយន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិ-
យោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិចារន្តានំ វិចា-
ចេន្តានំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្ថំ
អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្ថំ អាហោចេសុំ ។
អថខោ ភកវា ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បកវលោ
ធម្មី កងំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ
បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋតាយ ។ បេ ។ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយា-
នុត្តហាយ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុត្តា
ចារិកំ ន បក្កមេយ្យ អន្តមសោ ធម្មញ្ញយោជនាទិបិ
បាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ វស្សំ វុត្តា នាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ងងឹតដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទិសទាំងឡាយមិនប្រាកដច្បាស់ដល់ភិក្ខុនីទាំងនេះ (ឬដូចម្តេចបានជាមិនចេញអំពើទីនេះសោះ) ។ ពួកភិក្ខុនី បានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ តថាគតនឹងបញ្ញត្តិសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចនៃប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីប្រពៃដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីសេចក្តីតាំងនៅមាំនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវេស្សារួចហើយ មិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា នៅចាំវេស្សារួចហើយ គឺនៅចាំវេស្សាគ្រប់ ៣ ខែខាងដើមក្តី គ្រប់ ៣ ខែខាងចុងក្តី ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

វា តេមាសំ វុត្តា ។ ចារិកំ ន បក្កមិស្សាមិ អន្តម-
សោ ឆប្បញ្ចយោជនាជីតិ^(១) ជុវំ និក្ខិត្តមត្តេ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៩៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ន លភតិ តិលាឆាយ អាបទាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តុវដ្តវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

១ ឱ.ម. ឆប្បញ្ចយោជនាជីតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីគ្រាន់តែជាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយ
ហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីកាលមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីផងគ្នា ជាគម្រប់ពីរមិន
បាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជា
ខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តុវដ្តវគ្គទី ៥ ចប់ ។

ចិត្តាការវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[២៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខេ
បន សមយេន រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស^(១)
ឧយ្យានេ ចិត្តាការេ បដិភានចិត្តំ កតំ ហោតិ ។
ពហូ មនុស្សា ចិត្តាការំ ទស្សនាយ កច្ចន្តិ ។ ឆព្វក្តិ-
យាបិ ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាការំ ទស្សនាយ អកម៌សុ ។
មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាការំ ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិ សេយ្យថា-
បិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ^(២) ។ អស្សោសុំ ខេ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិយន្តានំ
វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វក្តិយា
ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាការំ ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាការំ

១ ឱ. បសេនទិកោសលស្ស ។ ២ ឱ. គិហិកាមភោគិនិយោតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង នាយជាងបាន
គូរគំនូរក្នុងព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ^(១) ក្នុងឧទ្យានស្តេចបសេនទិកោសល ។
ពួកមនុស្សជាច្រើនតែងទៅមើល ព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ (នោះ) ។ សូម្បី
ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី (ភិក្ខុនីពួក ៦ រូប) ក៏បានទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ
(នោះដែរ) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ ដូចជា
ពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮ
ពួកមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើ
នឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ

១ អដ្ឋកថា ថា បានដល់សាលាដ៏វិចិត្រសម្រាប់ស្តេចក្រសាល ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ទស្សនាយ កច្ចង្គីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិភហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 ចិត្តាការំ ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី រាជាការំ
 វា ចិត្តាការំ វា អារាមំ វា ឧយ្យានំ វា ចោត្តរណី វា
 ទស្សនាយ កច្ឆេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ រាជាការំ នាម យត្ថ កត្តចិ រញ្ញោ កីឡិតុំ
 រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ ចិត្តាការំ នាម យត្ថ កត្តចិ
 មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ អារាមោ
 នាម យត្ថ កត្តចិ មនុស្សានំ កីឡិតុំ រមិតុំ កតោ
 ហោតិ ។ ឧយ្យានំ នាម យត្ថ កត្តចិ មនុស្សានំ
 កីឡិតុំ រមិតុំ កតំ ហោតិ ។ ចោត្តរណី នាម

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើ នឹងទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រទេ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដើម្បីមើលដំ-
 ណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ស្តេចក្តី រោងដ៏វិចិត្រក្តី សួនក្តី ឧទ្យានក្តី
 ស្រះបោក្ខរណីក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
 ទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដំណាក់ក្រសាលរបស់
 ស្តេច បានដល់ដំណាក់ ដែលគេសាងដើម្បីក្រសាលសប្បាយដល់ស្តេច
 នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា រោងដ៏វិចិត្រ បានដល់រោងដែលគេ
 សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយ នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។
 ដែលហៅថា សួន បានដល់សួន ដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់
 មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា ឧទ្យាន បានដល់
 ឧទ្យាន ដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយ ក្នុងទីណា
 មួយ ។ ដែលហៅថា ស្រះបោក្ខរណី បានដល់ស្រះបោក្ខរណីដែលគេ

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិតំ រមិតំ កតា ហោតិ ។
 ទស្សនាយ កច្ចតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស យត្ថ បិតា
 បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វិជ-
 ហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឯកមេកំ ទស្សនាយ កច្ចតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស យត្ថ
 បិតា បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុប-
 ចារំ វិជហិត្វា បុនប្បុនំ បស្សតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 [២៩៧] អនាបត្តិ អារាមេ បិតា បស្សតិ កច្ចដ្ឋី
 វា អាកច្ចដ្ឋី វា បស្សតិ សតិ ករណីយេ កត្វា បស្សតិ
 អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សារត្តិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបិ បល្លន្និបិ
 បរិកុញ្ញន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាត្តា

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយ ក្នុងកន្លែងណាមួយ ។
 ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារមើល ហើយមើលរឿយ ។
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី ទៅដើម្បីមើលកន្លែងណាតែមួយ ។ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ (មួយ ។) ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈក្នុងទីនោះ ។
 លះបង់ឧបចារមើលហើយមើលញយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីឈរក្នុងអារាមហើយមើល ១ ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅក្តី ដើរមកក្តី
 ឃើញ ១ កាលបើមានកិច្ចភិក្ខុនីទៅហើយឃើញ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
 អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯងភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ប្រើប្រាស់អាសន្និ^(១) ខ្លះ បល្ល័ង្ក^(២) ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់

១ ជើងម៉ាបួនជ្រុងដែលអង្គុយបានតែម្នាក់ ក្នុងអដ្ឋកថា ថា បានដល់អាសនៈកន្លងហួស
 ប្រមាណ ។ ២ ត្រៃវិចិត្រដោយសត្វសាហាវ ។

បស្សិតា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបិ បល្លង្គិបិ បរិកុញ្ញស្សន្តិ សេយ្យ-
 ថាបិ ភិហិនិយោ កាមកោភិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
 ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ
 ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ
 នាម ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបិ បល្លង្គិបិ បរិកុញ្ញស្សន្តិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបិ
 បល្លង្គិបិ បរិកុញ្ញន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 អាសន្និបិ បល្លង្គិបិ បរិកុញ្ញស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ
 អាសន្និ វា បល្លង្គិ វា បរិកុញ្ញេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៩៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ អាសន្និ នាម អតិក្កន្ធហ្មមាលា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ចារិកវិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ ដូចជាស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រើប្រាស់អាសន្និក្តី បល្ល័ង្កក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៩៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ អាសនៈដែលកន្លងហួសប្រមាណ

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

រុច្ចតិ ។ បល្លង្កោ នាម អាហារិមេហិ វាលេហិ កតោ
ហោតិ ។ បរិកុញ្ញេយ្យាតិ តស្មី អភិទិសីទតិ វា
អភិទិបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣០០] អនាបត្តិ អាសន្និយា ចានេ ធិន្និក្ខា
បរិកុញ្ញតិ បល្លង្កស្ស វាលេ ភិទ្ធិត្វា^(១) បរិកុញ្ញតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣០១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ
កន្តន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាត្តា បស្សិត្វា
ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ភិហិទិយោ កាមកោតិ-
និយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ម-
នុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា

១ ឱ. ធិន្និក្ខា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

តថាគតឲ្យឈ្មោះថា អាសន្និ ។ គ្រៃដែលគេវិចិត្រដោយសត្វកាចទាំងឡាយលើកទៅមកបាន ឈ្មោះថា បល្ល័ង្ក ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺ ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីកាត់ជើងអាសន្និហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីទំលាយរូបសត្វកាចទាំងឡាយនៃបល្ល័ង្កហើយទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនីទាំងឡាយការសូត្រ (ឬអម្ពោៈ) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងការអម្ពោៈ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោៈ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
 វិចារេន្តិ កាមំ ហិ នាម នព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ
 កន្តិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ នព្វក្កិយា
 ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិក-
 រហិ ពុទ្ធា ភក្កា កាមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វក្កិយា
 ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សុត្តំ
 កន្តេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ សុត្តំ នាម ន សុត្តានិ ខោមំ កប្បាសិកំ
 កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាលំ ភក្កំ ។ កន្តេយ្យាតិ
 សយំ កន្តតិ បយោកេ ទុក្ខដំ ឧជ្ឈវដ្ឋេវ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឮកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងការអម្បោះ
 សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ ការអម្បោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោស
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងការ
 អម្បោះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន
 ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយការ
 អម្បោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ សូត្រទាំងឡាយមាន ៦ យ៉ាងគឺ
 របស់ធ្វើដោយសម្បកឈើ ១ ធ្វើដោយកប្បាស ១ ធ្វើដោយសូត្រ
 (សម្បកនាង) ១ ធ្វើដោយរោមសត្វ ១ ធ្វើដោយឆ្នៃ ១ និង ភង្គៈ (របស់ដែល
 លាយដោយវត្ថុទាំង ៥ មានសម្បកឈើជាដើមជាមួយគ្នា) ១ ឈ្មោះថា
 សូត្រ ។ ពាក្យថា ការ គឺភិក្ខុនីការដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធក្នុង
 ប្រយោគដែលការ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ វារៈដែលបង្វិលមួយជុំ ។ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ និទានំ

[៣០៣] អនាបត្តិ កត្តិតសុត្តំ កត្តតិ ឧប្បត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិហិវេយ្យាវច្ចំ ក-
រោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-
យោ តិហិវេយ្យាវច្ចំ កវិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិហិវេយ្យាវច្ចំ ករោន្តិ ។ សច្ចំ
ភក្ខវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្ខវា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ តិហិវេយ្យាវច្ចំ កវិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញ បន ភិក្ខុវេ

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

[៣០៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីការអម្បោះដែលគេការរួចហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៣០៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបីនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ
សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
តិហិវេយ្យាវច្ចំ កវេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ តិហិវេយ្យាវច្ចំ នាម អាភារិកស្ស យាគុំ វា
ភត្តំ វា ខាទនីយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេបនំ^(១) វា
ជោវតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនាបត្តិ យាគុចានេ សង្ឃកត្ថេ ចេតិយ-
បូជាយ អត្ថនោ វេយ្យាវច្ចករស្ស យាគុំ វា ភត្តំ វា
ខាទនីយំ វា បចតិ សាដកំ វា វេបនំ^(២) វា ជោវតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាភារវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សា-
វត្ថិយំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតវា ភិក្ខុនី បុល្ល-
នជ្ជំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្វា ឯតទរោច ឯហាយ្យេ ឥមំ

១-២ ឱ. វេដ្ឋនំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ធ្វើការបម្រើគ្រហស្ថ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ការខ្វល់ខ្វាយ បម្រើគ្រហស្ថ គឺភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខាទនីយៈក្តី លាងសាងកក្តី សំពត់ឈ្មួតក្តី ដើម្បីបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីជួយចម្អិនទឹកបបរក្តី សង្ឃកត្តក្តី ដើម្បីសង្ឃ ១ ភិក្ខុនីជួយគ្រហស្ថ ក្នុងការបូជាចេតិយ ១ ភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខាទនីយៈក្តី លាងសា- ងកក្តី សំពត់ឈ្មួតក្តី ដើម្បីវេយ្យាវច្ចករបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្លូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៣០៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប ចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នៃនាងម្ចាស់

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ និទានំ

អធិការណ៍ រូបសមេហិតិ ។ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សាធុតិ
 បដិស្សណ៍ត្វា^(១) នេវ រូបសមេតិ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ
 ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ
 អាហារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម
 អយ្យា មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិក-
 រណ៍ រូបសមេហិតិ រុច្ចមាណា សាធុតិ បដិស្សណ៍ត្វា
 នេវ រូបសមេស្សតិ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្ស-
 តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណ៍ រូបសមេហិតិ
 រុច្ចមាណា សាធុតិ បដិស្សណ៍ត្វា នេវ រូបសមេតិ ន
 រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
 វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណ៍ រូបសមេ-
 ហិតិ រុច្ចមាណា សាធុតិ បដិស្សណ៍ត្វា នេវ រូបស-
 មេស្សតិ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ

១ ឱ. បដិសុណ៍ត្វា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

នាងចូរមកម្យ៉ាងអធិករណ៍នេះ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី គ្រាន់តែទទួលពាក្យថា សាធុ តែមិនម្យ៉ាង មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីម្យ៉ាងអធិករណ៍នោះឡើយ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃ នាងម្ចាស់ នាងចូរមកម្យ៉ាងអធិករណ៍ នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុ ហើយ មិនសមបីនឹងមិនម្យ៉ាង មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីម្យ៉ាង (អធិករណ៍នោះ) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមកម្យ៉ាង អធិករណ៍ នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថាសាធុហើយ តែមិនម្យ៉ាង មិនធ្វើ សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីម្យ៉ាង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោស ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃ នាងម្ចាស់ នាងចូរមកម្យ៉ាងអធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុ ហើយ ហេតុអ្វីក៏មិនម្យ៉ាង មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីម្យ៉ាង ម្ចាស់ភិក្ខុ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថា បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណំ រូបស-
 មេហីតិ រុច្ចមាទា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា សា បច្ឆា
 អនន្តរាយិកិនី នេវ រូបសមេយ្យ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ
 ករេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយា ។ អធិការណំ នាម
 ចត្តារិ អធិការណានិ វិវាទាធិការណំ អនុវាទាធិក-
 រណំ អាបត្តាធិការណំ កិច្ចាធិការណំ ។ ឯហាយ្យេ
 ឥមំ អធិការណំ រូបសមេហីតិ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិ-
 ការណំ វិនិច្ឆេហិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ
 អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ រូបសមេយ្យាតិ ន សយំ
 រូបសមេយ្យ ។ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា
នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមក ចូរម្យ៉ាងអធិករណ៍ នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា
សាធុហើយ ភិក្ខុនីនោះ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ (អ្វី)
ហើយមិនម្យ៉ាង មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីម្យ៉ាង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣០៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្តរូចហើយ ។ ពាក្យថា កាលដែលភិក្ខុនី
បានដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ អធិករណ៍ ទាំងឡាយ ៤ គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវា-
ទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ឈ្មោះថា អធិករណ៍ ។
ពាក្យថា នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមកម្យ៉ាងអធិករណ៍ នេះ គឺថា នៃនាង
ម្ចាស់ នាងចូរមកវិនិច្ឆ័យអធិករណ៍នេះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ ក្នុងកាលជា
ខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើសេចក្តីអន្តរាយមិនមាន ។
ពាក្យថា មិនម្យ៉ាង គឺមិនម្យ៉ាងដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ រូបសមេស្សាមិ ន
រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៩] ឧបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អធិ-
ការណំ នេវ រូបសមេតិ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា
អធិការណំ នេវ រូបសមេតិ ន រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ
ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បជ្ជាយ
អនុបសម្បន្នសញ្ញា អធិការណំ នេវ រូបសមេតិ ន
រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ អធិការណំ នេវ រូបសមេតិ ន
រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អនុបសម្បជ្ជាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុប-
សម្បជ្ជាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាជនីយ

ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ គឺភិក្ខុនីមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់
 ធុរៈថា អញនឹងមិនរម្ងាប់ អញនឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ ដូច្នេះ
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣០៩] ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ហើយមិន
 រម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
 ដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ-
 គាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ហើយមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
 រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តី
 ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ដល់អនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 មិនមែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិន
 មែនឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន
 ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនី សំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៣១០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ន លភតិ តិលាធាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣១១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី នដានំបិ នដ-
កានំបិ លង្ហិកានំបិ សោកដ្ឋាយិកានំបិ កុម្មច្ចនិ-
កានំបិ សហត្ថា ខាទនីយំ កោជនីយំ ទេតិ មយ្ហំ
បរិសតិ វណ្ណំ កាសថាតិ ។ នដាបិ នដកាបិ លង្ហិ-
កាបិ សោកដ្ឋាយិកាបិ កុម្មច្ចនិកាបិ ធុល្លនដ្ឋាយ
ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ កាសន្តិ អយ្យា ធុល្លនដ្ឋា
ពហុស្សុតា កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មិ កថំ
កាតុំ ទេថ អយ្យាយ ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣១០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយហើយភិក្ខុនីស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣១១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដោយដៃខ្លួនឯង ដល់ពួកមេល្ខានខ្លះ ដល់ពួកកូនល្ខានខ្លះ ដល់ពួកអ្នកឡើងវ៉ាវខ្លះ ដល់ពួកអ្នកបំបាត់សេចក្តីសោក (គឺអ្នកលេងកំប្លែងសើច គឺតូក) ខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្ករខ្លះ ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរពោលសរសើរគុណយើងក្នុងបរិសទ្យ ចុះ ។ ពួកមេល្ខានខ្លះ កូនល្ខានខ្លះ អ្នកឡើងវ៉ាវខ្លះ អ្នកលេងតូក កំប្លែងខ្លះ អ្នកលេងស្ករខ្លះ តែងពោលសរសើរគុណបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុង បរិសទ្យថា នាងម្ចាស់បុល្លនន្ទាជាពហុស្ស្គត ជាអ្នកប្រសប់និយាយ ភ្លៀវភ្លា ឆ្ងាសខាងសំដែងធម្មិកថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យទានដល់នាងម្ចាស់ ចុះ ចូរធ្វើការបូជាដល់នាងម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តី

តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនន្ទា អាតារិកស្ស
 សហត្ថា ខាទនីយំ កោជនីយំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាតារិកស្ស
 សហត្ថា ខាទនីយំ កោជនីយំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី អាតារិកស្ស សហត្ថា ខាទនីយំ កោជនីយំ
 ទស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អាតារិកស្ស វា ប-
 រិព្វាជកស្ស វា បរិព្វាជិកាយ វា សហត្ថា ខាទនីយំ
 វា កោជនីយំ វា ទទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣១២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ អាតា-
 រិកោ នាម យោ កោចិ អតារំ អដ្ឋារសតិ ។ បរិព្វា-
 ជកោ នាម ភិក្ខុព្វា សាមណោព្វា បបេត្វា យោ កោចិ
 បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។ បរិព្វាជិកា នាម ភិក្ខុនីព្វា

បាចិត្តិយកណ្ណា ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-
 បង្គាប់ថា នាងម្ចាស់បុល្លនន្ទា មិនសមបីនឹងឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ
 ដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថ
 ដោយដៃខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងឲ្យខាទនីយភោជនីយាហារ
 ដល់គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំ
 ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
 ណាមួយឲ្យខាទនីយៈ ឬ ភោជនីយៈ ដល់គ្រហស្ថក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជិកា
 ក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣១២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ បុគ្គលណាមួយនៅគ្រប់គ្រង
 ផ្ទះ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ ប្រុសណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជក
 លើកទុកតែភិក្ខុនីសាមណេរចេញ អ្នកនោះហៅថា បរិព្វាជក ។ ស្រី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សិក្ខុមានព្វ សាមណេវិព្វា បបេត្វា យា កាចិ បរិព្វា-
 ជិតសមាបន្នា ។ ខាទដីយំ ឆាម បព្វា កោដនាជិ
 ឧទកទន្តចោលំ បបេត្វា អវសេសំ ខាទដីយំ ឆាម ។
 កោដដីយំ ឆាម បព្វា កោដនាជិ ឱទនោ កុម្មាសោ
 សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ទទេយ្យាតិ កាយេន វា កាយប្បជិ-
 ពទ្ធេន វា និស្សត្តិយេន វា ទេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧទកទន្តចោលំ ទេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣១៣] អនាបត្តិ ទាបេតិ ន ទេតិ ឧបនិក្ខិបិត្វា
 ទេតិ ពាហិរលេបំ ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា-
 យាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣១៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថមីវំ

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជិកាលើកទុកតែ ភិក្ខុនី សិក្ខាមាណា និងសាមណេរី
 ចេញ ស្រីនោះហៅថា បរិព្វាជិកា ។ ដែលឈ្មោះថា ខាទនីយៈ គឺលើក
 ទុកតែកោជន ៥ យ៉ាង និងទឹកនិងឈើស្អន់ចេញក្រៅ (អំពីនោះ) ហៅ
 ថា ខាទនីយៈ ទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា កោជន បានដល់កោជន ៥ យ៉ាង
 គឺបាយ ១ នំកុម្មាស ១ សង្កូវ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យ គឺភិក្ខុនី
 ឲ្យដោយកាយក្តី ដោយរបស់ជាប់នឹងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យទឹកនិងឈើស្អន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣១៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឲ្យគេឲ្យ មិនបានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីដាក់ (ផុតពីដៃ)
 ហើយឲ្យ^(១) ១ ភិក្ខុនីឲ្យគ្រឿងលាបកាយខាងក្រៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្អួត ១ ភិក្ខុនី
 ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៣១៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទា

១ អង្គកថា ថា ភិក្ខុនីដាក់ខាទនីយកោជនីយាហារលើផែនដី ហើយឲ្យដោយពាក្យថា យើង
 ឲ្យរបស់នេះដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនិស្សន្និក្ខា បរិកុញ្ញតិ ។ អញ្ញា ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ
 ន លកន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា
 បុល្លនដ្ឋា អារសថចីវរំ អនិស្សន្និក្ខា បរិកុញ្ញស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អារសថចីវរំ
 អនិស្សន្និក្ខា បរិកុញ្ញតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី
 អារសថចីវរំ អនិស្សន្និក្ខា បរិកុញ្ញស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាដំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 អារសថចីវរំ អនិស្សន្និក្ខា បរិកុញ្ញេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ^១) (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ។ ពួកភិក្ខុនីឯទៀតដែលមានរដូវ មិនបាន(ប្រើប្រាស់ផង) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់តែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់តែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់អាវសថចីវរ ហើយប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

១ ចីវរដែលទាយកប្រគេនទុកនៅទីកន្លែងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាសាធារណៈ ដល់ភិក្ខុនីដែលមានរដូវទាំងអស់គ្នា ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៣០៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 អាវសថចីវំ ឆាម ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ បរិកុញ្ញត្តិ
 ទិដ្ឋំ ហោតិ ។ អនិស្សន្និត្វា បរិកុញ្ញេយ្យាតិ ទ្វេ តិស្សោ
 វត្តិយោ បរិកុញ្ញិត្វា ចតុត្ថទិវសេ ជោវិត្វា ភិក្ខុនិយា វា
 សិក្ខុមាឆាយ វា សាមណោវិយា វា អនិស្សន្និត្វា បរិ-
 កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនិស្សន្និតេ អនិស្សន្និតសញ្ញា បរិកុញ្ញ-
 តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សន្និតេ វេមតិកា
 បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សន្និតេ និស្ស-
 ន្និតសញ្ញា បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ និស្សន្និ-
 តេ អនិស្សន្និតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ និស្សន្និតេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ និស្សន្និតេ និស្សន្និត-
 សញ្ញា អនាបត្តិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣១៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្រចហើយ ។ ដែលហៅថា អារសថចីវរ បានដល់ចីវរ ដែលទាយកប្រគេនបម្រុងទុកដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលមានរដូវ ចូរប្រើប្រាស់ចុះ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយប្រើប្រាស់ គឺ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់អស់ពីរបីរាត្រីហើយ ក្នុងថ្ងៃទីបួនលាងហើយ មិន ប្រគល់ឲ្យដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខាមាណា ក្តី សាមណេរីក្តី ហើយប្រើប្រាស់ (ម្នាក់ឯង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣១៦] ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បាន ប្រគល់ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ប្រគល់ឲ្យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់បាន ប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ប្រគល់ ឲ្យហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ និទានំ

[៣០៧] អនាបត្តិ និស្សន្និទ្ធា បរិកុញ្ញតិ បុន
បរិយាយេន បរិកុញ្ញតិ អញ្ញា ឧតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ
ន ហោន្តិ អច្ឆិទ្ធិវិកាយ នដ្ឋវិកាយ អាបនាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣០៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឥល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី អារសថំ
អនិស្សន្និទ្ធា ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សម-
យេន ឥល្លនដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយោ អារសថោ ឧយ្ហតិ^(១) ។
ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ហន្ធយេ ភណ្ឌាកំ ជីហារមា-
តិ ។ ឯកច្ចា^(២) ឯវមាហំសុ ន មយំ អយេ ជីហា-
រិស្សាម យដ្ឋិញ្ចំ នដ្ឋំ សព្វំ អម្ពេ អភិយុញ្ញិស្សតីតិ ។

១ ឱ. ម. ឧយ្ហតិ ។ ២ ឯកច្ចា ភិក្ខុនិយោតិ ភក្កចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ និទាន

[៣១៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រគល់ឲ្យហើយប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់តាមវេនជាថ្មីទៀត ១
 ពួកភិក្ខុនីឯទៀត ដែលមានរដូវក៏មិនមាន (ហើយភិក្ខុនីនោះចេះតែប្រើទៅ
 មិនបានលះ) ១ ភិក្ខុនីដែលចោរដណ្តើមយកចីវរទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលមាន
 ចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១
 ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
 របស់អានាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅ (ដល់អ្នកដទៃ) ហើយក៏ចៀសទៅកាន់ចារិក ។
 ក៏សម័យនោះឯង ភ្លើងឆេះលំនៅរបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី (នោះ) ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយបាននិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ឈ្លើយចុះ
 យើងនឹងជញ្ជូនរបស់ចេញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយពួកខ្លះ បាននិយាយយ៉ាង
 នេះថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងនឹងមិនជញ្ជូនទេ ក្រែងរបស់ណា
 មួយបាត់ទៅហើយគេនឹងចោទប្រកាន់យើង ចំពោះរបស់ទាំងអស់ ។

និយមិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ឥសីនន្ទា ភិក្ខុនី បុណ្ណេ តំ អារសមំ បច្ចាកន្ទា
 ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អបយ្យេ ភណ្ឌាកំ ជីហរិត្តាតិ ។
 ន មយំ អយ្យេ ជីហរិត្តាតិ ។ ឥសីនន្ទា ភិក្ខុនី
 ឧជ្ឈាយតិ វិយតិ វិចាចេតិ កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ-
 យោ អារសមេ ឧយ្ហមាណេ^(១) ភណ្ឌាកំ ន ជីហរិស្សន្តីតិ
 ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
 យន្តិ វិយន្តិ វិចាចេន្តិ កមំ ហិ នាម អយ្យា ឥសី-
 នន្ទា អារសមំ អនិស្សន្និត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឥសីនន្ទា ភិក្ខុនី អារសមំ
 អនិស្សន្និត្វា ចារិកំ បក្កមតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
 វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ឥសីនន្ទា ភិក្ខុនី អារសមំ អនិស្សន្និត្វា ចារិកំ បក្ក-
 មិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ វា បសាទា-
 យ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ

១ ឱ. ម. ឧយ្ហមាណេ ។ ២ ឱ. បក្កាមីតិ ។ ម. បក្កមីតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ត្រឡប់មកកាន់លំនៅនោះវិញទៀតហើយ សួរភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយថា នែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកនាងបានជញ្ជូនរបស់យើងចេញ
 ខ្លះដែរឬទេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះតបថា នែនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបាន
 ជញ្ជូនចេញទេ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ កាលបើលំនៅត្រូវភ្លើងឆេះ មិនគួរបើនឹងមិនជញ្ជូន
 របស់ចេញផងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
 បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅ (ឲ្យគេថែរក្សាសិន)
 ហើយសឹមចៀសចេញទៅ កាន់ចារិកដូច្នេះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់
 ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅ
 សិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
 ជាតិទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមិន
 ប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅ កាន់ចារិកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
 ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវត្ថុស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អារសថំ
អនិស្សន្និក្ខា ចារិកំ បក្កមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ អារសថោ នាម កកាជពន្លោ វុច្ចតិ ។

អនិស្សន្និក្ខា ចារិកំ បក្កមេយ្យាតិ ភិក្ខុនិយា វា
សិក្ខមាឆាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សន្និក្ខា បរិក្ខិ-
ត្តស្ស អារសថស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា^(១) អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អារសថស្ស ឧបចារំ
អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣២០] អនិស្សន្និកេ អនិស្សន្និកសញ្ញា បក្ក-
មតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សន្និកេ វេមតិ-
កា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សន្និ-
កេ និស្សន្និកសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អកកាជពន្ធំ អនិស្សន្និក្ខា បក្កមតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

១ ឱ. ម. អតិក្កមេន្តិយា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់លំនៅ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣១៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា លំនៅ សំដៅ
យកលំនៅដែលមានសន្ទុះទ្វារជាប់ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយ
ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រគល់ដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខុ-
មានាត្តិ សាមណេរីក្តី ហើយឈានកន្លងរងនៃលំនៅ ដែលមានរង
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កាលភិក្ខុនីឈានកន្លងឧបចារនៃលំនៅ ដែល
មិនមានរង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣២០] លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិន
បានប្រគល់ឲ្យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ លំនៅ
ដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ប្រគល់ហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រគល់
លំនៅដែលគ្មានសន្ទុះទ្វារជាប់ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

និស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

និស្សជ្ជិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ

និស្សជ្ជិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣២១] អនាបត្តិ និស្សជ្ជិត្វា បក្កមតិ សតិ

អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លកតិ តិលាឆាយ អាបទាសុ

ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣២២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ

វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

ខោ បន សមយេន ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ

បរិយាបុណ្ឌិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ

កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ឌិ-

ស្សន្តិ សេយ្យថាមិ តិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ ។

អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-

យន្តានំ ឌីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនទាន់ប្រគល់ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 ប្រគល់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រគល់ហើយទើបចៀសចេញទៅ ១ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ
 ភិក្ខុនី ក៏ចេញទៅស្វែងរក (គ្នានឹងប្រគល់ឲ្យតែ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
 ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយក៏ចេញទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័យមានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយា
 ភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ
 បង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ដូចជាពួកស្រីគ្រូ-
 ហស្តដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ពួកភិក្ខុនី បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ
 ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កេចំ
 ហិ នាម នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ហា-
 ស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ នព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ហាន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វត្តិយា ភិក្ខុ-
 និយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ហាស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ
 តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ហាយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ តិរច្ឆានវិជ្ជា នាម យន្តីញ្ច ពាហិរកំ អនត្ត-
 សញ្ញតំ ។ បរិយាបុណ្ហាយ្យាតិ បទេន បរិយាបុណ្ហាតិ
 បទេ បទេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ បរិយាបុ-
 ណាតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏ មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវ សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១០ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅ ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។ ពាក្យថា រៀន សេចក្តីថា ភិក្ខុនីរៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ រាល់ ។ បទ ។ (បើ) រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ។ អក្សរ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៣២៤] អនាបត្តិ លេខំ បរិយាបុណាតិ ធារណំ
 បរិយាបុណាតិ កុត្តត្ថាយ បរិត្តំ បរិយាបុណាតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣២៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិ-
 យំ វិហាតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
 តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ
 វាចេស្សន្តិ សេយ្យថាមិ តិហិនិយោ កាមកោតិនិ-
 យោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សា-
 នំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីរៀនសរសេរអក្សរ ១ ភិក្ខុនីរៀនធារណសាស្ត្រ^(១) ១ ភិក្ខុនីរៀនវិជ្ជា
ការពារខ្លួនសម្រាប់រក្សា (ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយាភិ-
ក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-
បង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួកស្រី
គ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំង-
ឡាយ កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងបង្រៀន
តិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួក

១ គឺភិក្ខុនីរៀនគម្ពីរដ៏ទៃ ។ ទៀត ដើម្បីឲ្យដឹងស្គាល់នូវលទ្ធិវិជ្ជាក្នុងគម្ពីរនោះ ។ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្ទីតិ ។ សច្ចំ
 ភក្ខវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្ខវា កាមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វាវេ
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
 យា បន ភិក្ខុនី តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ តិរច្ឆានវិជ្ជា នាម យន្តិញ្ចី ពាហិរកំ
 អនត្ថសញ្ញាតំ ។ វាចេយ្យាតិ បទេន វាចេតិ បទេ
 បទេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ វាចេតិ
 អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣២៧] អនាបត្តិ លេខំ វាចេតិ ជារណំ វាចេតិ

កុត្តត្ថាយ បរិតំ វាចេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គោ បញ្ចមោ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា ចិត្តាគារវត្ថុ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្រៀន
តិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣២៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណាចហើយ ។ ចំណេះណាមួយ ជាខាងក្រៅ
ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។
ពាក្យថា បង្រៀន គឺភិក្ខុនីបង្រៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ។
បទ ។ បង្រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈរាល់ ។ អក្សរ ។

[៣២៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីបង្រៀនសរសេរ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនធារណសាស្ត្រ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនវិជ្ជា
ការពារខ្លួនដើម្បីរក្សា (ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវត្ថុ ទី ៥ ចប់ ។

អាណាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៣២៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាណមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ តាមកា-
វាសេ ឯកចីវរា ចីវរកម្មំ កកោន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ
អនាបុច្ឆា អាណមំ បរិសិស្វា យេន តេ ភិក្ខុ តេនុ-
បសង្កមីសុ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ វិហារេន្តិ កកំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អាណមំ បរិសិស្សន្តិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា
អាណមំ បរិសន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
ភក្កវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អាណមំ
បរិសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនាបុច្ឆា អាណមំ
បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវព្វានំ ភក្កវតា ភិក្ខុនីនំ
សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៣២៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ ច្រើនរូប ទ្រទ្រង់តែចីវរមួយ ។ ម្នាក់ហើយធ្វើចីវរកម្ម (ដេរប្រលក់ចីវរ ជាដើម) ក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅជិតស្រុកតូចមួយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិន បានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម រួចចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ (ជាមុន) ហើយចូលមកកាន់អារាមសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូល ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ ហើយចូលទៅ កាន់អារាមទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួក ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ យ៉ាងនេះរួចហើយ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បឋមានុប្បញ្ញត្តិ

[៣២៩] តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខុ តម្កា
 អារាសា បក្កមីសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ
 អារាមំ ឆាតមំសុ ។ អថខោ តេ ភិក្ខុ បុននេវ តំ
 អារាសំ បច្ចាគច្ឆីសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា អាកតាតិ
 អាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិត្វា យេន តេ ភិក្ខុ តេនុបសង្ក-
 មីសុ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខុ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 អង្គសុ ។ ឯកមន្តំ បិតា ខោ តា ភិក្ខុនិយោ តេ
 ភិក្ខុ ឯតទរោចំ កិស្ស តុម្កេ ភតិជិយោ អារាមំ
 នេវ សម្មជ្ជិត្ត ន ចាជីយំ បរិភោជជីយំ ឧបដ្ឋបិត្តាតិ^(១) ។
 ភកវតា អយ្យា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អនាបុច្ឆា អារាមោ
 បរិសិតញោតិ តេន មយំ ឆាតមិម្ហាតិ^(២) ។ ភកវតោ
 ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ សន្តំ ភិក្ខុ
 អាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិ សន្តំ

១ ឱ. ម. ឧបដ្ឋាបិត្តាតិ ។ ២ ឱ. ម. ន អាកមិម្ហាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ១ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

[៣២៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ចៀសចេញទៅចាក អាវាសនោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនបានមកកាន់អារាមដោយគិតថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ត្រឡប់មកអាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដឹងថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមកដល់ហើយ ។ ក៏ប្រាប់រួចចូលទៅកាន់អារាមសំដៅ ទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុទាំងឡាយ នោះហើយឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះភិក្ខុនីទាំងនោះ ឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះថា នែនាងទាំងឡាយហេតុអ្វី ក៏នាងទាំងឡាយមិនបានបោសអារាម មិនតម្កល់ទុកនូវទឹកផឹក ទឹកប្រើសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះ ភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ មិនត្រូវចូលទៅ កាន់អារាមដូច្នេះ ហេតុនោះ (បានជា) យើងខ្ញុំទាំងឡាយ មិនបានមក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីប្រាប់ ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាមបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ជនំ
ភក្កតា ភិក្ខុជីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៣៣០] តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខុ តម្កា
អារាសា បក្កមិត្វា បុននេវ តំ អារាសំ បច្ចាគច្ឆិសុ
ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសី-
សុ ។ តាសំ កុក្កុច្ចំ អហោសិ ភក្កតា សិក្ខាបទំ
បញ្ញត្តំ ន សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមោ បរិសិត-
ព្វេតិ មយំ ច សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិម្ហា
កច្ចំ នុ ខោ មយំ ចាចិត្តិយំ អាបត្តិ អាបន្នាតិ ។
ភក្កតោ ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ ឯវញ្ជា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុជី ជានំ
សភិក្ខុកំ អារាមំ អនាបុច្ឆា បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុជីតិ ។ ជានំ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញោ វា

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អាវាស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តដល់
ពួកភិក្ខុនីយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

[៣៣០] ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ចេញចាកអាវាសនោះ
ហើយ ត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថា លោក
ម្ចាស់ទាំងឡាយ ចៀសចេញទៅហើយក៏មិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់
អាវាស ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីរឿសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់ភិក្ខុ ដែលមាននៅ
ហើយមិនត្រូវចូលទៅកាន់អាវាសឡើយ ឯយើងទាំងឡាយ មិនបានប្រាប់
ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អាវាស យើងទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិ-
បាចិត្តិយដែរឬហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន-
ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដឹងហើយមិន
បានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អាវាសត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៣១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តារួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ភិក្ខុនីកាលដឹង
(នោះ) គឺភិក្ខុនីដឹងដោយខ្លួនឯងក្តី ពួកអ្នកដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ពួកភិក្ខុ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

តស្សា អារាមេន្តិ តេ វា អារាមេន្តិ ។ សភិក្ខុកោ
 នាម អារាមោ យត្ថ ភិក្ខុ រុក្ខមូលេបិ វសន្តិ ។ អនា-
 បុច្ឆា អារាមំ បរិសេយ្យាតិ ភិក្ខុំ វា សាមណោរំ វា
 អារាមិកំ វា អនាបុច្ឆា បរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស បរិក្ខេ-
 បំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស
 អារាមស្ស ឧបចារំ ឱក្កមន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣២] សភិក្ខុកោ សភិក្ខុកសញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ
 អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 សភិក្ខុកោ វេមតិកា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ
 បរិសតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សភិក្ខុកោ អភិក្ខុក-
 សញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសតិ អនា-
 បត្តិ ។ អភិក្ខុកោ សភិក្ខុកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ។ អភិក្ខុកោ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អភិក្ខុកោ អភិក្ខុកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ បទភាជនីយ

ដែលនៅក្នុងអារាមនោះប្រាប់ភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ នៅក្នុងទីណាសូម្បី
ក្រោមម្លប់ឈើ ទីនោះ (ក៏) ឈ្មោះថា អារាមមានភិក្ខុ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
មិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ភិក្ខុក្តី
សាមណេរក្តី ញោមវត្តក្តី ហើយឈានកន្លងរងវត្តដែលមានរង
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កាលភិក្ខុនីចូលទៅដល់ឧបចារវត្តដែលគ្មានរង
ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៣២] អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានភិក្ខុ មិនបាន
ប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ
ហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា មិនមានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅ
កាន់អារាម មិនត្រូវអាបត្តិ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មិនមានភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៣៣៣] អនាបត្តិ សន្តំ ភិក្ខុំ អាបុច្ឆា បរិសតិ
 អសន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុច្ឆា បរិសតិ សីសានុលោកិកា
 កច្ចតិ យត្ថ ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិកា ហោន្តិ តត្ថ
 កច្ចតិ អារាមេន មក្កោ ហោតិ កិលាឆាយ អាប-
 ទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា វេសាលិយំ
 វិហារតិ មហារនេ ក្សេតិការសាលាយំ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន អាយស្មតោ ឧទាលិស្ស ឧបជ្ឈាយោ អា-
 យស្មា កប្បិតកោ សុសានេ វិហារតិ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន នព្វក្តិយានំ ភិក្ខុនីនំ មហាត្តរា^(១) ភិក្ខុនី
 កាលកតា ហោតិ ។ នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី
 នីហរិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារស្ស អវិទូរេ
 តំ ឈាបេត្វា ជ្វបំ កត្វា កត្វា តស្មី ជ្វបេ រោទន្តិ ។
 អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តេន សទ្ធនេ ឧព្វាឡោ

១ ឱ. ម. មហាត្តរា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយទើបចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគ្មានភិក្ខុហើយចូលទៅ ១ ភិក្ខុនីដែលក្រឡេកឃើញសីសៈ (ភិក្ខុនីដែលចូលទៅមុន) ហើយទើបទៅ ១ ពួកភិក្ខុនីប្រជុំនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុនីនោះ ក៏ទៅក្នុងទីនោះ ១ ភិក្ខុនីដើរតាមផ្លូវដែលមានក្នុងវត្ត ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អាណាមវត្ត សិក្ខាបទទី ២

[៣៣៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងកូដាគារសាលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ ជាឧបជ្ឈាយ៍ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងព្រៃស្មសាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីដែលជាធំជាងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីធ្វើមរណកាល ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី នាំភិក្ខុនីនោះទៅហើយដុត ភិក្ខុនីនោះក្នុងទីមិនឆ្ងាយពីកុដិ ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ ហើយធ្វើស្លូប (ចេតិយ) ហើយតែងទៅយំជិតស្លូបនោះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុជុញទ្រាន់នឹងសំឡេងនោះ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

តំ ជូបំ ភិក្ខុត្វា វិប្បតិវេសិ^(១) ។ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 ឥមិនា កប្បិតកោន អម្ពាតំ អយ្យាយ ជូចោ ភិក្ខោ
 ហន្ត ធំ យាតេមាតិ មន្តេសុំ ។ អញ្ញតរា ភិក្ខុនី
 អាយស្មតោ ឧចាលិស្ស ឯតមត្ថំ អាហោចេសិ ។ អា-
 យស្មា ឧចាលិ អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស ឯតមត្ថំ
 អាហោចេសិ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ វិហារា
 និក្ខមិត្វា និលីនោ អន្ធិ ។ អថខោ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិ-
 យោ យេនាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារោ តេនុប-
 សង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស
 វិហារំ ចាសាលោហិ ច លេខ្ខហិ ច ឱត្តរាបេត្វា មតោ
 កប្បិតកោតិ បត្តមីសុ ។ អថខោ អាយស្មា កប្បិត-
 កោ តស្សា វត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ណាសមយំ និវា-
 សេត្វា បត្តចីវរមាធាយ វេសាលី បិណ្ឌាយ ចារិសិ ។
 អន្ធសំសុ ខោ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ អាយស្មន្តំ កប្បិ-
 តកំ បិណ្ឌាយ ចរន្តំ ទិស្វាន ឯវមាហំសុ អយំ កប្បិ-
 តកោ ដីវតិ កោ នុ ខោ អម្ពាតំ មន្តំ សំហាវតីតិ ។

១ ឱ. ម. បកិវេសិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

ទំលាយស្លូបនោះឲ្យខ្ចាត់ខ្ចាយចេញ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីប្រឹក្សាគ្នាថា
 លោកកប្បិតកៈនេះ ទំលាយស្លូបភិក្ខុនីជាម្ចាស់របស់យើង បើដូច្នោះ មានតែ
 យើងនឹងសម្លាប់លោកកប្បិតកៈនោះ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបប្រាប់រឿងនុ៎ះដល់ព្រះ
 ឧបាលីដ៏មានអាយុ ។ ព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុ ប្រាប់រឿងនុ៎ះដល់ព្រះ
 កប្បិតកៈដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុចេញ
 ពីកុដិទៅពួន ។ ឯពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីចូលតម្រង់ទៅឯលំនៅព្រះកប្បិតកៈ
 ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅហើយ ក៏ចោលកុដិព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុដោយ
 ដុំថ្មផង ដោយដុំដីផង ហើយក៏ចៀសចេញទៅដោយគិតថា លោកកប្បិតកៈ
 ស្លាប់ហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកៈដ៏មានអាយុលុះកន្លងរាត្រីនោះ
 ក៏ស្ងៀក ហើយប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម ហើយចូល
 ទៅកាន់ក្រុងវេសាលីដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបានឃើញ
 លោកកប្បិតកៈដ៏មានអាយុ កំពុងត្រេចទៅបិណ្ឌបាត លុះឃើញហើយបាន
 និយាយយ៉ាងនេះថា លោកកប្បិតកៈនេះនៅរស់ (ទេតី) អ្នកណាឃ្លាំនាំ
 សេចក្តីប្រឹក្សា (អាថ៌កំបាំង) យើងទៅ (ប្រាប់លោក) ។ ពួកឆព្វគ្គិយា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អស្សោសុំ ខោ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យេន
 កិរ ឧចាលីនា អម្ពាភំ មន្តោ សំហដោតិ ។ តា
 អាយស្មន្តំ ឧចាលី អក្កោសីសុ កងំ ហិ នាម
 អយំ កសាវដោ មលមជ្ជនោ និហីនជេន្ទោ អម្ពាភំ
 មន្តំ សំហវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ
 នាម ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យំ ឧចាលី អក្កោសិ-
 ស្មន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 ឧចាលី អក្កោសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុ-
 និយោ ឧចាលី អក្កោសិស្មន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុំ អក្កោសេយ្យ វា បរិកាសេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។
 [៣៣៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ភិក្ខុនិ ឧបសម្បន្តំ ។ អក្កោសេយ្យ វាតិ ទសហិ វា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីបានឮដូច្នេះថា ដំណឹងថា លោកម្ចាស់ឧបាលិ នាំសេចក្តីប្រឹក្សាយើង
 ទៅប្រាប់ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាជេរព្រះឧបាលិដ៏មាន
 អាយុថា លោកខ្មាន់ព្រះកេសនេះ ជាអ្នកដុសក្អែល (គេ) មានជាតិដ៏ថោក
 ទាប មិនសមបើនឹងនាំយកសេចក្តីប្រឹក្សារបស់យើងទៅប្រាប់សោះ ។
 ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោល-
 ទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមក
 នាំគ្នាជេរលោកម្ចាស់ឧបាលិសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីជេរឧបាលិ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
 ព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរ
 បើនឹងជេរឧបាលិទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ជេរគំរាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៣៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរូចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុបានដល់ឧប-
 សម្បន្ន ។ ពាក្យថា ជេរ គឺភិក្ខុនីជេរដោយអក្កោសវត្ថុទាំង ១០ ឬបណ្តា

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អក្កោសវត្ថុហិ អក្កោសតិ ឯតេសំ វា អញ្ញតវេន អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិកាសេយ្យ វាតិ ភយំ ឧបទំសេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣៦] ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អក្កោ-
សតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
សម្បន្នេ វេមតិកា អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្បន្នំ អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣៣៧] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខា-
រាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អក្កោសវត្ថុទាំង ១០ នោះ ដោយអក្កោសវត្ថុណាមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

ពាក្យថា គំរាម គឺភិក្ខុនីសំដែងសេចក្តីខ្លាច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៣៦] ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្បន្ន ហើយជេរក្តី
 គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មិនមែនឧបសម្បន្ន ហើយជេរក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីជេរក្តី
 គំរាមក្តី នូវអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំ-
 គាល់ថា ឧបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនឧបសម្បន្ន ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៣៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅ
 ឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្លើត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី កណ្ឌានកា-
រិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា ភស្មុកា-
រិកា សង្ឃេ អធិការណការិកា ។ ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី
តស្សា កម្មេ កយិរមាណេ^(១) បដិក្កោសតិ ។

[៣៣៩] តេន ខោ បន សមយេន ធុល្លនដ្ឋា
ភិក្ខុនី តាមកំ អគមាសិ កេនចិនេវ ការណីយេន ។
អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃេ ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី បក្កន្តាតិ
ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧត្តិបិ ។
ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី តាមកេ តំ ការណីយំ តីវេត្វា បុ-
ននេវ សាវត្ថិ បច្ចាគច្ឆិ ។ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ធុល្ល-
នដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេ-
សិ ន ចាទោទកំ ចាទបីចំ ចាទកថលិកំ ឧបនិក្ខិបិ

១ ឱ. ម. ករិយមាណេ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ធ្វើសេចក្តីឈ្មោះ ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង ធ្វើតិរច្ឆានកថា បង្កើតអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ កាលសង្ឃកំពុងធ្វើកម្មដល់ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ក៏ហាមឃាត់ ។

[៣៣៩] គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បានទៅកាន់ស្រុកតូច (មួយ) ដោយកិច្ចនីមួយ ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ ហើយ ក៏លើកវត្ថុចំពោះចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសម្រេចកិច្ចនោះ ក្នុងស្រុកតូចហើយ ក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថី វិញទៀត ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី កាលដែលបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមក ក៏មិនក្រាល អាសនៈមិនតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង ជ្រព្យកល់ជើងមិនក្រោកទទួល

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

ន បច្ចុត្តន្ធា បត្តចីវរំ បដិក្កហោសិ ន ចាជីយេន អាបុច្ឆិ ។
 មុល្លនន្ធា ភិក្ខុនី ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ឯតទរោច កិស្ស
 ត្វំ អយ្យេ មយិ អាកច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ
 ន ចាទោទកំ ចាទបីដំ ចាទកថលីកំ ឧបនិក្ខិបិ ន
 បច្ចុត្តន្ធា បត្តចីវរំ បដិក្កហោសិ ន ចាជីយេន អាបុច្ឆិ ។
 ឯវំ ហេតំ អយ្យេ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។
 កិស្ស បន ត្វំ អយ្យេ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យេ
 ភិក្ខុនិយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញាតា នត្តិ ឥមិស្សា
 កោចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អនស្សនេ ឧក្ខិបីស្វតិ ។
 មុល្លនន្ធា ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា
 ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មនោសំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ
 វាតិ ចណ្ឌាកតា កលំ បរិកាសតិ^(១) ។ យា តា ភិក្ខុនិ-
 យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ វិចាចេន្តិ
 កថំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនន្ធា ចណ្ឌាកតា កលំ
 បរិកាសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ មុល្ល-
 នន្ធា ភិក្ខុនី ចណ្ឌាកតា កលំ បរិកាសតីតិ^(២) ។ សច្ចំ

 ១-២ ឱ.ម. បរិកាសិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

បាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះ
 នឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីថា នៃនាងម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ហេតុអ្វី ក៏នាង
 មិនក្រាលអាសនៈ មិនតម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងសម្រាប់រងជើង ជ្រញ្ជុរង
 ជើង មិនក្រោកទទួលបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹកសោះ ។ ចណ្ឌកាលី
 ភិក្ខុនីនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ បានជាខ្ញុំមិនធ្វើកិច្ចទាំងអម្បាលនេះ ព្រោះ
 ខ្ញុំជាស្រីអនាថា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសួរថា នៃនាងម្ចាស់ នាងជាស្រី
 អនាថា ព្រោះហេតុអ្វី ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ភិក្ខុនី
 អស់នេះ លើកវត្ថុចំពោះខ្លួនខ្ញុំ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដោយគិតគ្នាថា ភិក្ខុនី
 នេះជាស្រីអនាថា គ្មានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានអ្នកណាមួយគោរពកោតក្រែង
 ដល់ភិក្ខុនីនេះទេ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា ពួកភិក្ខុនីអស់នុ៎ះល្ងង់
 ពួកភិក្ខុនីអម្បាលនុ៎ះមិនឆ្ងាស ពួកភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោស
 របស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ដូច្នេះ ហើយក៏ផ្កាសាគណភិក្ខុនី ដោយ
 សេចក្តីកំណាច ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោក
 ម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងផ្កាសាគណភិក្ខុនី ដោយសេចក្តីកំណាចសោះ
 ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
 ផ្កាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា កលំ បរិកាសិស្សតិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា កលំ បរិកាសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៤០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ចណ្ឌីកតា នាម កោដនា វុច្ចតិ ។ កណោ
 នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ បរិកាសេយ្យាតិ ពាលា
 ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មនោ-
 សំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ វាតិ បរិកាសតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វា
 ឯកភិក្ខុនី វា អនុបសម្បន្នំ វា បរិកាសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៤១] អនាបត្តិ អត្ថបុរេត្វារាយ ធម្មបុរេត្វារា-
 យ អនុសាសនីបុរេត្វារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិ-
 កាយាតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងផ្កាសា គណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាចទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្កាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

[៣២០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តារួចហើយ ។ ដែលហៅថា កំណាច សំដៅយកសេចក្តីក្រោធ ។ ដែលហៅថា គណភិក្ខុនី សំដៅយកភិក្ខុនី សង្ឃ ។ ពាក្យថា ផ្កាសា គឺភិក្ខុនីផ្កាសាថា ភិក្ខុនីអស់នុ៎ះល្ងង់ ភិក្ខុនី អម្បាលនុ៎ះមិនឆ្ងាស ពួកភិក្ខុនីទាំងនុ៎ះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាភិក្ខុនី ច្រើនរូបក្តី មួយរូបក្តី អនុបសម្បន្នក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅ ជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្លើត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ព្រាហ្មណោ ភិក្ខុនិ-
យោ និមន្តេត្វា កោដេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ភុត្តារី បរា-
វិតា ញាតិកុលានិ កន្ធា ឯកច្ចា ភុញ្ញីសុ ឯកច្ចា
បិណ្ឌាចាតំ អាទាយ អគម៌សុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្ម-
ណោ បដិវិស្សកេ ឯតទរោច ភិក្ខុនិយោ មយា
អយ្យា សន្តប្បិតា ឯថ តុម្កេបិ សន្តប្បេស្សាមីតិ ។
តេ ឯវមាហំសុ កី តំ អយ្យ^(១) អម្ពេ សន្តប្បេស្សសិ
យាបិ តយា និមន្តិតា តាបិ អម្ពាគំ យរាជិ អាកន្ធា
ឯកច្ចា ភុញ្ញីសុ ឯកច្ចា បិណ្ឌាចាតំ អាទាយ អគម៌-
សូតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ វិយតិ
វិចាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ពាគំ យរេ
ភុញ្ញិត្វា អញ្ញត្រិ ភុញ្ញីស្សន្តិ ន ចាហំ បដិពលោ
យាវទត្ថំ ទាតុន្តិ ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

១ ឱ. ម. អយ្យា ។

អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៤

[៣៤២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្មណ៍ ម្នាក់និមន្តពួកភិក្ខុនីឲ្យឆាន់ ។ ពួកភិក្ខុនីឆាន់ហើយហាមភត្តហើយ ក៏ទៅ កាន់ត្រកូលជាញាតិទាំងឡាយ ហើយភិក្ខុនីពួកខ្លះឆាន់ (ទៀត) ពួកខ្លះ (គ្រាន់តែ) នាំយកបិណ្ឌបាតទៅ ។ គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍នោះ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងពួកមនុស្សដែលស្និទ្ធស្នាលថា នៃអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំបានប្រគេនចង្ហាន់ ពួកភិក្ខុនីឲ្យឆាន់បរិបូណ៌ហើយ ចូរអ្នកទាំងឡាយមក ចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាឆ្អែតស្តប់ស្តល់ទៀត ។ ពួកមនុស្សទាំងនោះ បាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា នៃអ្នកម្ចាស់ អ្នកនឹងឲ្យពួកយើងឆ្អែតស្តប់ស្តល់ដូចម្តេច ពួកភិក្ខុនីឯណាដែលអ្នកនិមន្ត ពួកភិក្ខុនីនោះ មកផ្ទះអស់យើងហើយ ពួកខ្លះក៏ឆាន់ ពួកខ្លះក៏នាំយកចង្ហាន់បិណ្ឌបាតទៅហើយ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឆាន់ក្នុងផ្ទះយើងរួចហើយ (ទៅ) ឆាន់ក្នុងផ្ទះដទៃ (ទៀត) សោះ ហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនអាចឲ្យ (លោកឆាន់) ដរាបដល់ឆ្អែតបាន ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮព្រាហ្មណ៍

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ទីយន្តស្ស វិចាចេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
 ទីយន្ត វិចាចេន្ត កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី
 បវាវិតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវាវិតា អញ្ញត្រ កុញ្ញន្តីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវាវិតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តី
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ធិមន្តិតា វា បវាវិតា វា ខាទ-
 ជីយំ វា កោជជីយំ វា ខាទេយ្យ វា កុញ្ញេយ្យ វា
 ចាចិត្តិយន្តី ។

[៣៤៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ធិមន្តិតា ឆាម បញ្ចន្តំ កោជនានំ អញ្ញតវេន កោជនេន
 ធិមន្តិតា ។ បវាវិតា ឆាម អសនំ បញ្ញាយតិ កោជនំ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយហាមភត្តហើយមិន សមបីនឹង (ទោ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឆាន់ហើយហាមភត្តហើយ (ទោ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆាន់ហើយហាមភត្តហើយមិនគួរ បើនឹងឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី ណាមួយដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមភត្តហើយក្តី ទំពាស៊ីក្តី បរិភោគក្តី នូវខាទនីយ ឬភោជនីយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៤៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្តរូចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា គេនិមន្តគឺ ភិក្ខុនីដែលគេនិមន្ត បណ្តាភោជន ៥ យ៉ាង ដោយភោជនណាមួយ ។ ភិក្ខុ- នីដែលឈ្មោះថា ហាមភត្ត គឺកិរិយាឆាន់ក៏ប្រាកដ ភោជនក៏ប្រាកដ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

បញ្ញាយតិ ហត្ថចាសេ បិតា អភិហរតិ បដិក្ខេចោ
 បញ្ញាយតិ ។ ខាជនីយំ នាម បញ្ច កោជនាជិ យាគុំ
 យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ បបេត្វា
 អវសេសំ ខាជនីយំ នាម ។ កោជនីយំ នាម បញ្ច
 កោជនាជិ ឱទនោ កុម្មាសោ សត្តុ មន្វោ មំសំ ។
 ខាជិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជ-
 ស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 [៣៤៤] និមន្តិតេ និមន្តិតសញ្ញា ខាជនីយំ វា
 កោជនីយំ វា ខាជតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ និមន្តិតេ វេមតិកា ខាជនីយំ វា កោជនី-
 យំ វា ខាជតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 និមន្តិតេ អនិមន្តិតសញ្ញា ខាជនីយំ វា កោជនីយំ
 វា ខាជតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 យាមកាលិកំ សត្តាហកាលិកំ យាវជីវិកំ អាហា-
 រត្ថាយ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ
 អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ

ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ទាយកបង្ហោនរបស់មកចំពោះមុខ ភិក្ខុនីហាម
 ឃាត់ក៏ប្រាកដ ។ វត្ថុដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើកទុកតែភោជន ៥
 យ៉ាងនឹងបបរ យាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ក្រៅពីនោះ
 ឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជនីយ បានដល់ភោជន
 ៥ យ៉ាងគឺ បាយ នំកុម្មាស សដូវ ត្រី សាច់ ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយ
 គិតថា អញនឹងទំពាស៊ី នឹងបរិភោគដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[៣២២] ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា និមន្តហើយ ។ ទំពា
 ស៊ី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ខ្លួន
 គេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី
 ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មិនបាននិមន្ត ហើយទំពាស៊ី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីទទួលយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវ-
 ជីវិក ប្រយោជន៍ជាអាហារ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
 គ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៣៤៥] អនាបត្តិ អនិមន្តិតា អប្បវាទិតា យាតុំ បិរតិ
សាមិកេ អបលោកេត្វា ភុញ្ញតិ យាមកាលិកំ សត្តា-
ហកាលិកំ យាវដីវិកំ សតិ បច្ចយេ បរិភុញ្ញតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាណមវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣៤៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាណមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតវា ភិក្ខុនី សាវត្ថិយំ
អញ្ញតវិស្សា វិសិខាយ បិណ្ឌាយ ចរមាណា យេន
អញ្ញតវំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ
អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនី
កោដេត្វា ឯតទវេទុំ អញ្ញាបិ អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ អា-
កច្ឆន្ទតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី កងំ អញ្ញា ភិក្ខុ-
និយោ នាគច្ឆេយ្យន្តិ ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទ-
វោច អមុកស្មី អយ្យេ ឱកាសេ វាលា សុនខា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣៤៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីដែលគេមិននិមន្ត ១ ភិក្ខុនីមិនបានហាមភត្ត ១ ភិក្ខុនីផឹកបបរ ១
 ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបរិភោគ ១ កាលបើមានបច្ច័យ (មានហេតុ)
 ភិក្ខុនីបរិភោគយាមកាលិក សត្តាហកាលិក និងយាវជីវិក ១ ភិក្ខុនីឆ្ក័ត ១
 ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អាមាមវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥

[៣៤៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប
 ត្រេចទៅបិណ្ឌាបាត្រតាមច្រកតូច ១ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកត្រកូល ១
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុកហើយ ។
 លំដាប់នោះឯង ពួកមនុស្សទាំងនោះ ឲ្យភិក្ខុនីនោះ ឆាន់ហើយបាននិយាយ
 ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូម្បីដទៃ ក៏និមន្តមកចុះ ។
 ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា ធ្វើដូចម្តេច កុំឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមកបានដូច្នេះ
 ហើយក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាង
 ម្ចាស់ ក្នុងទីឯណោះមានឆ្នែសាហាវ មានគោកាច មានកន្លែងកក់

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ចណ្ណោ ពលីពន្លោ ចិត្តលោ ឱកាសោ មា ខោ
 តត្ថ អភមិត្តាតិ ។ អញ្ញតារាមិ ភិក្ខុនី តស្សា វិសិ-
 ខាយ បិណ្ណាយ ចរមាណា យេន តំ កុលំ តេនុ-
 បសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។
 អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនី កោដេត្វា ឯតទរោច្ចំ
 កិស្ស អយ្យេ ភិក្ខុនិយោ ន អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថខោ
 សា ភិក្ខុនី តេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្តំ អាហោចេ-
 សិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយតីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិក្កហិ ពុន្លោ ភក្កវា កមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 កុលមច្ឆរិធិ អស្ស ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នាងទាំងឡាយកុំទៅក្នុងទីនោះឡើយ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបទៀត ត្រេចទៅបិណ្ឌ-
 បាតក្នុងប្រកតូចនោះ ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏
 អង្គុយលើអាសនៈដែលគេតាំងទុកហើយ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ឲ្យ
 ភិក្ខុនីនោះឆាន់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី
 ក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនមក ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់មនុស្ស
 ទាំងនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុ-
 នីមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូល ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្ត
 កំណាញ់ត្រកូលទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
 ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមាន
 សេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៣៤៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណ-
 កុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ មច្ឆរិជី អស្សាតិ កថំ
 ភិក្ខុនិយោ នាគច្ឆេយ្យន្តិ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ កុលស្ស
 អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ កុលស្ស វា
 សន្តិកេ ភិក្ខុនីនំ អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៤៨] អនាបត្តិ^(១) ន មច្ឆរាយន្តី សន្តិយេវ អាទីនំ
 អាចិត្តតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាណមវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាណមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ តាមកាវាសេ
 វស្សំ វុត្តា សាវត្ថី អកមំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឱ. អនាបត្តិ កុលំ ន មច្ឆរាយន្តី ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣៤៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ ត្រកូល ៤ យ៉ាងគឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នកជំនួញអ្នក ធ្វើស្រែធ្វើចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល ១ ។ ពាក្យថា មានសេចក្តីកំណាញ់ គឺ ភិក្ខុនីពោលទោសត្រកូល ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដោយគិតថា ធ្វើ ដូចម្តេច កុំឲ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយបានមកដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ឬភិក្ខុនី ពោលទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយក្នុងសំណាក់ត្រកូល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនប្រព្រឹត្តកំណាញ់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ទោសដែលមានពិត ១ ភិក្ខុនី ឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អាមាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើន រូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់ ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ឯទៀត) បាននិយាយពាក្យនេះនឹង

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯតទរោចំ កត្តយ្យាយោ វស្សំ វុត្តា កច្ចិ ឱវាទោ ឥន្ទោ
 អហោសីតិ ។ នត្តយ្យេ តត្ថ ភិក្ខុ កុតោ ឱវាទោ ឥន្ទោ
 ភវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
 អភិក្ខុកេ អារាសេ វស្សំ វសិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អារាសេ វស្សំ
 វសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភគវា កចំ
 ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អារាសេ វស្សំ
 វសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អភិក្ខុកេ អារាសេ វស្សំ
 វសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងនោះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចាំវេស្សាក្នុងទីណា ការទូន្មាន
បានមាំមួនដែរឬ^(១) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ពួក
ភិក្ខុក្នុងទីនោះគ្មានទេ ការទូន្មាននឹងបានមាំមួនពីណា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅចាំវេស្សាក្នុង
អាវាសគ្មានភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវេស្សា ក្នុងអាវាសមិនមានភិក្ខុ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងនៅចាំវេស្សាក្នុងអាវាសដែលគ្មានភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវេស្សាក្នុងអាវាសឥតភិក្ខុ
ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

១ អដ្ឋកថា ថា ឱវាទដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងជ្រៅឆ្ងាយទូលាយ មានរសច្រើន
ប្រកបដោយសេចក្តីត្រាស់ដឹងនូវលក្ខណៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៣៥០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុជីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 អភិក្ខុកោ ឆាម អាវាសោ ន សក្កា ហោតិ ឱវាទាយ វា
 សំវាសាយ វា កន្តំ ។ វស្សំ វសិស្សាមីតិ សេនាសនំ
 បញ្ញាបេតិ ចានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបជ្ជបេតិ បរិវេណំ
 សម្មជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សហ អរុណាត្ថមនា
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៥១] អនាបត្តិ វស្សបកតា ភិក្ខុ បក្កន្តា វា
 ហោតិ វិព្ពន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសង្កត្តា វា
 អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវគ្គិស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៥២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ តាមកា-
 វាសេ វស្សំ វុត្តា សាវត្ថិ អកមំសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣៥០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តារួចហើយ ។ អាវាសដែលភិក្ខុមិនអាចនឹងទៅ ឲ្យឱវាទក្តី នៅរួមក្តី ឈ្មោះថា អាវាសឥតភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនីតាំងចិត្តថា អញនឹងនៅចាំវស្សាដូច្នេះ ហើយក្រាលសេនាសនៈ តម្កល់ទឹកដឹកទឹកប្រើ- ប្រាស់បោសប្រាសទីបរិវេណ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង ។

[៣៥១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ក្តី ចូលពួក (គឺទៅចូលសាសនាដទៃ) ក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនី ឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៣៥២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់ក្រុង សាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

កិក្ខុនិយោ ឯតទរោចំ កត្តយ្យាយោ វស្សំ វុត្តា កច្ចិ^(១)
 កិក្ខុសង្ឃោ បរាវិតោតិ ។ ន មយំ អយេ កិក្ខុសង្ឃំ
 បរាវេមាតិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម កិក្ខុ-
 និយោ វស្សំ វុត្តា កិក្ខុសង្ឃំ នប្បវាសេន្តិតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា កិក្ខុសង្ឃំ
 នប្បវាសេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវា
 កចំ ហិ នាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា កិក្ខុសង្ឃំ
 នប្បវាសេន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវេញា បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន កិក្ខុនី វស្សំ វុត្តា ឧកតោ សង្ឃេ
 តិហិ ហានេហិ នប្បវាយេ ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា
 បរិសង្កាយ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. កថ្វីតិ ន ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថា នាងម្ចាស់ទាំងឡាយនៅចាំវស្សាក្នុងទីណា ហើយបវារណានឹងភិក្ខុ-
សង្ឃដែរឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិន
បានបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សាហើយ មិនសមនឹងមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ
សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយនៅចាំវស្សាហើយមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជាតិ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ នៅចាំវស្សា
ហើយមិនគួរលើនឹងមិនបវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ នៅចាំវស្សាហើយមិនបវារណានឹងឧកតោសង្ឃ
ដោយស្មារតីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្វៀសក្តី ភិក្ខុនី
នោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៣៥៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 វស្សំ វុត្តា នាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ
 វុត្តា ។ ឧកតោសង្ខេ តីហិ ហានេហិ នប្បវាស្សាមិ
 ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វាតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៥៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
 ន លភតិ តិលាធាយ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
 កម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៥៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សក្កេសុ
 វិហារតិ កមិលវត្ថុស្មី និក្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន នព្វក្តិយា ភិក្ខុ ភិក្ខុនូបស្សយំ ឧបសង្កម្ពិត្វា
 នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ នព្វក្តិយា
 ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោចំ ឯថយ្យេ ឱវាទំ កមិស្សាមាតិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៣៥៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចហើយ ។ ភិក្ខុនីនៅអស់ត្រ័យមាសខាង ដើមក្តី អស់ត្រ័យមាសខាងចុងក្តី ឈ្មោះថា នៅចាំវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុ- នីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបវារណា នឹងឧកតោសង្ឃដោយស្ថានបី យ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្សៀសក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៥៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ឧកតោសង្ឃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនី ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

អាមាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣៥៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងនិគ្រោធារា- មទៀបក្រុងកបិលពស្ថក្នុងដែនសក្ក ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ចូលទៅកាន់លំនៅភិក្ខុនី ហើយទូន្មានពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់ ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយមក ពួកយើងនឹងទៅ (ស្តាប់) ឱវាទ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

យំបិ^(១) មយំ អយ្យេ កច្ឆេយ្យាម ឱវាទស្ស ការណា
 អយ្យា ឆព្វក្តិយា ឥដេវ អាគន្ធា អម្មេ ឱវទន្តីតិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កាមំ ហិ នាម ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ
 ឱវាទំ ន កច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន កច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ
 ភកាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកា កាមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវាទំ ន កច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញា បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី ឱវាទាយ វា សំវាសាយ វា ន កច្ឆេយ្យ
 បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៥៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ មយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឱវាទោ នាម អដ្ឋ កុរុម្ហា ។ សំវាសោ នាម

១ ឱ. ម. យំហិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងមិនបាច់
ទៅដោយហេតុឱវាទទេ ព្រោះលោកម្ចាស់ឆព្វគ្គិយទាំងឡាយ តែងមក
ទូន្មានយើងក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វ-
គ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឱវាទសោះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី មិនទៅកាន់ទី
ស្តាប់ឱវាទ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឱវាទទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនទៅដើម្បីឱវាទក្តី ដើម្បី
នៅរួបរួមគ្នាក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៥៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថាឱវាទ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ។ ឱវាទាយ
 វា សំវាសាយ វា ន កច្ឆិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៥៧] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
 ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ន លភតិ កិលាទាយ អាបទាសុ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣៥៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថំបិ ន បុច្ឆន្តិ
 ឱវាទំបិ ន យាចន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចា-
 ចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថំបិ ន
 បុច្ឆិស្សន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថំបិ ន បុច្ឆន្តិ ឱវាទំបិ ន
 យាចន្តិ ។ សច្ចំ ភក្ខវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្ខវា

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

កម្មជាមួយគ្នា ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា នៅ
រូបរួម ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនទៅដើម្បីឱវាទក្តី ដើម្បី
នៅរូបរួមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៥៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

អាណាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣៥៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនសួរ
ឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផង
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧចោសថំបិ ន
 បុច្ឆិស្សន្តិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ អន្ធខ្យមាសំ
 បន^(១) ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសីសិ-
 តញ្ចា ឧចោសថបុច្ឆកញ្ចា ឱវាទុបសង្កមនញ្ចា តំ
 អតិក្កាមេន្តិយា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៥៩] អន្ធខ្យមាសន្តិ អនុចោសថិកំ ។ ឧចោ-
 សថោ នាម ទ្វេ ឧចោសថា ចាតុទ្ទសិកោ ច បណ្ណាវ-
 សិកោ ច ។ ឱវាទោ នាម អដ្ឋ កុរុធម្មា ។ ឧចោ-
 សថំបិ ន បុច្ឆិស្សាមិ ឱវាទំបិ ន យាចិស្សាមីតិ ធុរំ
 ជិត្តិត្តមត្តេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
 ទុតិយិកំ ភិក្ខុនី ន លភតិ កិលានាយ អាបទាសុ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ម. បោត្តកេសុ អយំ បាវោ ន ហោតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឱវាទផងទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះ-
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរយ៉ាង អំពីភិក្ខុសង្ឃ គឺសួរ
 ឧបោសថ ១ ចូលទៅទទួលឱវាទ ១ រាល់ ៗ កន្លះខែ កាលភិក្ខុនីឲ្យកន្លង
 កន្លះខែនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៥៩] ត្រង់ពាក្យថា រាល់ ៗ កន្លះខែ គឺគ្រប់ថ្ងៃឧបោសថ ។
 ឧបោសថពីរយ៉ាង គឺឧបោសថក្នុងតិច្ឆិទី ១៤ មួយ ឧបោសថក្នុងតិច្ឆិ-
 ទី ១៥ មួយ ឈ្មោះថា ថ្ងៃឧបោសថ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថា ឱវាទ ។
 ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ជុំរះថា អញនឹងមិនសួរឧបោសថក្តី មិនសូមឱវាទក្តី
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនី
 ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
 បញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សា-
វត្ថិយំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតវា ភិក្ខុនី បសាខេ
ជាតំ កល្យាណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា ភេទាបេសិ ។
អថខោ សោ បុរិសោ តំ ភិក្ខុនី ទូសេតុំ ឧបក្កមិ ។
សា ភិក្ខុនី^(១) វិស្សមកាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧបជា-
វិត្វា តំ ភិក្ខុនី ឯតទរោចំ កិស្ស ត្វំ អយ្យេ វិស្ស-
មកាសីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
អាហារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី
បសាខេ ជាតំ កល្យាណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា
ភេទាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
បសាខេ ជាតំ កល្យាណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា ភេទា-
បេសីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បសាខេ ជាតំ កល្យាណំ បុរិសេន

១ ឱ. ម. ភិក្ខុនីតិ នត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. ភេទាបេសីតិ ។

អាណាមវត្ត សិក្ខាបទទី ១០

[៣៦១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប
តែម្នាក់និងម្នាក់ ជាមួយនឹងបុរស ឲ្យគេទំលាយពក ឬបូសដែលកើតត្រង់
កាយខាងក្រោម ។ គ្រានោះឯង បុរសនោះព្យាយាមដើម្បីប្រទូស្ត នឹង
ភិក្ខុនីនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះ បានធ្វើសម្រែកខ្លាំង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក៏ស្ទុះ
ចូលទៅ ហើយនិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់
ហេតុអ្វី ក៏នាងធ្វើសម្រែកខ្លាំងម្ល៉េះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់ដំណើររ៉ះ
ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីតែម្នាក់និងម្នាក់ ជាមួយនឹងបុរស មិនសមបើនឹងឲ្យទំលាយពកឬបូស
ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីតែម្នាក់និងម្នាក់ ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយ
ពក ឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីតែម្នាក់និងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស

បាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សទ្ធិ ឯកេនេកា ភេទាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេត្ថា បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
បសាទេ ជាតំ កល្យា វា រុហិតំ^(១) វា អនបលោកេត្វា
សង្ឃំ វា កលំ វា បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា ភេទា-
បេយ្យ វា ផាលាបេយ្យ វា ជោវាបេយ្យ វា អាសិម្បា-
បេយ្យ វា ពន្ធាបេយ្យ វា មោចាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បសាទំ នាម អនោនាភិ ឧត្តជានុមណ្ឌលំ ។
ជាតន្តិ តត្ថ ជាតំ ។ កល្យា នាម យោ កោចិ កល្យា ។
រុហិតំ នាម យង្គិញ្ចិ វលំ^(២) ។ អនបលោកេត្វាតិ អនា-
បុច្ឆា ។ សង្ឃោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ឆតិ ។ កលោ
នាម សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វុច្ឆន្តិ ។ បុរិសោ នាម
មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិវច្ឆានកតោ

១ ឱ. រុហិតំ ។ ម. រុចិតំ ។ ២ ឱ. ម. យង្គិញ្ចិ វណោ ។ យោ កោចិ វណោតិ
បាវេន ភវិតព្វំ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនគួរបើនឹងឲ្យទំលាយ ពក ឬបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមទេ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រុះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រុះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានប្រាប់សង្ឃក្តី គណៈក្តី ហើយតែម្នាក់និងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយក្តី វះក្តី លាងក្តី លាបក្តី ចងក្តី ស្រាយក្តី នូវពកក្តី រឬសក្តី ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ សរីរប្រទេសខាងក្រោមត្រឹមផ្ចិតចុះទៅ ខាងលើត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងមក ហៅថា កាយខាងក្រោម ។ ពាក្យថា កើត គឺកើតក្នុងទីក្រោមផ្ចិតខាងលើមណ្ឌលជង្គង់នោះ ។ ដែលហៅថា ពក ឬបូស គឺពក ឬបូសណាមួយ ។ ដែលហៅថា រឬស គឺដំបៅណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ គឺមិនពិតទូល ។ ដែលហៅថា សង្ឃ (ក្នុងទីនេះ) សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ដែលហៅថា គណៈ សំដៅយកភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីរឬបីរូប) ។ ដែលហៅថា បុរស គឺមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី អាចប្រទូស្តបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុនីវិក្កោ

វិញ្ញា បដិពលោ ទូសេតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេន-
 កាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ ភិក្ខុនី អាណា-
 បេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ភិក្ខុ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ផាលេហីតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ផាលិតេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ជោវាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ជោតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អាលិម្បាតិ
 អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស អាលិត្តេ^(១) អាបត្តិ ចា-
 ចិត្តិយស្ស ។ ពន្ធាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស
 ពន្ធទ្វេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ មោចេហីតិ អាណាបេតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស មុត្តេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៣] អនាបត្តិ អបលោកេត្វា ភេទាបេតិ វា
 ផាលាបេតិ វា ជោវាបេតិ វា អាលិម្បាបេតិ វា ពន្ធាបេតិ
 វា មោចាបេតិ វា យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា^(២) ហោតិ
 ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អារាមវត្តោ ឆដ្ឋោ ។

១ ឱ. ម. លិត្តេ ។ ២ ឱ. ម. យោ កោចិ វិញ្ញា ទុតិយោ ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

ពាក្យថា ជាមួយ គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់និងម្នាក់ គឺមានតែ
 ប្រុស ១ និងភិក្ខុនី ១ ប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរទំលាយចុះ ត្រូវអា-
 បត្តិទុក្ខដ កាលបើគេទំលាយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា
 អ្នកចូររះចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ កាលបើគេរះហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
 ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរលាងចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ កាលបើគេលាងហើយ
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកលាបចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
 កាលបើគេលាបហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកចងរុំចុះ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ កាលបើគេចងរុំហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់
 ថា ចូរអ្នកស្រាយចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ កាលបើគេស្រាយហើយ ត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រាប់ (សង្ឃ ឬគណៈ) ហើយទើបឲ្យទំលាយក្តី ឲ្យរះក្តី ឲ្យលាងក្តី
 ឲ្យលាបក្តី ឲ្យចងរុំក្តី ឲ្យស្រាយក្តី ១ មានស្រីណាមួយដែលដឹងក្តីជាគ្នា ១
 ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គទី ៦ ចប់ ។

គព្ពីរីវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៣៦៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ កត្តិនី វុដ្ឋាបេន្តិ ។
សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ ទេថយ្យា-
យ ភិក្ខុ កុក្កញ្ចា^(១) អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ កត្តិនី
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ កត្តិនី
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
កត្តិនី វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
ភក្កា កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កត្តិនី វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ

១ ឱ. ម. គុក្កញ្ចា ។

គព្ពីរីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[៣៦២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ។ ភិក្ខុនីមានគភ៌នោះ ត្រេចទៅ បិណ្ឌាបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយ ប្រគេនភិក្ខាដល់លោកម្ចាស់ (ព្រោះ) លោកម្ចាស់មានគភ៌ធ្ងន់ ។ មនុស្ស ទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន សមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បាន ឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយ កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ- បង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីមានគភ៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏ មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កត្តិនី វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
កត្តិនី នាម អាបន្នសត្តា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧប-
សម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិនី វា បត្តំ
វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស
ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស
កលាស្ស ច អាចរិនិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៦៦] កត្តិនិយា កត្តិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ កត្តិនិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ កត្តិនិយា អកត្តិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនា-
បត្តិ ។ អកត្តិនិយា កត្តិនីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អកត្តិនិយា វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អកត្តិនិ-
យា អកត្តិនីសញ្ញា អនាបត្តិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមានគភ៌ សំដៅយកស្រីដែលមានសត្វមកដល់ផ្ទៃហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី^(១) បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៉ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈ និងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៦៦] ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

១ អាចារ្យស្រី សំដៅយកភិក្ខុនីជាគ្រូសូត្រ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

[៣៦៧] អនាបត្តិ កត្តិនី អកត្តិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អកត្តិនី អកត្តិនីសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៣៦៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តី វុដ្ឋាបេន្តិ ។
សា បិណ្ឌិកាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ ទេវយ្យាយ
ភិក្ខុ សទុតិយា^(១) អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តិ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តិ

១ សទុតិយិកាតិ កត្តចិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

[៣៦៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រី មិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនី ឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទ ទី ២

[៣៦៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រេចទៅបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយ ឲ្យភិក្ខុដល់ លោកម្ចាស់ (ព្រោះ) លោកម្ចាស់មានគ្នីគ្នា ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ ស្រីមេដោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ចាយន្តី វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តី
 វុដ្ឋាបេស្សន្តី នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ចាយន្តី វុដ្ឋាបេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តី ។

[៣៦៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ចាយន្តី នាម មាតា វា ហោតិ នាតី វា ។ វុដ្ឋា-
 បេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កណំ វា
 អាចរិទី វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា
 សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ញត្តិយា ទុក្កជំ ដ្ឋិហិ
 កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈា-
 យាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណស្ស ច អាចរិទិយា
 ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិកង្គ

មេដោះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុ-
នីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំ
ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
មួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៦៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមេដោះ
គឺមាតាភ្នំ ស្រីមេដោះមែន ។ ភ្នំ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួស
ជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈភ្នំ
អាចរិនីភ្នំ បាត្រភ្នំ បីវរភ្នំ សន្មតសីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដ
ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា
ឧបជ្ឈាយ័ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

[៣៧០] ចាយន្តិយា ចាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ចាយន្តិយា វេមតិកា វុដ្ឋា-
 បេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ចាយន្តិយា អចាយន្តិ-
 សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អចាយន្តិយា ចាយន្តិ-
 សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចាយន្តិយា វេមតិកា
 អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អចាយន្តិយា អចាយន្តិសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[៣៧១] អនាបត្តិ ចាយន្តិ អចាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋា-
 បេតិ អចាយន្តិ អចាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មតិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

[៣៧០] ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ស្រីមេដោះ ហើយឲ្យ
ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយ
ឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិន
មែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ មិនមែនស្រី
មេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ស្រីមេដោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រី
មេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១
មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧប-
សម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[៣៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាភម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា
 ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ
 វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧដ្ឋាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ
 វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 អសិក្ខិតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិកហិត្វា ធម្មិ
 កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា^(១) ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង^(២) អស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ដែលទើបនឹងបួស) នោះជា ស្រីល្ងង់ មិនឆ្ងាស មិនដឹងការគួរ ឬការមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិ

១ សាមណេរីដែលនៅប្រព្រឹត្តធម៌ ៦ យ៉ាងបំរុងនឹងឧបសម្បទាជាភិក្ខុនី ។ ២ តាំងពីបាណាតិបាតាវេរមណី ទៅដល់វិកាលភោជនាវេរមណីសិក្ខាបទ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

សិក្ខុមាធាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
សម្មតិ ទានំ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ទានញ្ចា ។
តាយ សិក្ខុមាធាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វន្តិត្វា ឧត្តរជិកំ
និសីទិត្វា អញ្ចលី បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេនីយោ អហំ
អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ សិក្ខុមា-
ធា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតញ្ចា តតិយម្បិ យា-
ចិតញ្ចា ។ ញត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ
ញាបេតញ្ចោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ សិក្ខុមាធា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស
បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ សិក្ខុមាធាយ ទ្វេ វស្សា-
និ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទា-
មាយ អយ្យាយ សិក្ខុមាធា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាសម្មតិ

ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខាមាតា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯ
 សិក្ខាសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខាមាតានោះ ត្រូវចូលទៅរក
 សង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គ្រោះស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 រួចអង្គុយច្រហោងផ្គង់អញ្ចាលឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ នឹងសង្ឃថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាសិក្ខាមាតារបស់លោកម្ចាស់មាន
 ឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខា-
 សម្មតិនោះ ត្រូវសិក្ខាមាតានោះ សូមអស់វារៈជាគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់
 វារៈជាគម្រប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះ ជាសិក្ខាមាតារបស់
 លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹង
 សង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យ
 សិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខាមាតាឈ្មោះនេះ ។ នេះជា
 ញាតិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះ ជា
 សិក្ខាមាតារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សិក្ខុមាធាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី
 ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តជ្ជាមាយ សិក្ខុ-
 មាធាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា
 ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា កា-
 សេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ខេន ឥត្តជ្ជាមាយ សិក្ខុមាធាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ
 សង្ខេស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ សា
 សិក្ខុមាធា ឯវំ វេហីតិ វត្តញ្ចា ចាណាតិចាតា វេមណី
 ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិដ្ឋា-
 ទាធា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមា-
 ទិយាមិ អព្រហ្មចរិយា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម-
 សមាទានំ សមាទិយាមិ មុសាវាទា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ
 អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមា-
 ទដ្ឋាធា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមា-
 ទិយាមិ វិកាលកោជនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម-
 សមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភក្កា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អនេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ទុព្ភតាយ ។ បេ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដល់សិក្ខុមានានាមានឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
 ដល់សិក្ខុមានានាមានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គ
 នោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវ
 និយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខុ-
 មានានាមានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុ
 នោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅ
 យ៉ាងនេះ ។ សិក្ខុមានានោះ ត្រូវភិក្ខុនីបង្គាប់ថា នាងចូរថាយ៉ាងនេះហើយ
 បញ្ចេញវចីភេទថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមា-
 ទានមិនកន្លង (ដាច់) អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវអទិន្នាទានាវេរមណី
 ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវអព្រហ្មចរិយាវេរ-
 មណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវមុសាវាទា-
 វេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន នូវសុរាមេរយ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន
 នូវវិកាលកោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះ
 ឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយ
 ជាច្រើន ។ លេ ។ ហើយត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើយ៉ាងហ្នឹង

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ អសិក្ខិត-
សិក្ខុ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិត-
សិក្ខា នាម សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា
សិក្ខា កុបិតា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។
វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិទី វា បត្តំ វា ចីវរំ វា
បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស
ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស
កណាស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ៦ អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺ អស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខា គឺសិក្ខាមាណាដែលភិក្ខុនីមិនបានឲ្យសិក្ខាក្តី សិក្ខាមាណាដែលភិក្ខុនី បានឲ្យសិក្ខាហើយ តែសិក្ខានោះដាច់ទៅក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៉ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនឹងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧៤] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ ធម៌ ហើយឲ្យ (សិក្ខាមាណា) ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្ម ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបា- ចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៥] អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខុ-
 តសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិក-
 ម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខុតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។
 ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខុមាណា ឥមំ ជានាថ
 ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហារថ ឥមិណា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ
 ករោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខុមាណា

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីញ្ញាំងសិក្ខាមាតាដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំឲ្យបានឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីត្ថត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៣៧៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាតាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (រូបឯទៀត) បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃសិក្ខាមាតាទាំងឡាយ ពួកនាងចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក សេចក្តីត្រូវការដោយរបស់នេះ ពួកនាងចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយៈ ។ សិក្ខាមាតាទាំងនោះ បាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខាមាតា

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ វុដ្ឋានសម្មតិ

ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ
 សិក្ខុមាណំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្ស-
 តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កចំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិករហិ-
 ត្វា ធម្មី កចំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ
 ភិក្ខុវេ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខុមាណាយ វុដ្ឋានសម្មតី ទាតុំ ។ វេញា បន ភិក្ខុវេ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ វុដ្ឋានសម្មតិ

ទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា បានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
 ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់
 សិក្ខាមាណាបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបាន
 សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា បានសិក្សាសិក្ខា
 ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
 ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទើបទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ត្រាស់ហៅ
 ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យ
 ភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ^(១) ដល់សិក្ខាមាណាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវ

១ ការសន្មតនូវសិក្ខាមាណាដែលសមាទានសិក្ខាបទ ៦ ត្រឹមត្រូវគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយនោះឲ្យឈប់
 លែងសមាទានតទៅទៀត ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ទាតព្វា ។ តាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខាយ សិក្ខុមាណយ សង្ឃំ ឧបសង្កម្ភិត្វា ឯកំសំ
 ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វន្តិត្វា ឧត្តរាជិកំ
 ជិសីទិត្វា អញ្ចលី បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេជីយោ អហំ
 អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខុមាណ សង្ឃំ វុដ្ឋា-
 នសម្មតី យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ
 យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ
 ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទា-
 មា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខុមាណ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។
 យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ
 វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខុមាណយ
 វុដ្ឋានសម្មតី ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ
 អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខុមាណ
 សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខាមាតាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសន៍ចៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយ បង្គំបាទភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ញាលីឡើង ហើយនិយាយ យ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំជាសិក្ខាមាតារបស់លោកម្ចាស់ មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាមាតាត្រូវសូមវុដ្ឋានសម្មតិអស់វារៈគម្រប់ពីរដងផង ។ ត្រូវសូមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ ត្រូវភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល ឲ្យសង្ឃ ដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខាមាតានេះ មានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ ឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់ សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខាមាតាមានឈ្មោះនេះ ដែល សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខាមាតានេះមានឈ្មោះនេះ របស់លោក ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូម វុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខាមាតាមានឈ្មោះនេះ

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខាមាធាយ
 វុដ្ឋានសម្មតី ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទា-
 មាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខាមាធាយ វុដ្ឋានសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស
 យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ខេន
 ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខាមាធាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ខេស្ស តស្មា
 តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភក្កា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អនេកបរិយាយេន វិករហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខាមាធំ សង្ខេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ
 បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ
 វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ធាម ឆសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា ធាម ញត្តិទុតិយេន

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដល់សិក្ខាមាណាមានឈ្មោះនេះដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ ពីរឆ្នាំ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ ដល់សិក្ខាមាណាមានឈ្មោះនេះ ដែលបានសិក្សាសិក្ខា ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយ អាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញ៉ាំងសិក្ខាមាណាដែលសិក្សាសិក្ខាហើយក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ ពីរវស្សា ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៧៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខា- បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរ ឆ្នាំ ។ សិក្ខាមាណាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សា សិក្ខា ។ សិក្ខាមាណាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដោយញាតិទុតិយកម្ម

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

កម្មេន វុដ្ឋានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ
 ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណ្តំ វា អាចរិទី
 វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស កណ្តស្ស ច អាចរិទីយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៩] អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាណំ សង្ឃេន សម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យបានឧបសម្បទា គឺឲ្យ
បួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរក
គណៈក្តី អាចវិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវ
ទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា
ឧបជ្ឈាយ័ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចវិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧៨] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយញ្ចាំងសិក្ខាមានឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យ
ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាន ដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំដែលសង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣៨០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនទ្វាទសវស្សំ តិហិ-
កតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស
ឧណ្ហាស្ស ជិយច្ឆាយ បិថាសាយ ខំសមកសវាតាតប-
សិរីសបសម្មស្សានំ ទុក្កានំ ទុរាគតានំ វេនបថានំ
ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេននានំ ទុក្កានំ តិព្វានំ ខរានំ
កដុកានំ អសាតានំ អមនាថានំ ចាណាហារានំ អន-
ដិវាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ វិថាចេន្តិ កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ឧនទ្វាទសវស្សំ តិហិកតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧនទ្វាទសវស្សំ
តិហិកតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធោ
ភក្កវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧនទ្វាទសវស្សំ
តិហិកតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧនទ្វាទសវស្សា ហិ^(១) ភិក្ខុវេ

១ ឱ. បោត្តកេ អយំ សទ្ធោ ន ហោតិ ។

គព្ពីរីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៣៨០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះ អត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្បស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃ និងសត្វទីយជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យ ដែលបុគ្គលពោលមិនល្អ មានមកមិនល្អ នឹងវេទនា ដែលប្រជុំក្នុងសរីរកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លា រឹងក្រហាយផ្សា មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង្ខំជីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំទេ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

តិហិតតា អក្ខមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហាស្ស ជិយន្ទាយ
 បិថាសាយ ខំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្មស្សានំ ទុ-
 រុត្តានំ ទុរាគតានំ វេទនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ
 វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ
 អមនាថានំ ចាណាហារានំ អនិវាសកជាតិកា ហោតិ
 ទ្វាទសវស្សា ច ខោ ភិក្ខុវេ តិហិតតា ខមា ហោតិ
 សីតស្ស ឧណ្ហាស្ស ជិយន្ទាយ បិថាសាយ ខំសមកស-
 វាតាតបសិរីសបសម្មស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វេទនប-
 ថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ
 ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាថានំ ចាណាហារានំ
 អនិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ-
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧនទ្វាទ-
 សវស្សំ តិហិតតំ វុជ្ជាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ តែងអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្បស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃ និងសត្វទីយជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យ ដែលគេពោលមិនល្អមានមកមិនល្អ នឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរៈកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ ដ៏ក្លៀវក្លាវឹងក្រហាយផ្សា មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ទើបជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រេក សម្បស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃនិងសត្វទីយជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេពោលមិនគាប់ចិត្ត មានមកមិនល្អ (នឹង) វេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ ដ៏ក្លៀវក្លាវឹងផ្សាក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាខ្លះ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[៣៨១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 ឧនទ្វាទសវស្សា នាម អប្បត្តទ្វាទសវស្សា ។ តិហិ-
 កតា នាម បុរិសន្តរកតា វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ
 ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កលំ វា អាច-
 រិជី វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
 ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស កលាស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៨២] ឧនទ្វាទសវស្សាយ ឧនទ្វាទសវស្សសញ្ញា
 វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧនទ្វាទសវស្សាយ
 វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឧនទ្វាទស-
 វស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិ-
 បុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ឧនទ្វាទសវស្សសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៣៨១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា មានវស្សាខ្លះ ពី ១២ ឆ្នាំ គឺស្រីដែលមានឆ្នាំមិនទាន់ដល់ ១២ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិ- គតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន (គឺស្រីល្មមមានប្តី បាន) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ នឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៉ា ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៨២] ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ត្រូវអាបត្តិ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ទុក្ខជស្ស ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[៣៨៣] អនាបត្តិ ឧទទ្ទាទសវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា
 វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣៨៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ
 តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ
 វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ
 កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិតតា មានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនី ក៏សំ-
គាល់ថាបរិបូណ៌ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៨៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺស្រីគិហិតតាមានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ ១២ ឆ្នាំ
ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា ពេញ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្ល័ត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុន
បញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៣៨៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិតតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ
ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំង
ឡាយនោះ ល្ងង់មិនស្គាល់សមិទ្ធិដឹងកិច្ចគួរ ឬកិច្ចមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

កង់ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ
 តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កា-
 តិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កា កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ វុដ្ឋាបេស្សន្តី ឆតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្មិ
 កង់ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ
 បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ តិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី ធាតុំ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ធាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ
 តិហិតតាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កិ
 ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វន្តិត្វា ឧត្តរិកំ ជិសីទិ-
 ត្វា អញ្ចលី បក្កហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សិក្ខាសម្មតិ

តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់
ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
គ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
គ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាត្រាស់
ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុនី-
សង្ឃ) ឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិកតាដែល
មានឆ្នាំគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះ សង្ឃ
ត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺស្រីគិហិកតាដែលមានឆ្នាំ ១២ បរិបូណ៌ហើយនោះ
ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គ្រោះស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុនី
ទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ចាលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អយ្យេ ឥត្តន្នាមា ឥត្តន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទស-
 វស្សា កិហឹកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខាសម្មតី យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិត្តា តតិ-
 យម្បិ យាចិត្តា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ
 សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ
 អយំ ឥត្តន្នាមា ឥត្តន្នាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វា-
 ទសវស្សា កិហឹកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេ-
 សុ សិក្ខាសម្មតី យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្ត-
 កលំ សង្ឃោ ឥត្តន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ
 កិហឹកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី
 ទទេយ្យ ។ វសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្នាមា ឥត្តន្នាមាយ អយ្យាយ
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា កិហឹកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ
 ឥត្តន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហឹកតាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី ទេតិ ។
 យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្នាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទស-

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាគិហិគតារបស់លោក
 ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌
 ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាសម្មតិនោះ ត្រូវគិហិគតានោះសូមអស់
 វារៈគម្រប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈគម្រប់បីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិ-
 ពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គិហិគតា
 នេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
 ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខា-
 សម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦
 យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់គិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
 ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ
 គិហិគតានេះ មានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ មានវស្សា ១២
 បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ឥឡូវ
 សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដល់ស្រីគិហិគតា ឈ្មោះនេះ
 មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
 ពីរឆ្នាំ សល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វស្សាយ តិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ
 សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ខេបន ឥត្តន្ទាមាយ បរិ-
 បុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ តិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ខេបស្ស តស្មា
 តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ សា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា
 តិហិតតា ឯវំ វេហិតិ វត្តព្វា ចាណាតិចាតា វេមណី
 ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ ។ បេ ។
 វិកាលភោជនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមា-
 ទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភក្កា តា ភិក្ខុនិយោ
 អនេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ទុព្ភតាយ ។ បេ ។
 ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
 យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ
 វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខុ វុដ្ឋាបេយ្យ
 បាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់
 លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សិក្ខាសម្មតិ
 ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សង្ឃបានឲ្យដល់គិហិគតាមានឈ្មោះនេះដែល
 មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ
 ហេតុនោះ ទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការ
 ស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ស្រីគិហិគតានោះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ
 ត្រូវសង្ឃបង្គាប់ថា ចូរនាងពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ខ្ញុំសូមសមាទាន
 នូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ បេ ។ ខ្ញុំសូម
 សមាទាននូវវិកាលកោជនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។
 លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទា
 ដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
 ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៣៨៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា នាម បត្តទ្វាទស-
 វស្សា ។ តិហិតតា នាម បុរិសន្តរតតា វុច្ចតិ ។
 ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរាជិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម
 សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា សិក្ខា កុបិតា ។
 វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
 កលំ វា អាចរិជី វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ
 សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ
 ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ
 ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច
 អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣៨៦] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិកង្គ

[៣៨៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរូចហើយ ។ ស្រីគិហិតតាដែលមានវស្សា ដល់ ១២ ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ដែលហៅ ថា ស្រីគិហិតតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅតាមប្រុសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ពីវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី (ឬ) សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើក (ដាច់) ក្តី នៃស្រីគិហិតតាណា ស្រី គិហិតតានោះ ឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរក គណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដ ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ហើយ ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៨៦] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ ធម៌ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៨៧] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៨៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ
 តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ
 សង្ឃេន អសម្ពតំ វុដ្ឋាបេតិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ
 ឯថ សិក្ខុមាតា ឥមំ ជាតាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហា-
 រថ ឥមិទា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្លូត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លង
មុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៣៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃសិក្ខាមានទាំងឡាយ នាង
ទាំងឡាយ ចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក
យើងត្រូវការដោយរបស់នេះចូរនាងធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីឬសថ្មី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ឯមាហំសុ ន មយំ អយេយ្យ សិក្ខុមាណា ភិក្ខុនិយោ
 មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារន្តិ វិចារន្តិ កថំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិ-
 យោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ កិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋា-
 បេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ កិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ កិហិតតំ ទ្វេ
 វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន អសម្មតំ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ វិកហិត្វា ឆម្មី កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ កិហិត-
 តាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ទាំងឡាយនោះបានឆ្លើយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែន
ជាសិក្ខុមាណាទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
គ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិន
បានសន្មតឲ្យសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សា គ្រប់ ១២
ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបាន
សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់ស្រីគិហិកតា
ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ
ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ វុដ្ឋានសម្មតិ ដល់ស្រីគិហិកតាដែល
មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ វុដ្ឋានសម្មតិ

វុដ្ឋានសម្មតិ ទាតំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ទា-
 តញ្ច ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហិតតាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧ-
 បសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ ចានេ
 វទិត្វា ឧក្កជិកំ និសីទិត្វា អញ្ចលី បត្តហេត្វា ឯវមស្ស
 វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា កិហិតតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចាមីតិ ។
 ទុតិយម្បិ យាចិតញ្ចា តតិយម្បិ យាចិតញ្ចា ។ ព្យត្តាយ
 ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ
 មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យា-
 យ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា កិហិតតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចតិ ។
 យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណ-
 ទ្វាទសវស្សាយ កិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។
 សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ វុដ្ឋានសម្មតិ

ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។
 ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀងស្នាម្នាង
 ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជូលីនិ-
 យាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាគិហិគ-
 តារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខា
 ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឯវុដ្ឋានសម្មតិ
 ស្រីគិហិគតានោះ ត្រូវសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។
 ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃ
 ស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិគតានេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មាន
 វស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ
 សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្ម មានកាលគួរដល់សង្ឃ
 ហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់ស្រីគិហិគតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមាន
 វស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
 នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិគតានេះមាន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អយ្យាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា កិហិតតា ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។
 សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហិតតាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
 សម្មតី ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិយា ទានំ សា
 តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
 ទិដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ
 កិហិតតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 តសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
 តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ អថខោ ភក្កា
 តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិករហិត្វា ទុព្ពរ-
 តាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណទ្វាទស-
 វស្សំ កិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 តសិក្ខុ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមរុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។
ឥឡូវ សង្ឃឲ្យរុដ្ឋានសម្មតិ ដល់ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ មានវស្សា
គ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការ
ឲ្យរុដ្ឋានសម្មតិ ដល់ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២
ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់
អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា
លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យរុដ្ឋានសម្មតិដល់
ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សា
សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យរុដ្ឋានសម្មតិនោះ គួរដល់
សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុក នូវដំណើរនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើនហើយ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់ ១២
ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សាហើយ តែសង្ឃមិន
សន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្កោ

[៣៨៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ឆាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ តិហិ-
 កតា ឆាម បុរិសន្តរកតា វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សាជីតិ ទ្វេ
 សំវច្ឆរាជិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ឆាម ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិ-
 តសិក្ខា ។ អសម្មតា ឆាម ព្រាត្តិទុតិយេន កម្មេន
 វុជ្ជានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យាតិ ឧបសម្មា-
 ទេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សាមីតិ កណំ វា អាចរិជី វា បត្តំ
 វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ព្រាត្តិយា ទុក្កំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស កណាស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣៩០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៣៨៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាដល់ ១២ ហើយឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិតតា សំដៅយកសិក្ខាមាតា ដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ស្រីគិហិតតាដែលសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខាហើយ ។ ស្រីគិហិតតា ដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋាន- សម្មតិ ដោយកម្មមានញាតិជាគម្រប់ពីរ ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់ កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ័ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៩០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៩១] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សំ គិហិកតំ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន សម្មតំ
 វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គិក្ខុនីវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៩២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវីនី
 វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុត្តល្អាតិ ន អនុត្តល្អា-
 បេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កប្បិយំ វា
 អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា
 មុល្លនន្ទា សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៩១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិគតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១
ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[៣៩២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខាមាតាជាសហជីវិនី ហើយមិនបានបង្រៀនខ្លួនឯង
មិនឲ្យអ្នកដទៃបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្ងង់ មិនឆ្ងាស
មិនស្គាល់កិច្ចគួរ ឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោក
ម្ចាស់បុល្លនន្ទា មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខាមាតា ជាសហជីវិនី

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនុត្តល្លាស្សតិ ន អនុត្តល្លាហេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិក្ខុវេ ធុល្លនដ្ឋា កិក្ខុនី សហជីវីនី វុដ្ឋាហេត្វា ទ្វេ
 វស្សានិ នេវ អនុត្តល្លាតិ ន អនុត្តល្លាហេតីតិ ។ សច្ចំ
 ភក្កវាតិ ។ វិក្កហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កកមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ
 ធុល្លនដ្ឋា កិក្ខុនី សហជីវីនី វុដ្ឋាហេត្វា ទ្វេ វស្សានិ
 នេវ អនុត្តល្លាស្សតិ ន អនុត្តល្លាហេស្សតិ នេតំ កិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ
 កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន កិក្ខុនី
 សហជីវីនី វុដ្ឋាហេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុត្តល្លោយ្យ
 ន អនុត្តល្លាហេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិក្ខុនីតិ ។
 សហជីវីនី នាម សន្តិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាហេត្វាតិ
 ឧបសម្មាទេត្វា ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ នេវ
 អនុត្តល្លោយ្យាតិ ន សយំ អនុត្តល្លោយ្យ ឧទ្ទេសេន

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ហើយមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
 អង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យឧបសម្ប-
 ទាដល់សិក្ខាមាណាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យ
 គេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា
 សហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង និងមិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរ
 ឆ្នាំទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល
 មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែង
 ឡើងនូវសិក្ខាបទយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខា-
 មាណាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀន
 អស់ពីរវស្សាភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណាសហ-
 ជីវិនី សំដៅយកសិក្ខាមាណាសទ្ធិវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧប-
 សម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា
 មិនបង្រៀន (ខ្លួនឯង) គឺមិនបង្រៀនដោយបាលី អដ្ឋកថា សេចក្តីទូន្មាន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

បរិបុច្ឆាយ ឱវាទេន អនុសាសនិយា ។ ន អនុក្កល្យា-
 បេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នេវ
 អនុក្កល្យាស្សាមិ ន អនុក្កល្យាបេស្សាមីតិ ធុវំ និក្ខិត្តមត្តេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៩៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន
 លភតិ តិលាឆាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិ-
 កាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៣៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិដី ទ្វេ
 វស្សានិ នានុពន្ធន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន
 ជានន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារន្តិ វិចារន្តិ កមំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិតំ បវត្តិដី ទ្វេ វស្សានិ
 នានុពន្ធស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ប្រៀនប្រដៅដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេបង្រៀន គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី (ឧបជ្ឈាយ៉ា) ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះល្ងង់ មិនឆ្ងាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនតាមបម្រើ

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វុដ្ឋាបិគំ បវត្តិនី ទ្វេ វស្សានិ ធានុពន្ធន្តីតិ ។ សច្ចំ
ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កាចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបិគំ បវត្តិនី ទ្វេ វស្សានិ ធានុពន្ធស្សន្តិ
នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
បន ភិក្ខុនី វុដ្ឋាបិគំ បវត្តិនី ទ្វេ វស្សានិ ធានុពន្ធម្យ
បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ វុដ្ឋា-
បិគន្តិ ឧបសម្មាទិតំ ។ បវត្តិនី នាម ឧបជ្ឈាយា^(១)
វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរាទិ ។ ធានុពន្ធម្យាតិ
ន សយំ ឧបជ្ឈហេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ ធានុពន្ធស្សាមីតិ
ធុរំ និក្ខិត្តមត្ថេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៩៧] អនាបត្តិ ឧបជ្ឈាយា ពាលា វា ហោតិ
អលទ្ធិនី វា តិលាទាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. ឧបជ្ឈា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនបម្រើ
ភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយ មិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរវស្សា
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខា
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា បំបួសខ្លួន គឺឲ្យឧបសម្បទា
ដល់ខ្លួន ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាបវត្តិនី សំដៅយកភិក្ខុនីជា ឧបជ្ឈាយ៉ា ។
ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា មិនតាមបម្រើ
គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនតាម
បម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
ឧបជ្ឈាយ៉ាល្ងង់ ១ ឧបជ្ឈាយ៉ាមិនមានខ្មាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពីរីវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៣៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវីនី
វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេតិ^(១) ន វ្រូបកាសាបេតិ^(២) ។
សាមិកោ អត្តហេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម
អយ្យា មុល្លនន្ទា សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកា-
សេស្សតិ ន វ្រូបកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អត្តហេសិ ស-
ចាយំ ភិក្ខុនី បក្កន្តា អស្ស ន ច សាមិកោ កល្លោ-
យ្យាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហ-
ជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេតិ ន វ្រូបកាសាបេតិ សា-
មិកោ អត្តហេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
ភគវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហ-
ជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេស្សតិ ន វ្រូបកាសាបេស្ស-
តិ សាមិកោ អត្តហេសិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ

១ ឱ. ម. នេវ វ្រូបកាសេសិ ។ ២ ឱ. ម. ន វ្រូបកាសាបេសិ ។

គព្ពីរីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៣៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណាសហជីវិនី (កូនសិស្ស) ហើយ មិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ។ ប្តីបានចាប់យកទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើ នឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខាមាណាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅសោះ ប្តីបានចាប់យកទៅ ប្រសិនបើភិក្ខុនីនេះចៀស ចេញទៅហើយ ប្តីប្រាកដជាមិនបានចាប់យកទៅទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យឧបសម្បទា ដល់សិក្ខាមាណាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយក ទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខា- មាណាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ប្តីបាន ចាប់យកទៅទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់

បាចិត្តិយកណ្ណោ គព្ពិនីវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សហជីវិនី
 វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេយ្យ ន វ្រូបកាសាបេយ្យ អន្ត-
 មសោ ធម្មញ្ច យោជនានិបិ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 សហជីវិនី នាម សទ្ធិវិហារិនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ ឧប-
 សម្មាទេត្វា ។ នេវ វ្រូបកាសេយ្យាតិ ន សយំ វ្រូបកា-
 សេយ្យ ។ ន វ្រូបកាសាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។
 នេវ វ្រូបកាសេស្សាមិ ន វ្រូបកាសាបេស្សាមិ អន្តមសោ
 ធម្មញ្ច យោជនានិបិតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្ថេ អាបត្តិ ចា-
 ចិត្តិយស្ស ។

[៤០០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
 ទុតិយីកំ ភិក្ខុនី ន លភតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គោ សត្តមោ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅ មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ដោយហោចទៅអស់ ៥-៦ យោជន៍ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៣៩៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណាសហជីវិនី សំដៅយកសិក្ខាមាណាសទ្ធិវិហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា មិននាំយកទៅ គឺមិននាំយកទៅខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេនាំយកទៅ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិននាំយកទៅ មិនឲ្យអ្នកដទៃនាំយកទៅ ដោយហោចទៅសូម្បីអស់ ៥-៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤០០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគម្រប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គព្ពិនីវគ្គ ទី ៧ ចប់ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៤០១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនវីសតិវស្សំ កុមារី-
ភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហាស្ស
ធិយច្ឆាយ បិចាសាយ ខំសមកសវាតាតបសិវីសប-
សម្មស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បដ្ឋា-
នំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដ្ឋ-
កានំ អសាតានំ អមនាថានំ ចាលាហារានំ អនធិ-
វាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារន្តិ វិចារន្តិ
កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា (សាមណេរី) ដែលមានអាយុ
មិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះ ជាអ្នកអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រ-
ជាក់ ក្តៅ ឃ្មាន ស្រេក និងសម្មសួររបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃ និងពស់តូចពស់
ធំទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យ ដែលគេនិយាយមិន
គាប់ចិត្ត មានមកមិនល្អ និងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើងជាទុក្ខ
ដ៏ក្លៀវក្លាវឹងក្រហល់ក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវ
ដីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតា ដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាដែលមានអាយុខ្លះពី ២០ ឆ្នាំ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

យោ ឧនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧនវីសតិ-
វស្សា ហិ^(១) ភិក្ខុវេ កុមារីភូតា អត្ថមា ហោតិ សីតស្ស
ឧណ្ហាស្ស ។ បេ ។ ចាណាហារាជំ អនិវាសកជាតិ-
កា ហោតិ វីសតិវស្សា ច ខោ ភិក្ខុវេ កុមារីភូតា
ឧមា ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ហាស្ស ។ បេ ។ ចាណាហារាជំ
អនិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧនវីសតិ-
វស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
ឧនវីសតិវស្សា នាម អប្បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា
នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មា-
ទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិជី វា
បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ

១ ឱ. បោត្តកេ អយំ សទ្ធោ ន ហោតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតា ដែលមានវស្សាខ្លះ
 ពី ២០ ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះជាតិកុមារីភូតា មានវស្សាខ្លះ
 ពី ២០ ជាអ្នកមិនអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់និងក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកមិន
 អត់ទ្រាំនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯកុមា-
 រីភូតាមានឆ្នាំ ២០ ទើបអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកអត់
 ទ្រាំនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិតបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
 មែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ភិក្ខុនីនោះ
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤០២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំមិនដល់ ២០ ឈ្មោះថា
 មានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយក សាមណេរី ។
 ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧប-
 សម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
 ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៣] ឧទរីសតិវស្សាយ ឧទរីសតិវស្សសញ្ញា
 វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧទរីសតិវស្សាយ
 វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឧទរីសតិ-
 វស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិបុណ្ណរី-
 សតិវស្សាយ ឧទរីសតិវស្សសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 បរិបុណ្ណរីសតិវស្សាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 បរិបុណ្ណរីសតិវស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤០៤] អនាបត្តិ ឧទរីសតិវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា
 វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ណរីសតិវស្សំ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់
កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៉ាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចវិនី
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤០៣] សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មានឆ្នាំខ្វះ
ពី ២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សាមណេរីមាន
ឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
សាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
មិនត្រូវអាបត្តិ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មានឆ្នាំខ្វះពី ២០ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤០៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺសាមណេរីមានឆ្នាំខ្វះពី ២០ (តែ) ភិក្ខុនីសំគាល់ថា គ្រប់ហើយ ក៏ឲ្យ
ឧបសម្បទា ១ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថា គ្រប់
២០ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៤០៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខេ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារី-
ភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា-
បេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ
កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ
កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារី-
ភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិតរហិ ពុទ្ធា ភគវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ

កុមារវិភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២០៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារវិភូតា (សាមណេរី) មានឆ្នាំគ្រប់ ២០
ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មី
ទាំងនោះនៅល្ងង់ មិនឆ្ងាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់
កុមារវិភូតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ ២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារវិភូតាមានឆ្នាំ
គ្រប់ ២០ ហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែន
ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារវិភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្មី
 កងំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋាវសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី ទាតំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ទាតញ្ច ។ តាយ អដ្ឋាវសវស្សាយ កុមារីភូតាយ
 សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា ភិក្ខុ-
 នីនំ ចាទេ វន្ទិត្វា ឧត្តុជិកំ និសីទិត្វា អញ្ចលី
 បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្តន្នាមា
 ឥត្តន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាវសវស្សា កុមារីភូតា
 សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី
 យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតញ្ច តតិយម្បិ យាចិ-
 តញ្ច ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ
 ញាបេតញ្ច សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ត-
 ន្នាមា ឥត្តន្នាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាវសវស្សា កុមារី-
 ភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី
 យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្នា-
 មាយ អដ្ឋាវសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវគ្គ

អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ
 ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ នូវសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦
 យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារីភូតាដែលមានឆ្នាំ ១៨ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីភូតាមានឆ្នាំ ១៨
 នោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជាលឺឡើង រួចនិយាយយ៉ាង
 នេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាកុមារីភូតាមាន
 ឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ កុមារីភូតានោះ ត្រូវសូមសិក្ខាសម្មតិនោះ អស់វារៈពីរ
 ដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល ត្រូវឲ្យសង្ឃ
 ជ្រាបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះ ឈ្មោះ
 នេះមានឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌
 ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្ម មានកាលគួរដល់សង្ឃ
 ហើយ សូមសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតា

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី ទទេយ្យ ។ ឯសា
 ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
 ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាសវស្សា កុមារីភូតា
 សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
 យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ អដ្ឋាសវស្សាយ
 កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
 សម្មតិ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទា-
 មាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស
 យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃេន
 ឥត្តន្ទាមាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ
 វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតិ
 សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ទារយាមីតិ ។ សា
 អដ្ឋាសវស្សា កុមារីភូតា ឯវំ វទេហីតិ វត្តព្វា ចាណា-
 តិចាតា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ
 សមាទិយាមិ អទិដ្ឋាទាតា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវី-
 តិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អព្រហ្មចរិយា វេមណី

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាសម្មតិ

មានឈ្មោះនេះមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះ មានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់
ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ ១៨ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំនឹង
សង្ឃ ។ ឥឡូវ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតា
មានឆ្នាំ ១៨ មានឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ មានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា
លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់
អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ មានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការ
ឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូម
ចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ កុមារីភូតាមាន
អាយុ ១៨ ឆ្នាំនោះ សង្ឃត្រូវបង្គាប់ថា នាងចូរថាយ៉ាងនេះ គឺពោលថា
ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ
ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ
ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអព្រហ្មចរិយាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសា-
 វាទា វេរមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ
 សមាទិយាមិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទជ្ជាតា វេរមណី ទ្វេ
 វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលកោ-
 ជនា វេរមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ
 សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ ភក្កវា តា ភិក្ខុនិយោ
 អនេកបរិយាយេន វិករហិត្វា ទុព្ភតាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខា វុដ្ឋា-
 បេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា នាម បត្តវីសតិ-
 វស្សា ។ កុមារីភូតា នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ ទ្វេ
 វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម
 សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា សិក្ខា កុបិតា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវគ្គ

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុសាវាទាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំ
 សូមសមាទាននូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិន
 កន្លង អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលកោជនាវេរមណី ជាសមាទាន
 មិនកន្លង អស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោស
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ
 មិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

[៤០៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំដល់ ២០
 ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅ
 យកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខា
 ដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រើកដាច់ក្តី របស់
 សាមណេរីណា សាមណេរីនោះឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវាណា

វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ
 វា អាចរិធិ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា
 សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខំ ទ្វីហិ
 កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈា-
 យាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កលាស្ស ច អាចរិធិយា
 ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេ-
 តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
 សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ
 ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
 សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៨] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីភូតំ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត
សីមាភ្លឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញត្តិ ។ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយ
ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈ
និងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤០៧] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្ប-
ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤០៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្នួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៤០៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុ-
មារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន
អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯថ សិក្ខុ-
មាណា ឥមំ ជានាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហារថ ឥមិណា អត្តោ
ឥមំ កប្បិយំ ករោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ
អយ្យេ សិក្ខុមាណា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ
កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ
ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន អសម្ម-
តំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[២០៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុង
ធម៌ ៦ យ៉ាងហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បាននិ-
យាយយ៉ាងនេះថា នៃពួកសិក្ខាមាតា នាងទាំងឡាយ ចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ
ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំរបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ នាង
ទាំងឡាយ ចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះ បាន
និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខាមាតាទេ
យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនីទេតើ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា ដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០
ហើយសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យ
ឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦
យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ វុដ្ឋានសម្មតិ

ភក្ខវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្ខវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ
 នសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋា-
 បេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 វិករហិត្វា ធម្មិ កងំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ
 ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ
 នសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតី ទាតុំ ។ ឯ-
 វញ្ចោ បន ភិក្ខុវេ ទាតញ្ចា ។ តាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ
 កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ នសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តិ
 ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វន្តិត្វា ឧត្តរិកំ និសីទិត្វា
 អញ្ជលី បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេជីយោ អហំ អយ្យេ
 ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា
 កុមារីភូតា ទ្វេ វស្សានិ នសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា
 សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិ-
 តញ្ចា តតិយម្បិ យាចិតញ្ចា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញ្ចោ សុណាតុ មេ អយ្យេ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ វុដ្ឋានសម្មតិ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹង
 ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានអាយុពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សា
 សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតទេ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ លេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយ
 ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
 ឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សា
 សិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯ
 វុដ្ឋានសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីភូតាមានឆ្នាំពេញ ២០
 ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវ
 ចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសង្គ្រោះស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្តងអញ្ញាលីឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ
 នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាកុមារីភូតារបស់
 លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌
 ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ វុដ្ឋានសម្មតិ
 នោះ ត្រូវកុមារីភូតានោះសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដង
 ផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណ-
 វីសតិវស្សា កុមារីក្ខតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។ យទិ
 សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណ-
 វីសតិវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតី ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។
 សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទា-
 មាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សា កុមារីក្ខតា ទ្វេ
 វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី
 យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ
 កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតី ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ
 ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណវីសតិវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
 សម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្សា នក្ខមតិ
 សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណ-
 វីសតិវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះ មានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់
ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុដ្ឋានសម្មតិកម្មមានកាលគួរ
ដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតា មានឈ្មោះនេះ
មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារី-
ភូតាមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹង
សង្ឃ ។ ឥឡូវ សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំ
ពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតាមានឈ្មោះនេះ មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ
បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គ
ណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោក
ម្ចាស់អង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីភូតា
មានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស
តស្មា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ អថខោ ភកវា
តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិករហិត្វា ទុក្ខ-
រតាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវិសតិ-
វស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សា នាម បត្តវិសតិវស្សា ។
កុមារីភូតា នាម សាមណេវី វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ
ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ឆសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ព្រាត្រិទុតិយេន កម្មេន
វុដ្ឋានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧប-
សម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិជី
វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យរដ្ឋានសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើប
សង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាង
នេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំង
ឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្ប-
ទាដល់កុមារីភូតា មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំហើយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។

[២១០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំដល់ ២០
ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា
សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែល
ហៅថា បានសិក្សាសិក្ខា គឺបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ។ ដែលហៅ
ថា សង្ឃមិនបានសន្មត គឺសង្ឃមិនបានឲ្យរដ្ឋានសម្មតិ ដោយញាតិទុតិយ-
កម្ម ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
នឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវក្តី សន្មត

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ កម្មវា-
 ចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាចរិទិយា ច
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤០០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៤០២] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ
 វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខុ សង្ខេន សម្មតំ
 វុជ្ជាបេតិ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

សីមាភ្លឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយ
ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៉ា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈ
និងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤១១] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤១២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីកូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយសិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនី
ធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវិភូតវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៤១៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។
តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កក្កប្បិយំ វា
អកក្កប្បិយំ វា ។ សន្និវិហារិទិយោបិ ពាលា ហោន្តិ
អព្យត្តា ន ជានន្តិ កក្កប្បិយំ វា អកក្កប្បិយំ វា ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចាចេន្តិ កក្កំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧនទ្វាទសវស្សា
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧនទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហិ
ពុទ្ធា ភគវា កក្កំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧន-
ទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាទំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឧនទ្វាទស-
វស្សា វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៤១៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ។ ភិក្ខុ-
នីជាឧបជ្ឈាយ៉ាទាំងឡាយនោះ ល្ងង់មិនឆ្ងាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួក
សទ្ធិវិហារិនី (ក៏) ល្ងង់មិនឆ្ងាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏
ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សាមិន
គ្រប់ ១២ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សា
មិនគ្រប់ ១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជោគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មានវស្សា
មិនគ្រប់ ១២ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ សំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ហើយ
ឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៤០៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧ-
 នទ្វាទសវស្សា នាម អប្បត្តទ្វាទសវស្សា ។ វុដ្ឋាបេយ្យា-
 តិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិធិ
 វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស កលាស្ស ច អាចរិធិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៥] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៤០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា
 សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៤១៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តារួចហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់ដល់ ១២ ឈ្មោះថា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវទុក្ខដ ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ័ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤១៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីធ្វើ កន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៤១៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង ឡាយមានវស្សាពេញ ១២ បរិបូណ៌ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ក៏ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ពួកកុលធីតា) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ល្ងង់

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ វុដ្ឋាបនសម្មតិ

អព្យត្តា ន ជានន្តិ កហ្មិយំ វា អកហ្មិយំ វា ។
 សន្ធិវិហារិណិយោមិ ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ
 កហ្មិយំ វា អកហ្មិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន
 អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា
 វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា
 សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្មិ កចំ កត្វា ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ
 ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាបនសម្មតី ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ទាតញ្ចា ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយោ
 សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តី ករិត្វា វុដ្ឋានំ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ វដ្តបនសម្មតិ

មិនឆ្ងាស មិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកភិក្ខុនីជាសទ្ធិវិហារិនី ក៏ល្ងង់
 មិនឆ្ងាស មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ (ដូចគ្នាដែរ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ
 (តែ) សង្ឃមិនទាន់បានសន្មត មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាសោះ
 ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត ហើយឲ្យឧបសម្បទា
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត
 មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ
 ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យវដ្តបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនី ដែលមានវស្សាពេញ
 ១២ ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវដ្តបនសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យ
 យ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅ
 រកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទភិក្ខុនី ដែលចាស់ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ភិក្ខុនីនំ ចាទេ វន្តិត្វា ឧក្កជិតំ ជិសីទិត្វា អញ្ចលី
 បត្តហោត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនីសង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មតី យា-
 ចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិត្វា តតិយម្បិ យាចិត្វា ។
 សា ភិក្ខុនី សង្ឃេន បរិច្ឆិត្វា^(១) ព្យត្តាយំ ភិក្ខុនី
 លង្គិនីតិ ។ សចេ ពាលា ច ហោតិ អលង្គិនី ច ន
 ទាតព្វា សចេ ពាលា ហោតិ លង្គិនី ន ទាតព្វា សចេ
 ព្យត្តា ហោតិ អលង្គិនី ន ទាតព្វា សចេ ព្យត្តា ច
 ហោតិ លង្គិនី ច ទាតព្វា ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ទា-
 តព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ ញា-
 បេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មតី យា-
 ចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ
 បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតី ទ-
 ទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ

១ ឱ. បរិច្ឆិត្វា ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ហើយអង្គុយប្រហោងផ្គង់អញ្ចូលឡើងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះ
 សង្ឃជាម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ
 សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនោះ អស់
 វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីនោះ សង្ឃគប្បីកំណត់ឲ្យ
 ដឹងថា ភិក្ខុនីនេះជាអ្នកឆ្ងាសមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ បើភិក្ខុនីនោះ ល្ងង់
 ផង មិនមានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃមិនគប្បីឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិទេ បើភិក្ខុនី
 នោះល្ងង់ (តែ) មានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ បើភិក្ខុនីឆ្ងាស (តែ)
 មិនមានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ (ដែរ) បើភិក្ខុនីនោះឆ្ងាសផង
 មានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃគប្បីឲ្យបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋា-
 បនសម្មតិនោះ សង្ឃគប្បីឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពល គប្បី
 ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនី
 នេះមានឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវុដ្ឋាបនសម្មតិនឹង
 សង្ឃ ។ បើវុដ្ឋាបនសម្មតិកម្មនេះ មានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ
 សង្ឃគប្បីឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាពេញ
 ១២ ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អយំ ឥត្តន្ទាមា បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋា-
បនសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណទ្វា-
ទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតី ទេតិ ។ យស្ស
អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ
ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្ស
នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមាយ
បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយា វុដ្ឋាបនសម្មតិ ។
ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។
អថខោ ភក្កា តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន
វិករហិត្វា ទុព្ពរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី បរិ-
បុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេយ្យ
បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤១៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិ-
បុណ្ណទ្វាទសវស្សា ធាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ អសម្មតា

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវត្ត សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមរុដ្ឋានបនសម្មតិ នឹង
សង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២
ហើយ ។ ការឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២
ហើយគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរ
ដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះ គប្បីនិយាយឡើង ។ សង្ឃ
បានឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។
ការឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិនោះ គួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះ ទើបសង្ឃស្ងៀម
នៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ គ្រា
នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិ-
យាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត (ហើយឲ្យឧបសម្បទា) ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤១៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាដល់ ១២
ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុដ្ឋាបនសម្មតិ ន ទិដ្ឋា
 ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សា-
 មីតិ កណ្តំ វា អាចរិទី វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ
 សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កជំ
 ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧ-
 បជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណ្តាស្ស ច អាច-
 រិទីយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដោយញាតិទុតិយកម្ម ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបាន
សន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺញ៉ាំងកុលជីតាឲ្យដល់នូវគុណ
ពូជ័ខាងលើ (គឺសម្រេចជាភិក្ខុនីភាព) ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវក្តី សន្មត-
សីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ លុះចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៉ា
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤១៨] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌
ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧប-
សម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ និទានំ

[៤១៩] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សា សង្ខេប
សម្មតា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៤២០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីសង្ខំ
ឧបសង្កម្ពិតា វុដ្ឋាបនសម្មតី យាចតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនី-
សង្ខេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី បរិច្ឆិទ្ធិតា អលន្តាវ តេ
អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុដ្ឋាបនសម្មតី ន អនាសិ ។ ចណ្ឌា-
កាលី ភិក្ខុនី សាធុតិ បដិស្សុណិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ភិក្ខុនីសង្ខេ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបន-
សម្មតី ទេតិ ។ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ឧដ្ឋាយតិ ទីយតិ
វិចាចេតិ អហាមេវ នូន ពាលា អហាមេវ អលន្តិដី យំ
សង្ខេ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបនសម្មតី ទេតិ មយ្ហមេវ
ន ទេតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទាន

[៤១៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សង្ឃបានសន្មតហើយ ឲ្យឧបសម្ប-
ទា ១ ភិក្ខុនីត្អូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៤២០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនី ចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃ ហើយសូមរុំដួងបនសម្មតិ ។ លំដាប់នោះឯង
ភិក្ខុនីសង្ឃសង្កេតចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ហើយឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ លោក
មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ហើយក៏មិនបានឲ្យរុំដួងបនសម្មតិ ។
ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី ទទួលពាក្យថា សាធុ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃ
ឲ្យរុំដួងបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ខ្ញុំឯងល្ងង់ទេ ខ្ញុំឯងមិនមានសេចក្តីខ្មាស (បាន
ជា) សង្ឃឲ្យរុំដួងបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ មិនឲ្យដល់ខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណា-
 កាលី អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមាណ
 សាធុតិ បដិស្សុណិក្ខា បច្ឆា ទីយនធម្មំ^(១) អាបជ្ជិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី អលន្តាវ
 តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមាណ សាធុតិ បដិស្សុណិក្ខា
 បច្ឆា ទីយនធម្មំ អាបជ្ជតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី
 អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមាណ សាធុតិ
 បដិស្សុណិក្ខា បច្ឆា ទីយនធម្មំ អាបជ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមាណ សាធុតិ ប-
 ដិស្សុណិក្ខា បច្ឆា ទីយនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ម. ខីយធម្មំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឱ. ម. អាបជ្ជីតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ណកាលី កាល
 ដែលសង្ឃឃាត់ថា នៃនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ
 ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថា សាធុហើយ មិនគួរនឹងពោលតិះដៀលជាខាង
 ក្រោយសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថា ចណ្ណកាលីភិក្ខុនី កាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរ
 នាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ ត្រាក្រោយ
 ត្រឡប់តិះដៀលវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូល
 ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនី កាលសង្ឃឃាត់ថា
 នៃនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ដូច្នេះ ទទួលពាក្យ
 ថា សាធុហើយ មិនគួរបើនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ កាលដែលសង្ឃនិយាយថា នៃ
 លោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យ
 ថាសាធុហើយ ត្រាក្រោយ ត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

[៤២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុជីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 អលន្តាវ តេ អយេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ អលន្តាវ តេ អយេ
 ឧបសម្មាទិភេន ។ សាធូតិ បដិស្សុណាត្វា បច្ឆា វិយនធម្មំ
 អាបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤២២] អនាបត្តិ បកតិយា ធន្ទា ទោសា មោហា
 ភយា កកោន្តំ វិយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៤២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា សិក្ខុមាណា ធុល្លនន្ទំ
 ភិក្ខុជី ឧបសង្កម្មិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។ ធុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុជី តំ សិក្ខុមាណំ សចេ មេ តំ អយេ ចីវរំ
 ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

[៤២១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរ លោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ សេចក្តីថា នៃលោកម្ចាស់ លោកមិន គួរញ៉ាំងកុលដីតាឲ្យបានឧបសម្បទានៅឡើយទេ ។ ភិក្ខុនីទទួលពាក្យថា សាធុហើយ គ្រាគ្រាយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីតិះដៀលសង្ឃដែលធ្វើ ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះសំអប់ ព្រោះ ល្ងង់ ព្រោះខ្លាចដោយប្រក្រតី ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[៤២៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខុមានា ១ រូប ចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយសូមនូវឧបសម្បទា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី និយាយនឹងសិក្ខុមានានោះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងម្ចាស់បានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយ ក៏មិនឲ្យសិក្ខុមានានោះ បានឧបសម្បទាសោះ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្ខំ កកោតិ ។ អថខោ សា
 សិក្ខុមាណ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អាហារេសិ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ
 វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា ធុល្លនដ្ឋា សិក្ខុ-
 មាណំ សចេ មេ ត្ថំ អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ
 វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ
 ឧស្សុក្ខំ កកិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
 ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី សិក្ខុមាណំ សចេ មេ ត្ថំ អយ្យេ
 ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ
 វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្ខំ កកោតីតិ ។ សច្ចំ
 ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី សិក្ខុមាណំ សចេ មេ ត្ថំ
 អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា
 នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្ខំ កកិស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសដ្ឋានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ទើបសិក្ខាមាណាវោនោះ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់
បុល្លនន្ទាមិនគួរបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យ
ចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះដូច្នេះ
ហើយមិនឲ្យសិក្ខាមាណាវោនោះបានឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នេះថា នៃនាង
ម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយ
អាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខាមាណាវោនោះបានឧបសម្បទា ទាំងមិនធ្វើ
សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថាម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹង
និយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នេះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង
យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនបានឲ្យ
ឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
សន្ត យា បន ភិក្ខុនី សិក្ខាមាណំ សចេ មេ តំ
អយ្យេ ចីវរំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា
សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី ទេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ទ វុដ្ឋាបនាយ
ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤២៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ សិក្ខាមាណា នាម ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មេ តំ អយ្យេ ចីវរំ
ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្មា-
ទេស្សាមិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនីតិ អសតិ
អន្តរាយេ ។ ទេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ទ សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។
ទ វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យាតិ ទ អញ្ញំ អាណា-
បេយ្យ ។ ទេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ទ វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិតមត្ថេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នេះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ដល់គ្រាក្រោយ ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យ (សិក្ខាមាណា) នោះ បានឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថា សិក្ខាមាណា ។ ពាក្យថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនី ដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា ដល់គ្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យសិក្ខាមាណានោះ បានឧបសម្បទា គឺមិនបំបួស (សិក្ខាមាណានោះ) ជាភិក្ខុនីដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនឲ្យបានឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២៥] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ន លភតិ តិលាធាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៤២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា សិក្ខុមាធា ឥល្ល-
នន្ទំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ សិក្ខុមាធំ^(១) សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ
ទ្វេ វស្សានិ អនុពន្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបធាយ ឧស្សង្គំ កកោតិ ។
អថខោ សា សិក្ខុមាធា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហោចេ-
សិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ ធាម អយ្យា
ឥល្លនន្ទា សិក្ខុមាធំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ

១ ឱ.ម. ឯត្តន្តរេ ឯតទវោចាតិ ទិស្សតិ ។

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២២៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង) គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ភិក្ខុនីស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

[២២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខមានា ១ រូប ចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយសូមឧបសម្បទា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី និយាយ នឹងសិក្ខមានានោះថា នែនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ ទើបសិក្ខមានា នោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នែ នាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើង អស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនុពទ្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ
 វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កវិស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី សិក្ខុមាណំ សចេ
 មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ
 វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ
 ឧស្សុក្កំ ករោតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី សិក្ខុ-
 មាណំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិស្សសិ
 ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន
 វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កវិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្វា បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
 សិក្ខុមាណំ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិ-
 ស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្វា សា បច្ឆា អនន្ត-
 រាយិកិនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យេ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករេយ្យេ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នៃនាង បើ នាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយ អាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បី ឲ្យឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខមានាថា នៃនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើង អស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា និងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រុះ- ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រុះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិ- យាយនឹងសិក្ខមានាថា នៃនាង បើនាងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើង នឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ គ្រាក្រោយ ភិក្ខុនីនោះ មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៤២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 សិក្ខុមាណា ឆាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខុត-
 សិក្ខា ។ សចេ មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិ-
 ស្សសីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ឧបដ្ឋហិស្សសិ ។ វាហន្តំ
 វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វាហន្តំ ឧបសម្មាទេស្សាមិ ។ សា
 បច្ឆា អនន្តរាយិកិជីតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋា-
 បេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 កបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ
 ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤២៨] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
 ន លភតិ តិលាឆាយ អាបនាសុ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិ-
 កម្មិកាយាតិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៤២៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថា សិក្ខាមាតា ។ ពាក្យថា នៃនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើ
យើងអស់ពីរឆ្នាំ សេចក្តីថា នាងនឹងបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា យើងនឹង
ឲ្យនាងបានឧបសម្បទា ដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួស
នាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា គ្រាប្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិន
មានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យ
ឧបសម្បទា គឺមិនឲ្យឧបសម្បទាដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់
តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនឲ្យឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បី
ឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤២៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ (គ្រោះថ្នាក់) ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវិភូតវគ្គស្ស នវមសិក្ខាបទំ

[៤២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុជី បុរិសសំសដ្ឋំ
កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិ សោការស្សំ^(១) ចណ្ឌាកាលី
សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ
នាម អយ្យា មុល្លនន្ទា បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ
ចណ្ឌិ សោការស្សំ ចណ្ឌាកាលី សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេ-
ស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុជី
បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិ សោការស្សំ
ចណ្ឌាកាលី សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា
ភិក្ខុជី បុរិសសំសដ្ឋំ កុមារកសំសដ្ឋំ ចណ្ឌិ សោ-
ការស្សំ ចណ្ឌាកាលី សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ

១ ឱ.ម. សោការាសំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឱ.ម. វុដ្ឋាបេសីតិ ។

កុមារវិភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[២២៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ឲ្យសិក្ខុមានាឈ្មោះចណ្ឌាកាលី ជាស្រីច្រឡំក្រឡំដោយបុរស ច្រឡំក្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក (ដល់បុរស ដទៃ) ឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនគួរបើនឹងឲ្យចណ្ឌាកាលីសិក្ខុមានា ដែលច្រឡំក្រឡំ នឹងប្រុស ច្រឡំក្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាល សេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យចណ្ឌាកាលីសិក្ខុមានា ដែលជា ស្រីច្រឡំក្រឡំដោយប្រុស ច្រឡំក្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើ នឹងឲ្យចណ្ឌាកាលីសិក្ខុមានា ដែលជាស្រីច្រឡំក្រឡំដោយប្រុស ច្រឡំក្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបាន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី បុរិសសំសង្ខំ កុមារកសំសង្ខំ ចណ្ឌី សោ-
 ការវស្សំ សិក្ខុមាទំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 បុរិសោ នាម បត្តវីសតិវស្សោ ។ កុមារកោ នាម
 អប្បត្តវីសតិវស្សោ ។ សំសង្ខា នាម អនុលោមិកេន
 កាយិកវាចសិកេន សំសង្ខា ។ ចណ្ឌី នាម កោដនា
 វុច្ចតិ ។ សោការវស្សំ នាម បរេសំ ទុក្ខំ ឧប្បាទេតិ
 សោកំ អារិសតិ ។ សិក្ខុមាទា នាម ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧប-
 សម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិធី
 វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ញ៉ាំងសិក្ខាមាណា
 ដែលច្រឡកច្រឡំដោយបុរស ដែលច្រឡកច្រឡំដោយកុមារ ជាស្រី
 កាចជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៣០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ជនដែល (មានអាយុ) ដល់ ២០
 ឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថា បុរស ។ ក្មេងប្រុសដែលមិនទាន់ដល់ ២០ ឆ្នាំ ឈ្មោះថា
 កុមារ ។ សិក្ខាមាណាដែលពាក់ព័ន្ធដោយកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ និងកិច្ច
 ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវាចាដ៏មិនសមគួរ ឈ្មោះថា ច្រឡកច្រឡំ ។ សិក្ខាមាណា
 ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីកាច សំដៅយកស្រីដែលមានសេចក្តីក្រោធ ។
 ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក គឺសិក្ខាមាណាញ៉ាំងសេចក្តី
 ទុក្ខឲ្យកើតឡើង គឺញ៉ាំងសេចក្តីសោកឲ្យចូលគ្របសង្កត់ដល់ពួកជនដទៃ ។
 ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថា សិក្ខាមា-
 នា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺឲ្យបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
 ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចវិនិក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវា-
 ចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណ្ណស្ស ច អាចរិទិយា ច
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤៣១] អនាបត្តិ អដាទន្តី វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកា-
 យ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ធុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី មាតាបិតុហិបិ
 សាមិកេនបិ អននុញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ ។
 មាតាបិតរោបិ សាមិកោបិ ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិ-
 ចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា ធុល្លនដ្ឋា អម្ពេហិ
 អននុញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ
 ខោ ភិក្ខុនិយោ មាតាបិតុនំបិ សាមិកស្សបិ ឧជ្ឈា-
 យន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈ
ចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈ
និងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤៣១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីកាលមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

[៤៣២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យ
សិក្ខាមាតាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ។
មាតាបិតាផង ស្វាមីផង ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់
បុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខាមាតា ដែលយើងមិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧប-
សម្បទាសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមាតាបិតាផង ស្វាមីផងកំពុងពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តី

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ
 កងំ ហិ នាម អយ្យា មុល្លនដ្ឋា មាតាបិតុហិបិ សា-
 មិកេនបិ អនុញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី មាតាបិតុហិបិ
 សាមិកេនបិ អនុញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី មាតាបិតុហិបិ សា-
 មិកេនបិ អនុញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
 បន ភិក្ខុនី មាតាបិតុហិ វា សាមិកេន វា អនុញ្ញាតំ
 សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 មាតាបិតរោ នាម ជនកា វុច្ចន្តិ ។ សាមិកោ នាម
 យេន បរិក្កហិតា ហោតិ ។ អនុញ្ញាតាតិ អនាបុច្ឆា ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-
 បង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខាមាតា ដែលមាតាបិតា
 ផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
 ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសិក្ខាមាតា
 ដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទា ពិតមែន
 ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខាមាតា ដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបាន
 អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ញ៉ាំងសិក្ខាមាតាដែលមាតាបិតាក្តី ស្វាមីក្តី មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា
 ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៣៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរូបហើយ ។ ជនដែលឈ្មោះថា មាតាបិតា
 សំដៅយកជន ដែលញ៉ាំងកូនឲ្យកើត ។ បុរសណាហ្នឹងហែងរក្សានូវស្រី
 បុរសនោះឈ្មោះថាស្វាមី ។ ពាក្យថា មិនអនុញ្ញាត គឺមិនបានយល់ព្រម ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទេ និទានំ

សិក្ខុមាតា នាម ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខុ-
តសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋា-
បេស្សាមីតិ កណ្ណំ វា អាចរិជី វា បត្តំ វា ចីវរំ វា
បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្ខងស្ស ។
ញត្តិយា ទុក្ខងំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស
កណ្ណស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខងស្ស ។

[៤៣៤] អនាបត្តិ អជានន្តី វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-
កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា វាជគហេ
វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន
សមយេន មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សិក្ខុមាតំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
ថេវេ ភិក្ខុ សន្និច្ចាតេត្វា បហូតំ ខាទនីយំ កោជនីយំ
បស្សិត្វា ន តាវាហំ អយ្យា សិក្ខុមាតំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១ និទាន

ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថា សិក្ខមានា ។
 ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧប-
 សម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវក្តី សន្មតសីមាក្តី
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយ
 ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧប្បជ្ឈាយ៉ាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈ
 និងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤៣៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឲ្យលា (មាតាបិតានិងស្វាមី) ហើយ
 ទើបឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

[៤៣៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជា
 កលន្ទកនិវាសន្តាន^(១) ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យប្រជុំ
 ភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយដោយគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានា ដូច្នេះ
 ដល់ឃើញខាទនីយកោជនីយាហារច្រើន (ក៏ត្រឡប់) និយាយថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងមិនទាន់ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខមានានៅឡើយទេ

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ខាទិសេសសិក្ខាបទទី ៩ នៃមហាវិភង្គចហើយ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ថេវេ ភិក្ខុ ឧយ្យោដេត្វា នេវទត្ថំ កោកាលិកំ កដ-
 មោរកតិស្សកំ ខណ្ឌាទេវិយា បុត្តំ សមុទ្ធទត្ថំ សន្និចា-
 តេត្វា សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ^(១) ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កមំ
 ហិ នាម អយ្យា មុល្លនដ្ឋា ចារិវាសិកច្ចន្ធានេន
 សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ចារិវាសិកច្ចន្ធានេន សិក្ខុមាណំ
 វុដ្ឋាបេតីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ មុល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ចារិវាសិ-
 កច្ចន្ធានេន សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ

 ១ ឱ. វុដ្ឋាបេសិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ហើយបញ្ជូនពួកភិក្ខុជាថេរៈទៅវិញ ទើបឲ្យប្រជុំទេវទត្តភិក្ខុ កោកាលិកភិក្ខុ
 កងមោរកតិស្សកភិក្ខុ ខណ្ឌទេវីបុត្តភិក្ខុ និងសមុទ្ទទត្តភិក្ខុ ហើយក៏ឲ្យឧប-
 សម្បទាសិក្ខមានា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជា
 ម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិ-
 វាសិក (គឺដែលបរិសទ្យបានឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក^១សោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
 ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ដល់
 សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
 ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា
 ដល់សិក្ខមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

១ សង្ឃឲ្យឆន្ទដោយខានធ្វើសង្ឃកម្មក្នុងពេលដែលប្រជុំដំបូងតែបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មក្នុង
 ពេលក្រោយទៀត តែអង្គកថា ថាភិក្ខុទាំងឡាយប្រជុំគ្នាបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃកម្មអ្វីម្យ៉ាង មានភ្លៀង
 តាំងឡើងក្តី មានអាជ្ញាស្តេចមកបណ្តេញក្តី មានពួកមនុស្សមកគ្របសង្កត់ក្តី ពួកភិក្ខុក៏គិតគ្នាថា
 ថ្ងៃនេះគ្មានឱកាស យើងនាំគ្នាទៅទីដទៃចុះ ហើយមិនទាន់លះបង់ឆន្ទក៏ក្រោកចេញទៅ យ៉ាង
 នេះហៅថា បរិសបរិវាសិយ ។ ឯយោជនា ថា បារិសសិយឆន្ទទាន គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់
 សិក្ខមានាដោយបរិសទ្យមិនគាប់ចិត្ត (គឺជំនុំសង្ឃមិនយល់ព្រម) ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី ចារិវាសិកច្ចន្ធានេន សិក្ខមាជំ វុដ្ឋាបេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ ចារិវា-
 សិកច្ចន្ធានេនាតិ វុដ្ឋតាយ បរិសាយ ។ សិក្ខមាជា
 នាម ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋា-
 បេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណ្ណំ វា
 អាចរិជី វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
 ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស កណ្ណស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។

[៤៣៧] អនាបត្តិ អវុដ្ឋតាយ បរិសាយ វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាតា ដោយឆន្ទៈឈ្មោះ
បារិវាសិក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ
បារិវាសិក គឺបរិសទ្យក្រោកចេញទៅហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាតា
សំដៅយកសាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី បីវក្តី សន្មត-
សីមាភ្លឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៉ាត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤៣៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
កាលបើបរិសទ្យមិនទាន់បានក្រោកចេញ ហើយភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ១
ភិក្ខុនីឆ្លួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។
ឧបស្សយោ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចាចេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិ ឧបស្សយោ ន សម្មតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទីយន្តានំ
វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
និយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ
ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កកំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ

កុមារវិភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

[៤៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ។ កន្លែងសម្រាប់ភិក្ខុនីនៅ ក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។
មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំសោះ (ព្រោះ) កន្លែងសម្រាប់
នៅមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា
រាល់ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែន
នាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទេ និទានំ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី
អនុវស្សំ វុជ្ជាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
អនុវស្សន្តិ អនុសំវច្ឆរំ ។ វុជ្ជាបេយ្យាតិ ឧបសម្មា-
នេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សាមីតិ កលំ វា អាចរិជី វា បត្តំ វា
ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
ញត្តិយា ទុក្ខជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវាចា-
បរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កលាស្ស
ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៤៤០] អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ វុជ្ជាបេតិ ឧម្ពត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

[៤៤១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន

បាចិត្តិយកណ្ណា កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ និទាន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៣៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណាចហើយ ។ ពាក្យថា រាល់ឆ្នាំ គឺគ្រប់ឆ្នាំ ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
ឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត
សីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៉ាត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ គណៈនិងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤៤០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទារំលងមួយឆ្នាំ ។ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

[៤៤១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ^(១) ទ្វេ វុដ្ឋា-
 បេន្តិ ។ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ត-
 ថេវ ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
 និយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧបស្សយោ តថេវ
 ន សម្មតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ម-
 នុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ
 វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
 យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី ឯកំ
 វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឱ. ឯកវស្សំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ។ កន្លែងជាទីនៅ ក៏មិនល្មមគ្រាន់
ដូច្នោះទៀត ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
ដូច្នោះទៀតថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរ
នាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ (ព្រោះថា) លំនៅមិនគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ លេ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ ។ លេ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧប-
សម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា
ដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះ
ថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ លេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
មួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភូតវគ្គស្ស តេសមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

[៤៤២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជីតិ ។
 ឯកំ វស្សន្តិ ឯកំ សំច្ឆរំ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ទ្វេ
 ឧបសម្មាទេយ្យ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណំ វា អាចរិជី
 វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អា-
 បត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
 ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស កណាស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ
 ទុក្កដស្ស ។

[៤៤៣] អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ ឯកំ^(១) វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភូតវគ្គោ អដ្ឋមោ ។

១ ឱ. ម. បោត្តកេសុ អយំ បាហោ ន ហោតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៤៤២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុង ១ ឆ្នាំ គឺក្នុង ១ ឧប ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូប គឺបំបួសស្រីពីររូបជា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបហើយស្វែង រកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចា ពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ គណៈនិងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤៤៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី ១ រូប រំលងមួយឆ្នាំ ។ ១ ភិក្ខុនីឆ្ល័ត ១ ភិក្ខុនី ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គទី ៨ ចប់ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[៤៤៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តចាហានំ
ជារដ្ឋិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឆត្តចាហានំ ជារស្សន្តិ សេយ្យ-
ថាបិ គិហិនិយោ^(១) កាមកោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ឌីយន្តានំ
វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វក្កិយា
ភិក្ខុនិយោ ឆត្តចាហានំ ជារស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ឆព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តចាហានំ ជារដ្ឋិតិ ។
សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កា កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ឆព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ ឆត្តចាហានំ ជារស្សន្តិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន

១ ឱ. គិហិកាមកោគិនិយោតិ ។

ឆតុបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[២២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែក
ជើងដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរ
បើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើងសោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែក-
ជើង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ-
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង
ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនី ឆត្តបាហនំ ជារយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ជំ
ភកវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៤៥] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី
តិលាដា ហោតិ តស្សា វិដា ឆត្តបាហនំ ន ជាសុ
ហោតិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខុវេ តិលាដាយ ភិក្ខុនិយា ឆត្តបាហនំ ។
ឯវញ្ជ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តិលាដា ឆត្តបាហនំ
ជារយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៤៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ អត្តិលាដា នាម យស្សា វិដា ឆត្តបាហនំ
ជាសុ ហោតិ ។ តិលាដា នាម យស្សា វិដា ឆត្តបាហនំ
ន ជាសុ ហោតិ ។ ឆត្តំ នាម តីណិ ឆត្តានិ សេតច្ចត្តំ
កិលញ្ជច្ចត្តំ បណ្ណច្ចត្តំ មណ្ឌលពន្ធុ^(១) ។ ជារយ្យាតិ
សកីបិ ជារតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ.ម. សលាកពន្ធន្តិ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[២២៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូបឈឺ ភិក្ខុនីនោះ មិនបានទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ក៏មិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រនិងស្បែកជើងដល់ភិក្ខុនីឈឺ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ មិនឈឺ ទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២២៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនិងស្បែកជើង ហើយនៅតែសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនិងស្បែកជើង ហើយមិនសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែលហៅថា ឆត្រ គឺឆត្រមានបីយ៉ាង ឆត្រដែលពាសដោយសំពត់ស ១ ឆត្រដែលត្បាញដោយបន្ទោះឫស្សី ១ ឆត្រដែលពាសដោយស្លឹកឈើ ១ (ឆត្រទាំងបីនេះ) ដែលគេចង់ឲ្យមានរាងមូល ចង់ឲ្យជាប់មាំដោយឆ្អឹងឆត្រ ។ ពាក្យថា ទ្រទ្រង់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់សូម្បីម្តង (ក៏) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៤៤៧] អក្កិលាជា អក្កិលានសញ្ញា ឆត្តចាហនំ
 ជារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្កិលាជា វេមតិកា
 ឆត្តចាហនំ ជារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្កិលាជា
 កិលានសញ្ញា ឆត្តចាហនំ ជារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឆត្តំ ជារេតិ ន ឧចាហនំ អាបត្តិ ទុក្ក្កដស្ស ។
 ឧចាហនំ ជារេតិ ន ឆត្តំ អាបត្តិ ទុក្ក្កដស្ស ។ កិលាជា
 អក្កិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ក្កដស្ស ។ កិលាជា វេម-
 តិកា អាបត្តិ ទុក្ក្កដស្ស ។ កិលាជា កិលានសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[៤៤៨] អនាបត្តិ កិលាជាយ អារាមេ អារាមុបចារេ
 ជារេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៤៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សារត្តិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៤៤៧] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនិង
 ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ មានសេចក្តីសង្ស័យ
 ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ
 សំគាល់ថា ឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ឆត្រនិងស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។
 ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ឆត្រ មិនពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីពាក់
 ស្បែកជើង មិនបាំងឆត្រ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៦ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ឆត្រ និងស្បែកជើងក្នុងអារាម ១ ក្នុងឧបចារៈ
 នៃអារាម ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១
 ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៤៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ បឋមប្បញ្ញត្តិ

យាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ
 កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ
 សេយ្យថាបិ តិហិនិយោ កាមភោតិនិយោតិ ។ អស្សោ-
 សុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
 ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ
 កងំ ហិ នាម ឆត្តក្តិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន
 យាយិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ឆត្ត-
 ក្តិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយន្តិតិ ។ សច្ចំ
 ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ឆត្តក្តិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី យានេន យាយេយ្យ ចា-
 ចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចំ ភក្កវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ
 បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាឋានវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង

ទាំងឡាយមានដំណើរទៅដោយយាន ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងទៅដោយយាន ដូចជា
 ពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្ស
 ទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹង
 ទៅដោយយានសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយទៅដោយយាន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
 ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងទៅដោយយានទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ សិក្ខាបទ
 នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តិហើយ ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៤៥០] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា
 ភិក្ខុនី ភិសាធា ហោតិ ន សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។
 ភកវតោ ឯតមត្ថំ អាហោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជាធាមិ
 ភិក្ខុវេ ភិសាធាយ ភិក្ខុនិយា យានំ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយា ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនី អភិសាធា យានេន យាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អភិសាធា ធាម សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។ ភិសាធា
 ធាម ន សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។ យានំ ធាម វយ្ហំ
 រថោ សកដំ សន្ធមាទិកា សិរិកា ចាជង្គំ ។ យាយេ-
 យ្យាតិ សកីមិ យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៥២] អភិសាធា អភិសាធាសញ្ញា យានេន យា-
 យតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អភិសាធា វេមតិកា
 យានេន យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អភិសាធា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៤៥០] គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូបឈឺមិនអាចនឹងដើរទៅ ដោយជើងបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតយានដល់ភិក្ខុនីមានជំងឺ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលអាចទៅ ដោយជើងបាន ឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាដែលមិនអាចទៅដោយជើងបាន ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ វហ៍ រថ រទេះ រថទ្រង់គ្រឿង គ្រែស្នែង អង្រឹង ឈ្មោះថា យាន ។ ពាក្យថា ទៅ គឺភិក្ខុនីទៅតែម្តង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែសង្ស័យ ហើយទៅដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ ហើយទៅ

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

តិលានសញ្ញា យានេន យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 តិលាជា អតិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តិលាជា
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តិលាជា តិលានសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[៤៥៣] អនាបត្តិ តិលាជាយ អាបទាសុ ឧម្ម-
 ត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៤៥៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុជី អញ្ញតវិស្សា ឥត្ថិយា
 កុលុបិកា^(១) ហោតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថិ តំ ភិក្ខុជី
 ឯតទរោច ហន្ធយេ ឥមំ សង្ឃារណី អមុកាយ នាម
 ឥត្ថិយា ទេហីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុជី សចាហំ បត្តេន
 អាទាយ កច្ឆាមិ វិស្សរោ មេ ភវិស្សតីតិ បដិមុញ្ញត្វា
 អកមាសិ ។ តស្សា រថិយាយ សុត្តកេ និរុទ្ធេ វិប្បតិរិ-

១ ឱ. កុលុបិកា ។ ម. កុលុបិកា ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ
សំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២៥៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

[២៥៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូប
ជាជីតុនរបស់ស្រីម្នាក់ ។ លំដាប់នោះឯង ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ
នឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ឈ្លើយចុះ សូមនាងម្ចាស់ឲ្យខ្សែក្រវាត់
ចង្កេះនេះដល់ស្រីឈ្មោះឯណោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា បើអញដាក់
ក្នុងបាត្រហើយទៅ អញមុខជានឹងភ្លេច គិតដូច្នោះហើយ ក៏ក្រវាត់ដើរទៅ ។
កាលបើខ្សែ (សំរាប់ដោត) ដាច់ទៅ កម្រង (ខ្សែក្រវាត់ក៏) ជ្រុះរត់រាយឆ្ងល់

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

យីសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កង់
 ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ សង្ឃាណី ឆារេស្សន្តិ សេយ្យថា-
 បិ ភិហិទិយោ កាមកោភិទិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កង់ ហិ ឆាម ភិក្ខុនី
 សង្ឃាណី ឆារេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
 សង្ឃាណី ឆារេតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កង់ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី សង្ឃាណី ឆារេស្ស-
 តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ
 យា បន ភិក្ខុនី សង្ឃាណី ឆារេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។
 [៤៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 សង្ឃាណី ឆាម យា កាចិ កដុបកា ។ ឆារេយ្យាតិ
 សកីបិ ឆារេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឱ. ម. ឆារេសីតិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិកង្គ

ផ្លូវនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនី ទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា តិច ។ លេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវាត់សោះ ។ លេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពាក់ខ្សែក្រវាត់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង ពាក់ខ្សែក្រវាត់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ លេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ពាក់ខ្សែ ក្រវាត់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ត្តរូបហើយ ។ របស់ណាមួយសម្រាប់ប្រដាប់ ចង្កេះ របស់នោះឈ្មោះថា ខ្សែក្រវាត់ ។ ពាក្យថា ពាក់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ តែម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ និទានំ

[៤៥៦] អនាបត្តិ អាពាធម្យច្ចយា កដិសុត្តកំ ជាវេតិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៤៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ
ជាវេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាចេន្តិ កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ជាវេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ
តិហិនិយោ កាមភោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិទាចេន្តានំ
វិទាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វក្តិយា
ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ជាវេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ជាវេន្តិតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

[៤៥៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីពាក់ខ្សែចង្កេះ ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្អាត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[៤៥៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្រី (គ្រហស្ថ) ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើ
ប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថ ដែលបរិភោគកាម
សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់
ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការ របស់
ស្រីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ពិតមែនឬ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កាមំ ហិ ជាម
 ភិក្ខុវេ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ជារស្សន្តិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេរញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
 បន ភិក្ខុនី ឥត្តាលង្ការំ ជារយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឥត្តាលង្ការោ ជាម សីសុបកោ កីរុបកោ ហត្ថុបកោ
 ចាទុបកោ កដុបកោ^(១) ។ ជារយ្យាតិ សកីមិ ជារតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៥៩] អនាបត្តិ អាពាធម្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អា-
 ទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឱ. សីសុបកោ គីរុ...ហត្ថុ... បាទុ...កដុបកោតិ ទិស្សតិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រីទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី
 ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ គ្រឿងប្រដាប់ក្បាល គ្រឿង
 ប្រដាប់ក គ្រឿងប្រដាប់ដៃ គ្រឿងប្រដាប់ជើង គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ
 ឈ្មោះថា គ្រឿងប្រដាប់របស់ស្រី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ។ ពាក្យថា
 ប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីពាក់សូម្បីម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៥៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៤៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខេ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ កន្ធវណ្ណកេន
នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ កន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ
សេយ្យថាបិ តិហិនិយោ កាមភោតិនិយោតិ ។ អស្សោ-
សុំ ខេ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កថំ ហិ នាម
ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ កន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ កន្ធវណ្ណ-
កេន នហាយន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
ភក្កា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ
កន្ធវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៤៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយផ្ចតទឹក ដោយគ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាប ។ មនុស្សទាំង
ឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹង
ផ្ចតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាប ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-
បង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងផ្ចតទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប
និងគ្រឿងលាបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយផ្ចតទឹក ដោយគ្រឿងក្រអូប និង
គ្រឿងលាប ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងផ្ចតទឹក ដោយគ្រឿងក្រ-
អូបនិងគ្រឿងលាបទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី កន្លូវណ្ណកេន
 នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៦១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ កន្លោ
 ធាម យោ កោចិ កន្លោ ។ វណ្ណកំ ធាម យន្តិញ្ច
 វណ្ណកំ ។ នហាយេយ្យតិ នហាយតិ បយោកេ ទុក្កដំ
 នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៦២] អនាបត្តិ អាពាធម្មច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តិបាហនវគ្គិស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៤៦៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្ចិត
ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាប ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងក្រអូប
សំដៅយកវត្ថុណាមួយមានក្នុងក្រអូប ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលាប សំ-
ដៅយករបស់ណាមួយសម្រាប់លាប ។ ពាក្យថា ផ្ចិតទឹក គឺភិក្ខុនីកំពុងផ្ចិត
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ក្នុងប្រយោគដែលផ្ចិត ផ្ចិតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីផ្ចិត ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្កិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[៤៦៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយផ្ចិតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ។ មនុស្សទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ភិហិនិយោ
 កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
 មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា
 តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិត-
 កេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិតិ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
 ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហា-
 យន្តិតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភគវា កងំ
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ មេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្ត

ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងផ្ចិត
ទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគ
កាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស
តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា
ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងផ្ចិតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿង
លំអិតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ផ្ចិតទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយា-
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងផ្ចិតទឹក ដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិតទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិន
ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ផ្ចិតទឹកដោយគ្រឿងអប់
គ្រឿងលំអិត ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ វាសិ-
 តកំ នាម យន្តិញ្ចី កន្ធាវាសិតកំ^(១) ។ បិញ្ញាកំ នាម
 តិលបិដ្ឋំ វុច្ចតិ ។ នហាយេយ្យាតិ នហាយតិ បយោគេ
 ទុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៦៥] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា បកតិបិញ្ញា-
 កេន នហាយតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៤៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខេ
 បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ធាបេន្តិបិ
 បរិមទ្ធាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាជ្ជា
 បស្សិតា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧម្មទ្ធាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ធា-
 បេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ តិហិនិយោ កាមកោតិ-

១ ឱ. វាសិតកំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងអប់រោះ គឺគ្រឿងអប់ដែលមានក្លិនក្រអូបណាមួយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលំអិត សំដៅយកម្សៅល្ង ។ ពាក្យថា ដូតទឹក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដូត ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដក្នុងប្រយោគដែលដូត ដូតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៦៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីដូតទឹកដោយគ្រឿងលំអិតជាប្រក្រតី ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនី ឆ្ល័ត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

[២៦៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង ឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិក វិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរឃើញ រឹតឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថ ជា

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហានវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

និយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តិ វិចារេន្តិ កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
ភិក្ខុនិយោ ឧម្មទ្ធាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ធាបេស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មទ្ធា-
បេន្តិបិ បរិមទ្ធាបេន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ
ពុទ្ធា ភក្កវា កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ភិក្ខុនិយោ ឧម្មទ្ធាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ធាបេស្សន្តិបិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយោ ឧម្មទ្ធាបេយ្យ វា បរិមទ្ធា-
បេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៦៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
ភិក្ខុនិយោតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយោ ។ ឧម្មទ្ធាបេយ្យ វាតិ
ឧម្មទ្ធាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិមទ្ធាបេយ្យ វាតិ
សម្ភាហាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណា ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយ
នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់
ខ្លះ សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយឮថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះ
ភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យ
ភិក្ខុនីគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំ
ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យភិក្ខុនី គក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៦៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណារូបហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យភិក្ខុនី គឺឲ្យភិក្ខុនី
ដទៃ ។ ពាក្យថា គក់រឹតក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគេគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា
ប្របាច់ក្តី គឺភិក្ខុនីឲ្យគេប្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៤៦៨] អនាបត្តិ កិលាឆាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស អដ្ឋម-នវម-ទសមសិក្ខាបទានិ

[៤៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សិក្ខុមាឆាយ ឧម្មត្តា-
បេន្តិបិ បរិមទ្ហាបេន្តិបិ ។ បេ ។ សាមណោវិយា ឧម្មត្តា-
បេន្តិបិ បរិមទ្ហាបេន្តិបិ ។ បេ ។ កិហិទិយា ឧម្មត្តា-
បេន្តិបិ បរិមទ្ហាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អា-
ហិណ្ឌាត្ថា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កចំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ កិហិទិយា ឧម្មត្តាបេស្សន្តិបិ
បរិមទ្ហាបេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ កិហិទិយោ កាមកោ-
តិទិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កចំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ

និយមន័យ ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៦៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០

[២៦៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឲ្យសិក្ខាមាណគក៍រឹតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យសាមណេរិគក៍រឹតខ្លះ ច្រ-
បាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក៍រឹតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំង
ឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក៍រឹតខ្លះ ច្រ-
បាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹង

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

តិហិជិយា ឧម្ពុទ្ធាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ធាបេស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ កិត្តុវេ កិត្តុនិយោ តិហិជិយា ឧម្ពុទ្ធាបេស្សន្តិបិ
 បរិមទ្ធាបេស្សន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កងំ ហិ នាម កិត្តុវេ កិត្តុនិយោ តិហិជិយា
 ឧម្ពុទ្ធាបេស្សន្តិបិ បរិមទ្ធាបេស្សន្តិបិ នេតំ កិត្តុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 កិត្តុវេ កិត្តុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
 បន កិត្តុនី តិហិជិយា ឧម្ពុទ្ធាបេយ្យ វា បរិមទ្ធាបេយ្យ
 វា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 កិត្តុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិ-
 ត្តុនីតិ ។ សិក្ខុមាណា នាម ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខា ។ សាមណេវី នាម ទសសិក្ខាបទិ-
 កា ។ តិហិជី នាម អាតារិជី វុច្ចតិ ។ ឧម្ពុទ្ធាបេយ្យ
 វាតិ ឧម្ពុទ្ធាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បរិមទ្ធាបេយ្យ
 វាតិ សម្ភាហាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ពិត មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតខ្លះ ប្របាច់ខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក់រឹតក្តី ប្របាច់ក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាតា បាន ដល់សាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ដែល ហៅថា សាមណេរី បានដល់ស្រីអ្នកបួសដែលរក្សាសិក្ខាបទ ១០ ។ ដែលហៅថា ស្រីគ្រហស្ថ សំដៅយកស្រីដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ពាក្យថា ឲ្យគក់រឹតក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេគក់រឹត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ពាក្យថា ឲ្យប្របាច់ក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេប្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៤៧១] អនាបត្តិ អាពាធម្យច្ចយា អាបនាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ អនា-
បុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ
អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ អនាបុច្ឆា អាសនេ
និសីទន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កា
កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ
អនាបុច្ឆា អាសនេ និសីទន្តិ^(១) នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វាញោ បន ភិក្ខុវេ

១ ឱ. និសីទិស្សន្តិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៤៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១
ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

[៤៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនបានប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើមិនប្រាប់ហើយ
អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាង
មុខភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ មិនគួរបើនឹងអង្គុយលើអាសនៈ
ខាងមុខភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ចាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 កិក្ខុនី កិក្ខុស្ស បុរតោ អនាបុច្ឆា អាសនេ និសី-
 ទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិក្ខុនីតិ ។
 កិក្ខុស្ស បុរតោតិ ឧបសម្បន្នស្ស បុរតោ ។ អនាបុច្ឆាតិ
 អនបលោកេត្វា ។ អាសនេ និសីទេយ្យាតិ អន្តមសោ
 ឆមាយម្បិ^(១) និសីទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៧៤] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ
 និសីទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា
 អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនា-
 បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ និសីទតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

១ ម. ឆមាយបិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវត្ត សិក្ខាបទទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រាប់ហើយ
អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងមុខភិក្ខុ
គឺខាងមុខនៃឧបសម្បន្ន ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានពិតទូល ។
ពាក្យថា អង្គុយលើអាសនៈ គឺភិក្ខុនីអង្គុយ ដោយហោចទៅ សូម្បីលើផែនដី
ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៧៤] ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបាន
ប្រាប់មែន ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួន
មិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់
ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់
ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានប្រាប់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន
ប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់
ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៤៧៥] អនាបត្តិ អាបុច្ឆា អាសនេ និសីទតិ កិលា-
នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ
ភិក្ខុំ បញ្ញំ បុច្ឆន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនោកាស-
កតំ ភិក្ខុំ បញ្ញំ បុច្ឆិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ញំ
បុច្ឆន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ
ភិក្ខុំ បញ្ញំ បុច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៧៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយ ទើបអង្គុយលើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

[២៧៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាមរមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយសួរ
បញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសជាមុន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសួរបញ្ហា
នឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាសសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ សួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួន
មិនបានសូមឱកាស ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោស ថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែល
ខ្លួនមិនបានសូមឱកាសទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហានវគ្គស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អនោ-
កាសកតំ ភិក្ខុ បញ្ញា បុច្ឆេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិ-
ក្ខុនីតិ ។ អនោកាសកតន្តិ អនាបុច្ឆា ។ ភិក្ខុ-
ន្តិ ឧបសម្បន្នំ ។ បញ្ញា បុច្ឆេយ្យាតិ សុត្តន្តេ ឱកា-
សំ កាវាបេត្វា វិនយំ វា អភិធម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ វិនយេ ឱកាសំ កាវាបេត្វា សុត្តន្តំ
វា អភិធម្មំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អភិធម្មេ
ឱកាសំ កាវាបេត្វា សុត្តន្តំ វា វិនយំ វា បុច្ឆតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៤៧៨] អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា បញ្ញា បុច្ឆ-
តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា
បញ្ញា បុច្ឆតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ
អាបុច្ឆិតសញ្ញា បញ្ញា បុច្ឆតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណា ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយ សួរបញ្ជានឹងភិក្ខុ ដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

[៤៧៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា មិនបានសូមឱកាស គឺមិនបានផ្លៀង ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុ គឺនឹងឧបសម្បន្ន ។ ពាក្យថា សួរ បញ្ជា គឺភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងព្រះសូត្រ ហើយបែរទៅសួរវិន័យក្តី អភិ- ធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសក្នុងវិន័យ ហើយបែរ ទៅសួរព្រះសូត្រក្តី អភិធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាស ក្នុងអភិធម្ម ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្តី វិន័យក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[៤៧៨] ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបាន សូមឱកាសមែន ហើយសួរបញ្ជា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួន មិនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសួរបញ្ជា ត្រូវអា- បត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា បាន សូមឱកាស ហើយសួរបញ្ជា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន សូមឱកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនបានសូមឱកាស ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ
អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤៧៩] អនាបត្តិ ឱកាសំ កាវាបេត្វា បុច្ឆតិ
អនោទិស្ស ឱកាសំ កាវាបេត្វា យត្ថ កត្ថចិ បុច្ឆតិ
ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហានវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

[៤៨០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី អសង្កជ្ជិកា
កាមំ បិណ្ឌាយ ចារិសិ ។ តស្សា រថិយាយ វាត-
មណ្ឌាលិកា សង្ឃាជិយោ ឧត្តិបីសុ ។ មនុស្សា
ឧក្កង្គិ អកំសុ សុន្ទរោ អយ្យាយ ថនុទរោតិ^(១) ។ សា
ភិក្ខុនី មនុស្សេហិ ឧប្បណ្ឌិយមាណា មង្គំ អហោសិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧបស្សយំ កន្ធា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
អាហោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ មេ ។

១ ម. សុន្ទរា អយ្យាយ ថនុទរោតិ ។

វិន័យបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមឱកាស តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុខ្លួនបានសូមឱកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថា បានសូមឱកាសមែន
មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២៧៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសហើយសួរ ១ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឱកាសមិនចំពោះ ហើយ
សួរក្នុងពុទ្ធវចនៈឯណាមួយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

[២៨០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាវម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូបគ្មាន
សំពត់ចោមពុំចូលទៅកាន់ស្រុក ដើម្បីបិណ្ឌាបាត ។ ខ្យល់ព្យុះទាំងឡាយ
បក់សើយសង្ស័យទាំងឡាយឡើងក្នុងច្រកនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ធ្វើសំឡេងហៅឡើងថា ដោះនិងពោះលោកម្ចាស់ល្អណាស់ ។ ភិក្ខុនី
នោះ កាលដែលមនុស្សទាំងឡាយចំអកឲ្យ (យ៉ាងនោះហើយ) ក៏មានសេចក្តី
អៀនខ្មាស ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ទៅកាន់លំនៅហើយ ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

បាចិត្តិយកណ្ណោ ឆត្តបាហនវគ្គស្ស តេសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ ធាម ភិក្ខុនី
 អសង្កច្ឆិកា កាមំ បរិសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី អសង្កច្ឆិកា កាមំ បរិសតីតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កងំ ហិ
 ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី អសង្កច្ឆិកា កាមំ បរិសិស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អសង្កច្ឆិកា កាមំ
 បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៨១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនី-
 តិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អសង្កច្ឆិកាតិ វិជា សង្កច្ឆិកំ ។ សង្កច្ឆិកំ ធាម អធិក្ខ-
 កំ ឧត្តនាភិ តស្ស បដិច្ឆាទនត្ថាយ ។ កាមំ បរិសេយ្យាតិ
 បរិក្ខិត្តស្ស ។ កាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស កាមស្ស ឧបចារំ ឧក្ក-
 មន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ម. បរិសីតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិន
សមបើនឹងគ្មានសំពត់ចោមពុំឃើញចូលទៅកាន់ស្រុកសោះ ។ បេ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីគ្មានសំពត់
ចោមពុំឃើញចូលទៅកាន់ស្រុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ ទ្រង់
បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសំពត់ចោមពុំ
ឃើញចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
គ្មានសំពត់ចោមពុំឃើញចូលទៅកាន់ស្រុក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

[២៨១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា គ្មានសំពត់ចោមពុំ
គឺលះបង់សំពត់ចោមពុំ ។ សរីរប្រទេសខាងក្រោម តាំងពីដងកាំបិតចុះ
មក ខាងលើតាំងពីផ្ចិតឡើងទៅ សំពត់ដែលគេធ្វើ ដើម្បីបិទបាំងសរីរប្រ-
ទេសនោះ ហៅថា សំពត់ចោមពុំ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ស្រុក
គឺភិក្ខុនីឈានកន្លងរងស្រុកដែលមានរង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុនី
ឈានចូលដល់ឧបចារស្រុក ដែលគ្មានរង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៤៨២] អនាបត្តិ អច្ឆិន្ទចីរិកាយ នដ្ឋចីរិកាយ
តិលាឆាយ អសតិយា អដានន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គោ^(១) នវមោ ។

[៤៨៣] ឧទ្ធិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ឆសដ្ឋិសតា ចា-
ចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។
ទុតិយម្យិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្យិ បុច្ឆាមិ
កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហា ។
ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា^(២) ។

១ ឆត្តវគ្គោតិបិ បាលោ ។ ២ ឱ.ម. ឧទ្ធចកំ និដ្ឋិតំ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[២៨២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៧ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម បញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវគ្គ ទី ៩ ចប់ ។

[២៨៣] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ ១៦៦ ខ្ញុំបានសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុង អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំ សួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ ទើបលោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅ យ៉ាងនេះ ។

បាចិត្តិយ ចប់ ។

បាដិទេសនីយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ អដ្ឋ ចាដិទេសនីយា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

[៤៨២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញា-
បេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ
កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញស្សន្តិ
កស្ស សម្បន្នំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន រុច្ចតីតិ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-
យន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ
កមំ ហិ នាម នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេ-
ត្វា កុញ្ញស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក-
វាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ

បាដិទេសនីយកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

បាដិទេសនីយ ៨ នេះ មកកាន់ឧទ្ទេស ។

[៤៨៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូមទឹកដោះរាវឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះ រាវឆាន់សោះ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលសម្បូណ៌ អ្នកណា មិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ សូមទឹកដោះរាវឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

ឆព្វត្តិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញេស្សន្តិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ចា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី សប្បី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញេយ្យ
 បដិទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយោ ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ
 អាបដ្ឋិ អសប្បាយំ ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។
 ឯវញ្ចាទំ ភកវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៨៥] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ
 តិសាទា ហោន្តិ ។ តិសាទបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ តិសា-
 ទា ភិក្ខុនិយោ ឯតទោវេទំ កក្ខិ អយ្យេ ខមនីយំ
 កក្ខិ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ សប្បី
 វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញាម តេន នោ ជាសុ ហោតិ ឥទានិ
 បន ភកវតា បដិក្ខិត្តន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន វិញ្ញាបេម
 តេន នោ ន ជាសុ ហោតីតិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិកង្គ

មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវធាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះរាវធាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះ
ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀល
ហើយមិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះ
នូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[២៨៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជំងឺ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយជាអ្នកសួរជំងឺ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែល
ឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោក
អាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីដែលឈឺទាំងឡាយ
នោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវ
ធាន់បាន ហេតុនោះ យើងមានសេចក្តីសប្បាយ តែថាឥឡូវនេះ យើង
ទាំងឡាយរង្វៀសថា ការសូមនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ហាមហើយ
ដូច្នេះ ទើបមិនហ៊ានសូម ហេតុនោះ ទើបយើងទាំងឡាយមិនមានសេចក្តី
សប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន

បាដិទេសនីយកណ្តោ បឋមសិក្ខាបទេ អនុប្បញ្ញត្តិ

អាហោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ តិលាធាយ
 ភិក្ខុនិយា សប្បី វិញ្ញាបេត្វា ភុក្ខំតុំ ឯវេត្វា បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន
 ភិក្ខុនី អត្តិលាធា សប្បី វិញ្ញាបេត្វា ភុក្ខេយ្យ បដិ-
 ទេសេតព្វំ តាយ ភិក្ខុនិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អា-
 បដ្ឋិ អសប្បាយំ ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

[៤៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ អត្តិលាធា ធាម យស្សា វិធា សប្បីធា
 ធាសុ ហោតិ ។ តិលាធា ធាម យស្សា វិធា
 សប្បីធា ន ធាសុ ហោតិ ។ សប្បី ធាម កោ-
 សប្បី វា អធិកាសប្បី វា មហិសសប្បី^(១) វា
 យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ សប្បី ។ អត្តិលាធា អត្ត-
 នោ អត្តាយ វិញ្ញាបេតិ បយោកេ ទុក្ខដំ បដិលាភេន
 ភុក្ខិស្សាមីតិ បដិក្កណ្ឌាតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អដ្ឋោ-
 ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។

១ ឱ. មាហិសំ វា សប្បី ។ ម. មាហិសា វា សប្បី ។

បាដិទេសនីយកណ្ណ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺ សូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
មួយ មិនឈឺសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះ
ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀល
ហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថា បាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវ
អាបត្តិនោះ ។

[២៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាលះបង់ទឹកដោះរាវ
ហើយបានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាលះបង់
ទឹកដោះរាវហើយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែល
ហៅថាទឹកដោះរាវ គឺទឹកដោះរាវរបស់គោក្តី ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពពែក្តី ទឹក-
ដោះរាវរបស់ក្របីក្តី សាច់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពួកនោះ
ក៏គួរដែរ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន ត្រូវទុក្ខដក្នុងប្រយោគ
ដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្នុងខណៈ
ដែលបានមក ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយគ្រប់ ៗ វារៈដែលលេបចូល ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

[៤៨៧] អត្តិលាដា អត្តិលាជសញ្ញា សប្បី វិញ្ញា-
 បេត្វា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ អត្តិលាដា
 វេមតិកា សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនី-
 យស្ស ។ អត្តិលាដា តិលាជសញ្ញា សប្បី វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ តិលាដា អត្តិលា-
 ជសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ តិលាដា វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ តិលាដា តិលាជសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤៨៨] អនាបត្តិ តិលាជាយ តិលាដា ហុត្វា វិញ្ញា-
 បេត្វា អត្តិលាដា កុញ្ញតិ តិលាជាយ សេសកំ កុញ្ញតិ
 ញាតកានំ បរាវិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៤៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន ឆព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ តេលំ វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញតិ ។ សង្ខេបោ ។ មដំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញតិ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៤៨៧] ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះ រាវឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឈឺ ហើយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ខ្លួនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៨៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៩ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺ សូម (គេបានមក) ហើយត្រឡប់ជាមិនឈឺឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់ពួកជនបរាណ ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[៤៨៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមប្រេងឆាន់ ។ សេចក្តីបំប្លែង ។ សូមទឹកឃ្មុំឆាន់ ។ សូមស្ករ

ដាណាតំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញន្តិ ។ មច្ចំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញន្តិ ។
 មំសំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញន្តិ ។ ទីរំ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញន្តិ^(១) ។
 ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញន្តិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា
 ភុញ្ញិស្សន្តិ កស្ស សម្មន្តំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន
 រុច្ចតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ
 ឧដ្ឋាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិ-
 យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ
 កងំ ហិ នាម នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា
 ភុញ្ញិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ នព្វក្តិយា
 ភិក្ខុនិយោ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក-
 វាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 នព្វក្តិយា ភិក្ខុនិយោ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញិស្សន្តិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វាវព្វា
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា
 បន ភិក្ខុនិ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញេយ្យ បដិទេសេតព្វំ

១ បិវន្តីតិ បាវេន ភវិតព្វំ ។

បាធិទេសនីយកណ្ណ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អំពៅឆាន់ ។ សូមត្រីឆាន់ ។ សូមសាច់ឆាន់ ។ សូមទឹកដោះស្រស់ឆាន់ ។
 សូមទឹកដោះជួរឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះ-
 បង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជួរឆាន់សោះ អ្នក
 ណា ដែលមិនគាប់ចិត្តនឹងរបស់សម្បូណ៌ អ្នកណាដែលមិនចូលចិត្ត
 នឹងរបស់ត្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជួរឆាន់
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏-
 មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង-
 ឡាយ មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជួរឆាន់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ
 ថា ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

តាយ ភិក្ខុនិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបដ្ឋី អសប្បាយំ
 ចាជិទេសនីយំ តំ បជិទេសេមីតិ ។ ឯវញ្ញំ ភកវតា
 ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៩០] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ
 តិលាធា ហោន្តិ ។ តិលានបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ តិលា-
 ធា ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោចំ កច្ចិ អយ្យេ ខមនីយំ កច្ចិ
 យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា
 ភុញ្ញាម តេន នោ ដាសុ ហោតិ ឥទានិ បន ភកវតា
 បជិត្តិត្តន្តិ កុក្កុច្ឆាយន្តា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន
 ដាសុ ហោតីតិ ។ ភកវតោ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។ បេ ។
 អនុដាធាមិ ភិក្ខុវេ តិលាធាយ ភិក្ខុនិយា ទដ្ឋី វិញ្ញា-
 បេត្វា ភុញ្ញតុំ ។ ឯវញ្ញំ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អត្តិលា-
 ធា ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញេយ្យ បជិទេសេតព្វំ តាយ

និយមបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ
មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថា បាជិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិ
នោះ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិហើយយ៉ាងនេះ ។

[២៩០] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជំងឺ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយជាអ្នកសួរជំងឺ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែល
ឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ជន់ទុក្ខបានទេ អាចញ៉ាំងឥរិយាបថ
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីឈឺទាំងឡាយនោះ និយាយថា នែ
លោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះជួរឆាន់បាន ហេតុនោះ
យើងទាំងឡាយក៏សប្បាយ តែឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយរង្វៀសថា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (បានជា) មិនសូម ហេតុនោះ ទើប
យើងទាំងឡាយមិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលដំណើរនុំចំពោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺ សូមទឹកដោះជួរឆាន់បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ-
នីណាមួយមិនឈឺ សូមទឹកដោះជួរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវសំដែងចំពោះថា

បាដិទេសនីយកណ្ណោ អដ្ឋមសិក្ខាបទេ អនុប្បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាបដ្ឋិ អសប្បាយំ
ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

[៤៩១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អដិប្បតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ អត្ថិលាដា ជាម យស្សា វិដា ទទិដា ជា-
សុ ហោតិ ។ តិលាដា ជាម យស្សា វិដា ទទិដា
ន ជាសុ ហោតិ ។ តេលំ ជាម តិលតេលំ សាសប-
តេលំ មធុកតេលំ វរណ្ណតេលំ វសាតេលំ ។ មធុ
ជាម មត្តិកាមធុ ។ ដាលីតំ ជាម ឧច្ឆម្ពា និព្វត្តំ ។
មច្ឆោ ជាម ឱទកោ វុច្ឆតិ ។ មំសំ ជាម យេសំ មំសំ
កប្បតិ តេសំ មំសំ ។ ឡិវំ ជាម កោឡិវំ វា អដិកា-
ឡិវំ វា មហិសឡិវំ វា យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ ឡិវំ ។
ទទិ ជាម តេសញ្ញេវ ទទិ ។ អត្ថិលាដា អត្ថនោ

បាធិទេសនីយកណ្ណ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តិះដៀលហើយ
មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថា បាធិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិ
នោះ ។

[២៩១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណារៀរទឹកដោះជួរ បាន
សេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាមួយរៀរ
ទឹកដោះជួរ មិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែល
ហៅថា ប្រេង គឺប្រេងគ្រាប់ល្ង ប្រេងគ្រាប់ស្លៃ ប្រេងគ្រាប់ស្រគំ
ប្រេងគ្រាប់ល្អងខ្លៃ ប្រេងដែលចម្រាញ់ពីខ្លាញ់ ។ ដែលហៅថា ទឹកឃ្មុំ
គឺទឹកផ្អែមដែលឃ្មុំធ្វើ ។ ដែលហៅថា ស្ករអំពៅ គឺស្ករកើតពីអំពៅ ។
ដែលហៅថា ត្រី សំដៅយកសត្វទឹក ។ ដែលហៅថា សាច់ គឺសាច់
ពួកសត្វណាគួរ (សង្រ្គោះយក) សាច់ពួកសត្វនោះឯង ។ ដែលហៅថា
ទឹកដោះស្រស់ គឺទឹកដោះស្រស់របស់គោក្តី ទឹកដោះស្រស់របស់ពពែក្តី
ទឹកដោះស្រស់របស់ក្របីក្តី សាច់របស់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះស្រស់
របស់សត្វអម្បាលនោះ ក៏គួរដែរ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះជួរ គឺទឹកដោះ
ជួររបស់សត្វអម្បាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អត្ថាយ វិញ្ញាបេតិ បយោភេ ទុក្ខដំ បដិលាភេន
 ភុញ្ញស្សាមីតិ បដិក្កល្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អដ្ឋោ-
 ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាជិទេសនីយស្ស ។

[៤៩២] អក្កិលាជា អក្កិលានសញ្ញា ទដិ វិញ្ញាបេត្វា
 ភុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាជិទេសនីយស្ស ។ អក្កិលាជា
 វេមតិកា ទដិ វិញ្ញាបេត្វា ភុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាជិទេស-
 នីយស្ស ។ អក្កិលាជា កិលានសញ្ញា ទដិ វិញ្ញាបេត្វា
 ភុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាជិទេសនីយស្ស ។ កិលាជា
 អក្កិលានសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ កិលាជា វេមតិ-
 កា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ កិលាជា កិលានសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[៤៩៣] អនាបត្តិ កិលាជាយ កិលាជា ហុត្វា វិញ្ញា-
 បេត្វា អក្កិលាជា ភុញ្ញតិ កិលាជាយ សេសកំ ភុញ្ញតិ
 ញាតកានំ បវាវិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

ត្រូវទុក្ខដក្ខន្ធប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងបរិ-
កោត ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធខណៈដែលបានមក ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ
គ្រប់ ។ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

[២៩២] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជួរ
ឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំ-
គាល់ថា ឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ ភិក្ខុនី
ឈឺ សំគាល់ថា មិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថា ឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[២៩៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៩ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺ សូម (គេបានមក) ហើយជាឆាន់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់
របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពីសំណាក់
ពួកជនបរាណ ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍ជនដទៃ ១ ភិក្ខុនីបាន
ដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្លាត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បាជិទេសនីយកណ្ណស្យ ឱសានំ

[៤៩៤] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ ចាដិទេសនី-
 យា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។
 ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ
 កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ តស្មា តុល្លា ។
 វរមេតំ ជារយាមីតិ ។

បាជិទេសនីយា និដ្ឋិតា^(១) ។

១ ម. បាជិទេសនីយំ និដ្ឋិតំ ។

បាដិទេសនីយកណ្ណ ទីបំផុត

[២៩២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ
 បាដិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំង
 ឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំ
 សួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជា
 ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាដិទេសនីយ ចប់ ។

សេក្ខិយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សេក្ខិយា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

[៤៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មក្ខិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ
បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា^(១) និវាសេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ
បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ តិហិនិ-
យោ កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចាចេន្តិ កកំ ហិ នាម ធម្មក្ខិយា ភិក្ខុនិយោ
បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិតិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធម្មក្ខិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆ-
តោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កាតិ ។ វិកហិ

១ ម. ឱលម្ពន្តា ។

សេក្ខិយកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

សេក្ខិយអម្បាលនេះតែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

[៤៩៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនីទាំងឡាយស្ងៀករយីករយាក (ស្ដុយ) មុខខ្លះ (ស្ដុយ) ក្រោយខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងស្ងៀករយីករយាក (ស្ដុយ) មុខខ្លះ (ស្ដុយ) ក្រោយខ្លះ ដូចជា ពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំង ឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងស្ងៀករយីក រយាក (ស្ដុយ) មុខខ្លះ (ស្ដុយ) ក្រោយខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយស្ងៀករយីក រយាក (ស្ដុយ) មុខខ្លះ (ស្ដុយ) ក្រោយខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ

សេក្ខិយកណ្តោ អនាបត្តិវាស្ស ឱសានសិក្ខាបទំ

ពុទ្ធា ភក្កវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិ-
 យោ បុរោតិ បច្ឆតោតិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ បរិមណ្ឌលំ
 និវាសេស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

[៤៩៦] បរិមណ្ឌលំ និវាសេតព្វំ នាភិមណ្ឌលំ ជានុ-
 មណ្ឌលំ បដិច្ចាទេន្តិយា ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
 បុរោតា វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពន្តា និវាសេតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៤៩៧] អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តិយា
 តិលាទាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយា-
 តិ ។ សន្នេហោ ។

[៤៩៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន នព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចា-
 រម្យិ បស្សារម្យិ ខេឡម្យិ ករោន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ

សេក្ខិយកណ្ណ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ សិក្ខាបទទីបំផុត

ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនគួរបើ
នឹងស្លៀកស្អុយមុខខ្លះ ស្អុយក្រោយខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

[២៩៦] ភិក្ខុនីត្រូវស្លៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល គឺបិទបាំងមណ្ឌលផ្ចិត
មណ្ឌលជង្គង់ ។ ភិក្ខុនីណា អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយស្លៀកស្អុយ
មុខ ឬស្អុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។
សេចក្តីសង្ខេប ។

[២៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបន្ទោបង់ឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ស្មោះទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹក ។
មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិកង្គោ

ឧច្ចារម្បិ បស្សារម្បិ ខេឡម្បិ កវិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ
 តិហិទិយោ កាមភោតិទិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 ភិក្ខុទិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិចារេន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុទិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម នព្វត្តិយា
 ភិក្ខុទិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សារម្បិ ខេឡម្បិ ក-
 វិស្សន្តិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុទិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ
 អាហារេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្តំ អាហារេសុំ ។
 អថខោ ភកវា ។ បេ ។ ភិក្ខុ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 នព្វត្តិយា ភិក្ខុទិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សារម្បិ ខេឡ-
 ម្បិ កវេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវា
 កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វត្តិយា ភិក្ខុទិយោ ឧទកេ
 ឧច្ចារម្បិ បស្សារម្បិ ខេឡម្បិ កវិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុទិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ន ឧទកេ ឧច្ចារំ វា

និយមិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

មិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកដូចជាពួកស្រី
 គ្រហស្ថបរិភោគកាមសោរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងឡាយ
 នោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តុះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈ
 ខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកសោរ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ
 ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។
 ត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើង

សេក្ខិយកណ្តោ អនុប្បញ្ញត្តិ ឱសានសិក្ខាបទំ

បស្សវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

ឯវត្ថុនំ ភកវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៩៩] តេន ខោ បន សមយេន តិលាណ ភិក្ខុ-
និយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ បស្សវម្បិ ខេឡម្បិ កាតុំ
កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភកវតោ ឯតមត្ថំ អាហោចេសុំ ។ អនុ-
ជានាមិ ភិក្ខុវេ តិលាណាយ ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចារម្បិ
បស្សវម្បិ ខេឡម្បិ កាតុំ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ ន ឧទកេ អត្តិលាណ
ឧច្ចារំ វា បស្សវំ វា ខេឡំ វា ករិស្សាមីតិ សិក្ខា
ករណីយាតិ ។

[៥០០] ន ឧទកេ អត្តិលាណាយ ឧច្ចារោ វា
បស្សវោ វា ខេឡោ វា កាតព្វោ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
ឧទកេ អត្តិលាណ ឧច្ចារំ វា បស្សវំ វា ខេឡំ វា
កហោតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

សេក្ខិយកណ្ណ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ សិក្ខាបទទីបំផុត

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនធ្វើ
ឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

[២៩៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈឺ ក៏រង្វៀស (មិនហ៊ាន)
ធ្វើឧច្ចារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានបន្ទូលថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺ ធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី
ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹកបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញមិន
ឈឺនឹងមិនធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។

[៥០០] ភិក្ខុនីមិនឈឺ មិនត្រូវធ្វើឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី
ក្នុងទឹកឡើយ ភិក្ខុនីណាមិនឈឺ អាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយធ្វើ
ឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវគ្គោ

[៥០១] អនាបត្តិ អសញ្ញាច្ច អសតិយា អដានន្តិយា
 តិលាឆាយ ថលេ កតោ ឧទកំ ឱត្តរតិ អាបទាសុ ឧម្ម-
 ត្តិកាយ វិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៥០២] ឧទ្ធិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សេក្ខិយា ធម្មា ។
 តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ
 បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត
 បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធតត្ថយ្យាយោ តស្មា តុណ្ហា ។ វេរមេតំ
 ជារយាមីតិ ។

សេក្ខិយា និដ្ឋិតា ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៥០១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ មាន ១០ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឧបាសៈ (ជាដើម) លើគោកហើយហូរហៀរទៅរកទឹក ១ ភិក្ខុនី មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុនីមាន វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[៥០២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយឈ្មោះ សេក្ខិយៈ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុង ធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់ វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូម សួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ បរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជា ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សេក្ខិយៈ ចប់ ។

អធិករណសមថាយ ឱសានំ

[៥០៣] ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្ត អធិករ-
ណសមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។ ឧប្បន្នុប្បន្នានំ
អធិករណានំ សមថាយ រូបសមាយ សម្មាខារិទយោ
នាតព្វោ សតិវិទយោ នាតព្វោ អម្ពុទ្ធ្យវិទយោ នាតព្វោ
បដិញ្ញាតករណំ^(១) យេកុយ្យសិកា តស្ស ចាបិយសិ-
កា^(២) តិណវត្តារកោតិ ។ ឧទ្ធិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្ត
អធិករណសមថា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត
បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិ-
យម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ
តស្មា តុណ្ហំ ។ វេរមេតំ ជារយាមីតិ ។

អធិករណសមថា និដ្ឋិតា ។

១ ម. បដិញ្ញាយ ការតព្វំ ។ ២ ម. តស្សបាបិយ្យសិកា ។

អធិករណសមថៈ ទីបំផុត

[៥០៣] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិករណ៍ ទាំងឡាយ ៧ នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។ សង្ឃត្រូវឲ្យសម្មាវិន័យ ឲ្យសតិវិន័យ ឲ្យអម្ពជ្ឈវិន័យ សង្ឃត្រូវធ្វើបដិញ្ញាតករណៈ ត្រូវធ្វើយេកុយ្យសិកា ត្រូវធ្វើតស្សបាបិយសិកា ត្រូវធ្វើតិណាវត្តារកៈ^(១) ដើម្បីរម្ងាប់ គឺផ្សះផ្សាទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ។ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ទាំង ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ក្នុងធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈ ជាគម្រប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

អធិករណសមថៈ ចប់ ។

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយពិស្តារក្នុងមហាវិភង្គចតុត្ថភាគរួចហើយ ។

វិនយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

[៥០៤] ឧទ្ទិដ្ឋំ ខោ អយ្យាយោ និទានំ ឧទ្ទិដ្ឋា
 អដ្ឋ ចារាជិកា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្តវស សង្ឃាទិសេសា
 ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា តីស និស្សក្តិយា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា
 ឆស្សដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ ចាទិទេស-
 ជីយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សេក្ខិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អធិ-
 ការណសមថា ធម្មា ។ ឯត្ថកក្កស្ស ភកវតោ សុត្តាភតំ
 សុត្តបរិយាបន្នំ អន្ធខ្យមាណំ ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆតិ ។ តត្ថ
 សព្វាហោវ សមក្កាហិ សម្មោទមាណាហិ អវិរទមាណាហិ
 សិក្ខិតព្វន្តិ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គោ និដ្ឋិតោ ។

វិនយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

[៥០២] បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទានខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ
 អាបត្តិបារាជិក ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១៧ ខ្ញុំសំដែង
 ឡើងហើយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ១៦៦ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាជិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែង
 ឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះសេក្ខិយៈទាំងឡាយ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌
 ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ពាក្យរបស់ព្រះដ៏មាន-
 ព្រះភាគនោះ មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះមកហើយកាន់សុត្ត រាប់បញ្ចូលហើយ
 ក្នុងសុត្ត មកកាន់ឧទ្ទេស រាល់កន្លះខែ ។ គួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយគ្រប់
 អង្គព្រមព្រៀងគ្នា ស្រុះស្រួលគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា សិក្សាក្នុងពុទ្ធវចនៈ
 នោះចុះ ។

ភិក្ខុនីវិភង្គ ចប់ ។

សន្និកម្មផ្ទៃក្នុងប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

បារាជិកទី ១

១

និទានបុរសឈ្មោះសាឡ ជាចៅមិគាមាតា	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៨
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	១១, ១៦

បារាជិកទី ២

១៧

និទានសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៩
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២១

បារាជិកទី ៣

២៣

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២៤
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម	២៧
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៨, ២៩

បារាជិកទី ៤

៣០

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៣១, ៣២
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	៣៤
ឧទ្ទេសាវសាន	៣៥

សត្តរសកណ្តា

៣៦

សង្ឃាទិសេសទី ១

„

និទានឧបាសកម្នាក់ ប្រគេនឃ្លាំង

„

សេចក្តីបញ្ញត្តិ

៣៩

សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ៍.....

៤០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

៤១

សង្ឃាទិសេសទី ២

៤១

និទានភរិយាស្តេចលិច្ឆវី

„

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

៤៤

បទភាជនីយ៍ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

៤៥, ៤៦

សង្ឃាទិសេសទី ៣

៤៧

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សភក្តាភាសិនីភិក្ខុនី

„

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង និងនិទានភិក្ខុនីពីររូប

៤៨

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ១

៤៩

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប និងអនុប្បញ្ញត្តិ ទី ២

៥០, ៥១

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ៣ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

៥៣

បទភាជនីយ៍ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

៥៤, ៥៥

សង្ឃាទិសេសទី ៤

៥៥

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី

„

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

៥៧, ៥៨

បទភាជនីយ៍ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៥៩, ៦០

សង្ខេបបង្អស់ប្រាប់មាតិកា

៤២៥

លេខទំព័រ

សង្ខេបទិសេសទី ៥

៦០

និទានសុន្ទរិនិទានភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	៦១, ៦២, ៦៣

សង្ខេបទិសេសទី ៦

៦៤

និទានសុន្ទរិនិទានភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៦៦
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	៦៧, ៦៨

សង្ខេបទិសេសទី ៧

៦៨

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៧១
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម	៧៣
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	៧៦

សង្ខេបទិសេសទី ៨

៧៧

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងការសូត្រសមនុភាសនកម្ម	៧៩, ៨១
វារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	៨៣

សង្ខេបទិសេសទី ៩

៨៤

និទានពួកភិក្ខុនី ជាអន្តរាសិនីរបស់បុល្លនន្ទភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៨៥, ៨៦
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម និងបទភាជនីយ	៨៨, ៨៩
វារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	៩០

សង្ខេបទិសសទី ១០

៩១

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	៩៣, ៩៥
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម និងបទភាជនីយ	៩៧, ១០០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងឧទ្ទេសាវសាន	១០១

និស្សគ្គិយកណ្តា

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

១០៣

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ	១០៥, ១០៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងរឿងឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី	១០៨

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

១០៩

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១១១, ១១២

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

១១២

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១១៤
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១១៥, ១១៦

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

១១៦

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនីមានជំងឺ	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ	១១៨, ១១៩
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១២០

សង្ខេបជ្រុងប្រាប់មាតិកា

៤២៧

លេខទំព័រ

បត្រវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១២១

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី មានជំងឺ ”

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១២៣, ១២៤

បត្រវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១២៤

និទានឧបាសកច្រើនរូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១២៦

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១២៧

បត្រវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១២៨

និទានឧបាសកច្រើនរូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១២៩

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៣១

បត្រវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

១៣២

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងបទភាជនីយ..... ១៣៤

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៣៥

បត្រវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

១៣៦

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងបទភាជនីយ..... ១៣៧, ១៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៣៩

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០	១៤០
និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងបទភាជនីយ៍	១៤១, ១៤២
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៤៣
បីវវគ្គ សិក្ខាបទទី ១	១៤៤
និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៤៦
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៤៧
បីវវគ្គ សិក្ខាបទទី ២	១៤៨
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងបទភាជនីយ៍	១៤៩, ១៥០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ និងឧទ្ទេសាវសាន	១៥១, ១៥២
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១	១៥៣
និទានឧបាសកម្មាភិក្ខុនី	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៥៦, ១៥៧
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២	១៥៧
និទានឆព្វត្តិយាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៥៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៥៩
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣	១៥៩
និទានភិក្ខុនីពីររូប	„

សន្និកថដ្ឋលច្រាបមាតិកា

៤២៩

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ.....	១៦០
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤	១៦១
និទានស្រីស្ត្រ.....	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	១៦២
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥	១៦៣
និទានព្រះនាងបជាបតិគោតមី	„
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ.....	១៦៥, ១៦៦
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦	១៦៦
និទានមហាមាត្យឈ្មោះអាពេហន្ត.....	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៦៧
វារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ.....	១៦៨
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧	១៦៩
និទានពួកភិក្ខុនី នាំគ្នាសូមស្រូវ.....	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	១៧០
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨	១៧១
និទានព្រាណ្ឌណ៍ម្នាក់ ជាភាជនីយ.....	„
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអោបត្តិ	១៧៣
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩	១៧៤
និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់មានស្រែស្រូវដំណើប	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៧៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	១៧៦
លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០	១៧៦
និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី និងសេចក្តីបញ្ញត្ត ១៧៧	
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៨	
អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១	១៧៩
និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ១៨០	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨១	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៨១	
អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២	១៨១
និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ១៨២	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៣	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៨៣	
អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣	១៨៤
និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុនី ១៨៥	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៦	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៨៦	
អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤	១៨៦
និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ១៨៧, ១៨៨	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៨	
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ១៨៩	

សន្និកថដ្ឋលច្រាប់មាតិកា

៤៣១

លេខទំព័រ

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១៨៩

និទានភិក្ខុនី ១ រូប	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៩១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	១៩៣

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១៩៣

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៩៤, ១៩៥
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	១៩៦

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១៩៦

និទានភិក្ខុច្រើនរូប.....	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	១៩៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២០០

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

២០០

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ភិក្ខុកាបិណ្ឌនីភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២០១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២០២

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

២០២

និទានពួកភិក្ខុនី-សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ.....	២០២, ២០៤
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២០៥

អន្តរាវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០	២០៥
និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី-សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២០៥, ២០៦
នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ១	២០៧
និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប-សេចក្តីបញ្ញត្ត- សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ...	២០៧, ២០៨
នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ២	២០៨
និទានព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ដូតទឹក.....	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២០៩, ២១០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២១១
នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣	២១១
និទានភិក្ខុនី ១ រូប មានសំពត់សម្រាប់ធ្វើចីវរ.....	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២១២, ២១៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២១៥
នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤	២១៥
និទានពួកភិក្ខុនីធ្វើចីវរ	„
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២១៦
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២១៧
នគ្គវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥	២១៧
និទានភិក្ខុនី ១ រូប	២១៨
សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២១៩
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២២០

សង្ខេបផ្ទៃលម្អិតមាតិកា

៤៣៣

លេខទំព័រ

នគ្រវត្ត សិក្ខាបទទី ៦

២២០

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	២២១
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២២២

នគ្រវត្ត សិក្ខាបទទី ៧

២២៣

និទានអកាលចីវរ កើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២២៤
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២២៥

នគ្រវត្ត សិក្ខាបទទី ៨

២២៥

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	២២៦
សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២២៧

នគ្រវត្ត សិក្ខាបទទី ៩

២២៧

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២២៩
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៣០

នគ្រវត្ត សិក្ខាបទទី ១០

២៣១

និទានឧបាសកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ	២៣៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៣៤

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២៣៥

និទានភិក្ខុនីពីររូប

”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

២៣៦

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២៣៦

និទានភិក្ខុនីពីររូប

”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ

២៣៧

សិក្ខាបទវិភង្គ

២៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៣៩

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៣៩

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី

”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ

២៤០

សិក្ខាបទវិភង្គ

២៤១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៤២

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៤២

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី

”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

២៤៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៤៤

តុវដ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

២៤៤

និទានភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនី

”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

២៤៦

សង្ខេបផ្ទៃលម្អិតមាតិកា

៤៣៥

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិទី ២.....

២៤៧

រារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៤៨

តុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

២៤៩

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី.....

„

សិក្ខាបទវិភង្គ

២៥០

រារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៥៣

តុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

២៥៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....

„

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

២៥៥

រារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៥៦

តុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

២៥៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....

„

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ

២៥៧

រារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៥៨

តុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

២៥៨

និទានពួកភិក្ខុនី.....

„

រារ:ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....

២៦០

តុវង្សវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

២៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....

„

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២៦៣

និទាននាយជាងបានគូរគំនូរ ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៦៤, ២៦៥

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២៦៥

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ”

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ២៦៧

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៦៧

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ២៦៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៦៩

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧០

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

២៧០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៧២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ២៧៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

២៧៤

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៦

សន្និកថដ្ឋលច្រាប់មាតិកា

៤៣៧

លេខទំព័រ

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

២៧៦

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៨, ២៧៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

២៧៩

និទានបុណ្ណនន្ទាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨២

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

២៨២

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨៣, ២៨៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

២៨៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ”

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២៨៦

និទានភិក្ខុច្រើនរូប..... ”

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ២៩០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២៩០

និទានព្រះកប្បិតក ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ២៩២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ២៩៣

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៩៤

និទានចណ្ឌកាលភិក្ខុនី និងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៩៧

និទានប្រាហ្មណ៍ម្នាក់ និមន្តភិក្ខុនីឆាន់ ”

បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៩, ៣០០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣០០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០១, ៣០២

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣០២

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៤

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣០៤

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៥, ៣០៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣០៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៨

សង្ខេបផ្ទៃលម្អិតប្រាប់មាតិកា

៤៣៩

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

៣០៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០៩

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣១០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១១, ៣១២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

៣១៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១៤, ៣១៥

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

៣១៥

និទានភិក្ខុនីច្រើនរូប..... ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១៧

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

៣១៧

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា..... ៣១៧, ៣១៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២១, ៣២២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

៣២២

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៥, ៣២៦

សន្និកថដ្ឋលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣២៧

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់ស្រីគិហិគតា មានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២៩, ៣៣០

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣៣០

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់ស្រីគិហិគតា ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ៣៣៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ៣៣៥

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៣៥

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់ស្រីគិហិគតា ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៣៩, ៣៤០

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣៤០

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤១, ៣៤២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

៣៤២

និទានភិក្ខុនីមិនបំរើឧបជ្ឈាយ៍..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៣

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣៤៤

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៥

សន្និកថដ្ឋលប្រាប់មាតិកា

៤៤១

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

៣៤៦

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់កុមារី..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៧, ៣៤៨

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

៣៤៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់កុមារី..... ”

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ៣៥៣

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

៣៥៤

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់កុមារី..... ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥៧, ៣៥៨

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

៣៥៩

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់កុមារី..... ”

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ៣៦០

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២..... ”

វុដ្ឋាបនសម្មតិ ៣៦១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៣, ៣៦៥

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣៦៥

និទានចណ្ឌកាលភិក្ខុនី..... ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៧

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៦៧

និទានសិក្ខាមាតា ១ រូប ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៩, ៣៧០

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣៧០

និទានសិក្ខាមាតា ១ រូប ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧២

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

៣៧៣

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៤, ៣៧៥

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣៧៥

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៦, ៣៧៧

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

៣៧៧

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ”

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ..... ៣៧៩

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

៣៨០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨១

សន្និកម្មផ្ទៃក្នុងប្រាប់មាតិកា

២២៣

លេខទំព័រ

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

៣៨១

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ..... ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៣

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

៣៨៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៥, ៣៨៦

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

៣៨៦

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង..... ៣៨៧

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨៨, ៣៨៩

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

៣៨៩

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩០, ៣៩១

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

៣៩១

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្រ្តី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩២

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣៩៣

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៤

សន្និកថដ្ឋលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣៩៤

និទានឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនី ”

សិក្ខាបទវិភង្គ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៦

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៩៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៧, ៣៩៨

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០

៣៩៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩៩, ៤០០

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

៤០០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនប្រាប់ស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខ ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០១, ៤០២

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

៤០២

និទានភិក្ខុនីសូរបញ្ជានឹងភិក្ខុ ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០៣, ៤០៤

ឆត្តបាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

៤០៤

និទានភិក្ខុនីមួយរូប គ្មានសំពត់ចោមពុង ”

សេចក្តីបញ្ញត្ត និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤០៥, ៤០៦

ឧទ្ទេសាវសាន ៤០៦

សង្ខេបកថាដ្ឋលច្រាប់មាតិកា

៤៤៥

លេខទំព័រ

បាជិទេសនីយកណ្តា

៤០៧

និទានភិក្ខុនី សូមទឹកដោះរាវឆាន់	„
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងរាវដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	៤០៩, ៤១៤
ឧទ្ទេសាវសាន	៤១៥

សេក្ខិយកណ្តា

៤១៦

និទានភិក្ខុនី ស្លៀករយីករយាក.....	„
រាវដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	៤១៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់.....	៤១៩
ឧទ្ទេសាវសាន	៤២០

អធិករណសមថៈ ទីបំផុត

៤២១

ឧទ្ទេសាវសាន	៤២២
-------------------	-----